Răzvan Alexandru Petre

KARMA, VALURILE TIMPULUI

Lectura vieţilor trecute luminează viitorul

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2014

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Răzvan Alexandru Petre

KARMA, VALURILE TIMPULUI

Lectura vieţilor trecute luminează viitorul

Culegere de texte publicate de autor
în website-ul *www.spiritus.ro*,
având ca tematică reîncarnarea, karma,
destinul, profeţiile

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2014

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

SUMAR

KARMA, VALURILE TIMPULUI

Dacă timpul ar fi un ocean,

Karma ar fi precum valurile

Ce plesnesc, când şi când,

Faleza prezentului.

Vântul trecutului

Le ridică fioroase, uneori,

Repezindu-se a smulge

Bucăţi din ţărm.

Iar pământul,

Fiinţa de lut,

Întoarce spre larg undele karmice,

Înapoi, spre viitor.

Răzvan Petre

VIITORUL ÎNCEPE ÎN TRECUT

Cum poate fi limpezită karma?

Despre libertate şi predestinare

Aflându-mă în preajma unei persoane înzestrate de Dumnezeu cu puteri paranormale de cunoaştere, am încercat să înţeleg mai bine ce este soarta. Poate fi ea aflată? Se pot evita nenorocirile prescrise? Câtă libertate are omul?

Ştiam ce este „KARMA”, pedeapsa ori răsplata pentru faptele spiritului dintr-o viaţă de om precedentă, dar îmi părea doar o teorie. Din fericire, această fiinţă cu har divin, medium de excepţie, mi-a dezvăluit o parte din înţelepciunea sa, dobândită prin truda cercetării a mii de cazuri concrete de viaţă. Vă împărtăşesc unele dintre concluziile pe care le-am desprins din dialogurile cu ea.

Oamenii care îi cer sfatul află lucruri neobişnuite despre ei înşişi. Din trecutul spiritual îndepărtat li se depistează cauzele karmice ale suferinţei lor actuale, dezvăluindu-li-se timpul, locul şi împrejurările în care spiritul a greşit într-o încarnare anterioară. Aceste revelaţii îl ajută pe om să înţeleagă, să-şi accepte şi, mai ales, să-şi îndrepte soarta.

Dar, necazurile mai au şi alte explicaţii. Se întâmplă adeseori să-i găsească nefericitului fie un blestem pe linie strămoşească, perpetuat generaţii la rând, fie un blestem, vrajă, aruncată asupra sa, ori trimisă părinţilor şi trasă pe el.

Aflând aceste variante m-am întrebat care din ele este adevărata şi singura explicaţie. Şi am înţeles că viaţa noastră este urmarea combinării a nenumărate cauze, după nişte reguli misterioase. Nu există cauze simple, ci înlănţuiri complexe de cauze. Este cert că, peste inevitabila karmă, se pot suprapune tocmai acele blesteme sau farmece care contribuie la îndeplinirea unor obligaţii sau pedepse de destin.

De pildă, dacă unei femei îi sunt predestinate două cununii, este posibil ca cineva invidios să-i dezlege prin vrăji căsătoria cu primul bărbat, vor divorţa, iar femeia îşi va întâlni ulterior cel de-al doilea soţ predestinat, cu care va trăi fericită. Acesta este un exemplu, dar nu şi o regulă. În unele cazuri, influenţele malefice nu au neapărat legătură cu karma persoanei, ci sunt doar răutăţi gratuite, revărsări de ură fără noimă.

Prin urmare, viaţa omului nu este scrisă în amănunt dinainte. Există, desigur, o predestinare, adică un program de viaţă pe care şi l-a propus spiritul, există nişte înclinaţii personale şi probabilităţi ale unor evenimente. Dar, mai apar şi accidente, coincidenţe. Viitorul este ca un arbore, cu ramuri şi rămurele. Dacă într-un moment nodal iei o decizie, viaţa ta va avea un curs previzibil. Sau poţi alege, în mod nechibzuit, o

altă variantă, cu urmări complet diferite. În plus, mai apar şi primejdii imprevizibile împotriva cărora trebuie să lupţi cu îndrăzneală. Să nu dăm vina doar pe soartă!

Observăm, mai acută ca oricând, lupta necruţătoare dintre bine şi rău, dintre îngeri şi demoni ! Doar un specialist al paranormalului (preot cu har, parapsiholog practician) ne poate depista cauzele oculte ale ghinioanelor şi ne poate sfătui de bine. Un profesionist veritabil ne va îndemna să nu ne lăsăm învinşi de soartă, ci să sperăm într-un viitor mai bun. Nu-i credeţi pe cei care văd viitorul ca pe ceva fix şi implacabil !

Admit că, profitând de o intuiţie deosebită şi de bunăvoinţa spiritelor păzitoare, este posibil să avem o viziune a celei mai probabile desfăşurări a viitorului apropiat. Însă trebuie să ştim că, în lumea cauzelor fundamentale, totul este în mişcare, în vibraţie, totul se modifică în permanenţă în funcţie de noile date ale prezentului! O prognoză paranormală ţine cont şi de elemente inaccesibile minţii omeneşti. Dacă am putea lua în calcul reziduurile karmice, menirea spirituală, întâlnirile necesare, influenţele spiritelor înconjurătoare sau ale gândirii colective, atunci am putea transforma orice computer într-un ghicitor personal. Chiar şi aşa, oricând omul are libertatea de a modifica evoluţia probabilă a evenimentelor.

Ca să argumentez spusele de mai sus, vă dau exemplul celebrei prezicătoare Jeane Dixon, care l-a avertizat pe preşedintele american J.F.Kennedy că va fi ucis. Însă aceeaşi vestită ghicitoare a lansat ideea cutremurătoare că, în 1959, China va declanşa un război mondial, profeţie nevalidată de realitate. Ce să mai spunem de gafa memorabilă a creatorului de modă Paco Rabanne, care a profeţit cu mare tam-tam că Parisul va dispare în flăcări în ziua eclipsei de soare din 1999 !

Unii dintre clienţii parapsihologului de excepţie amintit la început, revenind după un timp, confirmă unele prognoze pe care le-a făcut. Aceasta îi întăreşte prestigiul în faţa incredulilor. Însă, de fiecare dată li se atrage atenţia să nu devină fatalişti sau dependenţi de „ghicit”! Dimpotrivă, să-şi întărească voinţa, libertatea de gândire şi încrederea în sine! Acestea sunt daruri divine inestimabile.

Într-o primă concluzie, dacă acţionăm înţelept, prezicerile bune se vor împlini, iar cele rele vor fi evitate !

Cercetând liniile directoare ale existenţei umane, descoperim că există anumite predestinări importante. În programul spiritual cu care se naşte omul figurează :

- Numărul de cununii (căsătorie legală sau convieţuire de durată);
- Numărul de copii (fii şi fiice);
- Profesiunea sau domeniul de activitate ;
- Durata aproximativă a vieţii (excluzând accidentele şi bolile grave netratate).

Dar, pe lângă aceşti factori spirituali, intervin şi ereditatea, mediul familial, educaţia, traumele, anturajul, contextul istoric ori geografic şi, mai ales, liberul arbitru.

De exemplu, soţul are în destin doi copii, iar soţia, numai unul. În acest caz, este posibil ca femeia să nu-şi ducă una din sarcini până la sfârşit.

Alt exemplu, soţia are două cununii predestinate, iar soţul, numai una. Vor apare neînţelegeri între ei, femeia dorind divorţul, dar soţul respingând vehement această idee. Dacă se vor despărţi, este posibil ca soţul să nu se recăsătorească niciodată, sau să aibă mari necazuri cu o viitoare concubină.

Cineva poate să-şi „depăşească planul", sau să nu-l îndeplinească, atât la numărul de cununii, cât şi la numărul de copii. Asemenea abateri au ca urmare unele dificultăţi şi necazuri care nu erau prevăzute de soarta omului.

Merită să acordăm o atenţie deosebită profesiunii predestinate, cu o influenţă covârşitoare asupra întregii vieţi. A nu activa în domeniul pentru care eşti potrivit prin naştere se traduce printr-o nemulţumire profesională. Ţi se pare că nu eşti apreciat la justa ta valoare (şi poate chiar aşa este), simţi că în tine zace un imens potenţial nefolosit de care nimeni nu pare să aibă nevoie. Cu alte cuvinte, eşti omul nepotrivit la locul nepotrivit. Vei simţi o mare uşurare schimbându-ţi preocupările (fie şi numai în timpul liber), apropiindu-te de domeniul unde ai vocaţie. Ceea ce contează este ca, prin ceea ce munceşti, să fii de folos semenilor. Oare, cum ai putea fi mai de folos decât lucrând cu talent şi inspiraţie? Prin urmare, să nu le invidiem altora înzestrările, ci să ne descoperim propriile noastre haruri!

În practica parapsihologică, când apar neconcordanţe între predestinare şi realitate, trebuie interogat spiritul omului pentru a oferi soluţiile optime. Cunoscându-i mai bine ca oricine talentele, personalitatea, obligaţiile karmice, spiritul îi dă omului cel mai bun sfat, sugerându-i eventual o readaptare „din mers" la o altă ocupaţie potrivită din mai multe puncte de vedere.

În încheiere, mi se pare instructiv să cunoaştem principalele tipuri de reacţii ale clienţilor ce consultă un clarvăzător, ghicitor autentic, cu har. Vom vedea că urmările unei astfel de consultaţii esoterice pot fi total diferite.

- Sunt unii care nu fac nimic, aşteptând comozi să li se întâmple prevestirile ghicitorului. Este atitudinea PASIVĂ.
- Alţii acţionează exagerat în sensul predestinării, cu încrederea oarbă că, în orice mod necugetat ar acţiona, vor fi ocrotiţi de providenţă. Este atitudinea de SUPRALICITARE.
- Mai sunt cei care acţionează exact invers decât au fost sfătuiţi, de parcă ceva din adâncul lor s-ar opune acelui sfat binevoitor sau celui care li l-a dat. Este atitudinea DEMONIACĂ.

- Există, desigur, unii care nu cred în predestinare şi nici nu iau aminte la părerile simple şi logice. Egoul lor nu poate accepta că cineva îi poate „citi” ca prin sticlă. Este atitudinea de BLOCARE.

- În sfârşit, sunt acei fericiţi ce urmează sfaturile, înţeleg mecanismele complexe ale destinului şi luptă inteligent să ajungă unde le este locul. Este atitudinea ÎNŢELEAPTĂ.

Problema liberei alegeri nu este numai o dilemă filosofică, ci un test de înţelepciune practică. De modul cum promovăm acest test permanent depinde dezvoltarea personală şi evoluţia noastră spirituală.

Folosind o metaforă, viaţa poate fi comparată cu o barcă, vâslele şi cârma sunt liberul arbitru, iar valurile, predestinarea. Depinde în mare măsură de voinţa şi puterea noastră încotro se va îndrepta barca, ce se va alege de viaţa noastră. Libertatea şi predestinarea, CÂRMA şi KARMA...

2002

EREDITATEA SPIRITUALĂ
ŞI FORMAREA PERSONALITĂŢII

Motto: „Mami, tati, când eram eu mare...”

Din ce se cunoaşte până acum, ereditatea este de două feluri: genetică şi spirituală.

Ereditatea genetică este reprezentată de caracteristicile transmise, prin gene, de la părinţi la copil.

Ereditatea spirituală este reprezentată de caracteristicile transmise, prin spiritul întrupat în om, de la celelalte întrupări (vieţi) ale spiritului respectiv, cu deosebire de la ultima întrupare (încarnare).

Definirea termenilor „spirit” şi „întrupare”:

Conform tuturor tradiţiilor spirituale, la moarte, sufletul omului părăseşte trupul biologic, continuând să trăiască într-o dimensiune paralelă, de unde poate fi martor la existenţa pământească a celor „vii”. Sufletul conţine tot psihicul omului, toată personalitatea sa.

Acest lucru a fost confirmat de studiile moderne de tanatologie - confirmarea vieţii după moarte, prin studiile asupra celor reîntorşi din moarte clinică, făcute de dr. Raymond Moody, Elisabeth Kübler Ross ş.a.. O altă dovadă sunt experienţele controlate ale conştiinţei în afara corpului (dedublarea/proiecţia astrală, OBE, călătorii extracorporale), popularizate în Occident de Robert Monroe ş.a..

Din doctrinele esoterice, se mai ştie că, în decursul unei perioade variind între câteva săptămâni şi câteva luni, sufletul îşi clarifică greşelile comise în timpul vieţii (karma) şi îşi doreşte să şi le îndrepte, pentru a se perfecţiona ca fiinţă spirituală. În tot acest timp, sufletul îşi reaminteşte întreaga experienţă acumulată de el de-a lungul reîncarnărilor trecute, precum şi experienţele din lumea imaterială, pur spirituală. Prin urmare, îşi recapătă cunoaşterea cosmică pe care o pierduse în timpul încarnării, în acelaşi timp pierzându-şi iluziile identificării cu corpul grosier, material. Pe scurt, *sufletul* uman se transformă calitativ, potrivindu-i-se mai bine denumirea de *spirit* „liber”. Spiritul are voinţă, are inteligenţă, are afectivitate – ambele mult amplificate faţă de cele avute în timpul vieţii omului. Îi lipseşte doar corpul.

Deoarece nu mai deţine vehiculul capabil să-i ofere experienţele senzoriale, el tânjeşte să redevină om. La un moment dat, i se oferă prilejul de a se reîntrupa într-un embrion uman în formare. Un alt om se va naşte, având ca suprem coordonator Spiritul. Locul său, ca proiecţie din planul energetic, este în trunchiul cerebral. Omul nu-şi aminteşte existenţa sa spirituală şi nici vieţile anterioare, pentru că se creează o nouă minte, cu o memorie nouă, iar accesul la informaţiile din Akasha

(memoria spirituală) este dificil dacă mintea nu are o legătură energo-informaţională perfectă cu propriul Spirit. În stadiul actual al omenirii, se constată un puternic blocaj mental în privinţa comunicării între minte şi Spirit, care este şi cauza principală a nenumăratelor nenorociri la care asistăm.

Spiritul este sediul conştiinţei de sine în om. Acest lucru este evident în patologia personalităţii multiple, unde fiecare spirit aduce altă conştiinţă. Mintea e adaptată lumii materiale. Ea oferă Spiritului, prin canale energo-informaţionale, o imagine reală a lumii. Când mintea este tulburată, bolnavă, Spiritul nu mai percepe clar realitatea şi nu mai dă indicaţii corecte, ori nu le mai dă deloc, lăsând mintea pradă propriilor fantasme sau automatisme.

Caracteristicile încarnării trecute sunt păstrate de Spirit în învelişul său energetic, numit „perispirit". Multe trăsături psiho-somatice actuale sunt provocate de această matrice energetică prezentă în aură. Printre acestea putem enumera: trăsăturile feţei şi conformaţia trupului, sensibilităţi la anumite boli, cicatrici sau semne din naştere, fobii, pulsiuni inexplicabile, talente şi predilecţii etc. Acestea constituie ereditatea spirituală.

Câteva argumente suplimentare în favoarea doctrinei reîncarnării:

Trei sferturi din populaţia lumii crede în reîncarnare (hinduşii, budiştii, lamaiştii, sufiştii islamici, mozaicii cabalişti, spiritiştii etc.). Multe personalităţi de vază ale lumii împărtăşesc această convingere. Reîncarnarea este logic acceptabilă şi respectă principiul universal al cauzalităţii. Dintre toate concepţiile filosofice, viaţa „ca o zi de şcoală" este singura care are sens, este un fundament pentru morală şi pentru faptul că există dreptate în univers.

Ereditatea spirituală joacă un rol important în dezvoltarea personalităţii noului om, ca şi ceilalţi factori binecunoscuţi: genele, mediul, educaţia. *Din păcate*, studiul ştiinţific al eredităţii spirituale este încă la început, pentru că lipseşte interesul şi înţelegerea lumii ştiinţifice pentru acest subiect, care necesită abandonarea vechii paradigme. *Din fericire*, în prezent, există modele teoretice, există metode practice şi există cercetători care au rezultate deosebite în acest domeniu. Citiţi detalii în articolul intitulat „Psihoterapia karmică în lume"!

O dovadă incontestabilă a fenomenului reîncarnării este constituită de studiile asupra cazurilor de reamintire spontană a încarnării precedente a unor copii (dr. Ian Stevenson ş.a.);

Psihologia transpersonală, preocupată de stările modificate de conştiinţă şi de cunoaşterea spirituală, aduce un plus de rigoare ştiinţifică acestor fenomene, care până nu de mult erau considerate că aparţin de magie şi credinţe naive.

„Mami, tati, când eram eu mare...”

Este binecunoscută apetenţa unor copii pentru fabulaţie. Îi putem auzi uneori inventând poveşti fantastice, inspirate din cine ştie ce desen animat. Totuşi, o anumită replică a lor ar trebui sa ne dea mai mult de gândit. Este vorba de expresia „*Când eram eu mare...*”, urmată de descrierea unor fapte sau conduite pe care şi le atribuie. Aproape sigur, este vorba de o reamintire spontană a vieţii anterioare. Se ştie că aceasta are loc la mulţi copii până la vârsta intrării în şcoală. După vârsta de 6-7 ani, aptitudinea dispare, ca multe alte percepţii extrasenzoriale.

Este în interesul părinţilor să descopere mai multe despre trecutul spiritual al copilului, fie chiar şi numai din curiozitate. Copilul trebuie stimulat să-şi amintească mai multe, iar părintele să le noteze într-un carneţel (sau să le înregistreze audio), dar fără a atrage atenţia copilului (care ar putea supralicita). Mai târziu, aceste informaţii îi vor folosi tânărului, pentru a se autocunoaşte mai bine şi a face faţă provocărilor vieţii.

Putem face o paralelă cu faptul că, drept urmare a popularizării astrologiei, în spitalele româneşti s-a generalizat obiceiul de a nota şi ora exactă a naşterii copilului, cerută de calculele astrologice. Odată cu popularizarea în Occident a doctrinei reîncarnării, va deveni un obicei comun ca părinţii să dea atenţie şi să încurajeze, cu tact, rememorarea spontană a experienţelor din viaţa precedentă a copilului.

18 oct 2007

CUNOAŞTEREA VIEŢILOR ANTERIOARE

În lumea occidentală se răspândeşte rapid credinţa în karmă şi reîncarnare, fără să se adopte neapărat şi vreuna din religiile care se bazează pe această doctrină. Oamenii, dezvoltându-şi capacitatea raţională, apreciază valoarea explicativă a acestei teorii spirituale.

Oricine poate consulta – prin cărţi sau pe internet – tabele cu penultima încarnare, plecând de la data naşterii. Sau poate găsi, la fel de uşor, câteva indicaţii din partea astrologiei karmice. Pe cât de facil de obţinut sunt aceste „informaţii”, pe atât de neştiinţifice şi superficiale sunt. Ele popularizează, este drept, dar şi vulgarizează marea taină a karmei şi reîncarnării.

Cine vrea cu adevărat să-şi găsească ultimele încarnări umane şi karma pe care o are de ispăşit, poate apela la următoarele metode:

1) Regresia **hipnotică**. În lipsa unui specialist cu experienţă, poate apărea riscul ca anumite episoade traumatice să devină sursă psihopatogenă pentru cel care se lasă hipnotizat. Unii consideră hipnoza ca un adevărat atentat împotriva sănătăţii mintale.

Avantajul acestei metode este că se poate folosi subconştientul pentru obţinerea de date despre existenţa proprie, dar şi despre încarnările unei terţe persoane, prezente la şedinţă.

2) Munca individuală prin tehnici de tip **yoga** poate duce, după multe restricţii autoimpuse, riscuri şi eforturi, chiar la revelarea existenţelor anterioare ale spiritului practicantului. Se cere o dăruire totală pe calea spirituală aleasă, ea nefiind o metodă specifică de revelare a încarnărilor, ci una generală de dezvoltare a conştienţei şi puterilor latente. Prin urmare, nu garantează obţinerea punctuală a informaţiilor de care vorbim, ci doar pregăteşte această posibilitate.

Se pot obţine însă şi false informaţii revelate prin „ochiul minţii”. Yoghinul ar trebui să le verifice cu ajutorul altor specialişti sau maeştri autentici, ca să nu cadă în plasa autoînşelării. Se ştie că în percepţiile subtile joacă un rol major autosugestionarea, fie ea chiar involuntară, gândurile şi dorinţele intense şi repetate.

3) Apelarea la un **clarvăzător** căruia Dumnezeu i-a dăruit accesul la Akasha (aşa-zisa „bancă de date a Universului”), de unde poate obţine informaţii nelimitate şi detaliate despre karma personală şi reîncarnările spiritului. Aceşti clarvăzători sunt rari precum aurul printre firele de nisip. Avantajul metodei este comoditatea şi lipsa oricăror riscuri pentru solicitant. Condiţia necesară este ca acesta să accepte teoria existenţelor multiple şi să fie deschis a primi chiar şi informaţii mai puţin plăcute despre sine. Vieţile anterioare sunt o sursă a karmei, clarvăzătorul oferind avertismente şi indicaţii privind existenţa curentă, în legătură cu vieţile trecute.

După cele spuse mai sus, reiese cu claritate importanţa practică a descoperirii vieţilor precedente şi a karmei personale. Doctrina reîncarnării coboară de la nivelul său abstract-teoretic către concret şi pragmatic, pierzând localizarea strictă în spaţiul cultural hindus şi budist, prin deschiderea oferită tuturor pământenilor.

Cel care analizează profund încarnările sale anterioare şi karma creată şi transmisă de la o viaţă la alta, începe să înţeleagă planul lui Dumnezeu pentru Creaţie şi creatură. Dar nu este simplu deloc!

Cine se reîncarnează? Omul fizic sfârşeşte în ţărână. *Să fie personalitatea sa?* După cum relevă studiul karmic, aceasta se transmite fragmentar şi sintetic de la o viaţă la alta. Fiecare om nou creat are o nouă personalitate şi îi lipseşte memoria încarnărilor precedente. *Atunci, cine continuă să trăiască, păstrând moştenirea vieţilor umane?* Este, desigur, Spiritul, încarnat şi destrupat, pe rând. Spiritul este eternul călător, cel care suferă experienţele lumii fizice. Totuşi, el nu aparţine lumii fizice, pe care o vizitează doar temporar.

Acum căutătorul spiritual se găseşte într-o dilemă, care îl poate îndepărta de doctrina reîncarnării. Omul şi-a aflat, deci, vieţile anterioare ale spiritului. Prezenta viaţă se va adăuga, şi ea, lanţului de încarnări trecute şi viitoare. Ea se arată în toată goliciunea şi relativitatea ei. *Dar dacă viaţa omului este iluzorie, la ce bun să se străduiască a mai înţelege taine ce-i depăşesc umila condiţie umană*? Este evident că el încearcă, folosindu-se de mintea sa omenească limitată, să acceadă la înţelesuri pur spirituale, a căror logică nu este şi nu va fi vreodată umană.

Oare nu cumva cel care îndeamnă la căutarea de înţelesuri tainice este chiar Spiritul din om? El va trăi veşnic şi va reveni ulterior într-o nouă fiinţă umană, preferabil mai evoluată decât cea prezentă.

Da, spiritul are ceva de câştigat din aceste informaţii. Tendinţele instinctuale îl îndeamnă pe om să-şi trăiască viaţa cum îi place, egocentric, bizuindu-se numai pe materie şi dispreţuind lucrurile invizibile. Spiritul înţelept îl îndeamnă pe om să fie altruist, să-şi strunească instinctele, să-şi întărească voinţa, să aprecieze lucrurile subtile, arta, cultura, filosofia, ştiinţa, şi mai ales pe Dumnezeu cel nevăzut.

Viziunea omului suferă modificări la revelarea vieţilor anterioare şi, poate, i se trezesc amintiri ale vechii învăţături hinduse:

Dumnezeu a creat această lume aruncând o plasă iluzorie - *maya* - peste ochii spiritelor, care se îmbracă cu hainele materiei. Este ca o piesă de teatru pusă în scenă de Marele Demiurg, în care actorii se identifică total cu rolul distribuit, uitând cine sunt cu adevărat.

Ne-am obişnuit să spunem că „după moarte, vom merge în lumea lui Dumnezeu". De fapt, adevărul este contrar: acum trăim în creaţia lui Dumnezeu, iar după moarte vom reveni în lumea noastră, a spiritelor. Abia atunci vom înţelege ceea ce acum ne este foarte greu, din cauza

vălului gros al iluziei – *maya* –, aruncat de Însuşi Creatorul. Lumea îi aparţine Lui, El este Creierul, iar noi umili executanţi. Grija lumii este a Lui. Să-I mulţumim că ne-a lăsat să vizităm minunata lui Creaţie!

Pentru a ne juca rolul, uităm cât de mari suntem ca Spirit şi trăim cu fricile şi grijile noastre mărunte, dintre care cea mai mare iluzie este frica de moarte. Dar am murit de atâtea ori şi, uite, că tot mai trăim! Oh, Doamne, atâtea încarnări, atâta chin să formezi un om întreg, atâta durere în viaţă! Şi iarăşi suntem aici, o luăm de la capăt, cu aceleaşi probleme şi acelaşi deznodământ. Până când, Doamne? Nu ai putea să opreşti roata reîncarnărilor?

Dacă ne dorim intens să aruncăm vălul iluziei, poate că Dumnezeu ne va împlini ruga de a găsi Adevărul. Dar numai căutătorul fervent, dispus să vadă mersul lumii ca pe un ecran de cinema, fără consistenţă, are şanse de a-L găsi. Celelalte spirite vor rămâne înlănţuite în iluzie. Şi asta nu e neapărat o tragedie! Lumea ar dispărea dacă marea iluzie cosmică s-ar revela de la sine tuturor...

În plus, este atributul exclusiv al lui Dumnezeu cui acordă marele dar al viziunii Sale. Dumnezeu nu dă fericirea veşnică oamenilor care încă mai caută o alternativă în micile bucurii ale vieţii lumeşti.

> **Paramhansa Yogananda spunea: *„Dumnezeu nu se dezvăluie „somnoroşilor” spirituali, ci celor treji şi pregătiţi. Este foarte greu să Îl găseşti pe Dumnezeu. Totuşi, cei care fac efortul, Îl vor găsi.”***

16 iulie 2008

PSIHOTERAPIA KARMICĂ ÎN LUME

Psihoterapia despre care vreau să vă vorbesc aparţine mai ales viitorului. În prezent, ea funcţionează în cercuri restrânse. Are o fundamentare ştiinţifică în paradigma conştiinţei (sau paradigma spirituală), care a apărut în lumea occidentală de câteva decenii, inspirată de progresele fizicii cuantice, ca şi de apropierea culturală de spiritualitatea orientală.

Foarte pe scurt, paradigma spirituală postulează următoarele:

La baza psihicului uman stă Spiritul sau Conştiinţa. Ea este independentă de materie (respectiv creier), dar interacţionează cu aceasta într-un mod foarte complex.

Spiritul nu moare odată cu creierul, ci perpetuează personalitatea omului.

Dintre orientările psihologice, una dintre cele mai tinere şi dinamice este psihologia transpersonală, o extensie şi dezvoltare a psihologiei umaniste. Ea se fundamentează pe paradigma conştiinţei. În cadrul ei au fost şi sunt studiate experienţele „paranormale", pe subiecţi sănătoşi, care le trăiesc în mod spontan sau le sunt provocate de diverse substanţe chimice ori tehnici psihofiziologice. Psihologia transpersonală încurajează şi o terapie neconvenţională în tratarea fobiilor, anxietăţilor şi altor probleme psihice, care s-ar putea numi „terapia karmică".

Psihoterapia karmică are două variante: una „dură" şi alta „blândă".

Varianta „dură" se referă la tehnicile de regresie hipnotică a subiecţilor într-una din vieţile anterioare trăite de Spiritul lor, pentru a găsi sursa traumatică ce provoacă în prezent fobii, anxietăţi, stări rebele la orice altă psihoterapie sau medicaţie.

Varianta „blândă" se referă la metodele unor iniţiaţi care reuşesc printr-un har special să „citească" vieţile anterioare ale clienţilor, fără nici o contribuţie din partea acestora din urmă.

Desigur că varianta „dură" solicită un efort intens din partea pacientului, aflat în transă hipnotică şi condus de vocea terapeutului către locurile şi timpurile cu potenţial psihopatic. Retrăirea unor stări neplăcute provoacă aceleaşi emoţii intense ca în trecut, care trebuie corect gestionate de terapeut, pentru a evita agravarea simptomelor sau dobândirea altora.

Prin contrast, varianta „blândă" nu cere nici un efort din partea clientului, căci toată munca este realizată de specialistul clarvăzător. Singura cerinţă din partea clientului este să accepte mental existenţa vieţilor anterioare ale Spiritului său, precum şi să asimileze inteligent ceea ce descoperă terapeutul în trecutul spiritual.

S-a constatat că, în ambele variante, revelarea unei legături dintre viaţa actuală şi evenimentele vieţilor anterioare poate vindeca acele

dereglări psihice cauzate de trecutul karmic. Se pare că simpla conştientizare este suficientă, dublată desigur de un efort ulterior de a integra noile informaţii în sistemul personal de gândire şi simţire.

Există, desigur, şi excepţii. Iată ce notează specialistul în hipnoză regresivă Roger J. Woolger: „Totuşi mulţi clienţi, în ciuda tuturor tipurilor de catharsis fizic sau emoţional încă nu renunţă la durerile lor. Este ca şi când, în adâncul lor ei simt că merită să sufere, durerea lor este o pedeapsă karmică vag înţeleasă."

Deşi „karma" este o noţiune antică orientală, ea este perenă şi la fel de valabilă astăzi, având legătură cu ştiinţa conştiinţei. Din nenumăratele cărţi de popularizare ale acestei problematici, am ales câteva, publicate în limba română, care se referă la unele persoane respectabile şi bine cunoscute la nivel internaţional, ce pun în aplicare terapia karmică.

Iată deci o scurtă trecere în revistă a câtorva nume prestigioase şi a relatărilor lor, care au propulsat psihoterapia karmică în atenţia publicului şi a specialiştilor de pretutindeni.

Mărturiile specialiştilor

Vom începe cu **dr. Brian L. Weiss**, psihiatru american de renume, care s-a lovit, din întâmplare şi fără a o dori, de dovada pregnantă a existenţei reîncarnării Spiritului. Cartea sa (*Multe vieţi, mulţi maeştri* - Ed. For You, 2007) ne arată că terapia karmică nu se bazează pe credinţa religioasă, ci dimpotrivă, solicită o minte deschisă din partea celor formaţi în paradigma de gândire materialist-reducţionistă. Să lăsăm cuvintele sale să ne introducă în subiect. Dr. Weiss:

„Hipnoza este un instrument excelent pentru a ajuta pacientul să îşi amintească incidente uitate demult. Nu e nimic misterios în asta. La instrucţiunile unui hipnoterapeut pregătit, corpul pacientului se relaxează, lăsând astfel memoria să se ascută. Hipnotizasem sute de pacienţi şi găsisem această metodă utilă pentru reducerea anxietăţii, eliminarea fobiilor, modificarea obiceiurilor proaste şi readucerea la suprafaţa a unor amintiri reprimate. Ocazional, reuşisem să regresez pacienţii până în perioada timpurie a copilăriei lor, eliberând astfel amintirile unor traumatisme de mult uitate, care le tulburau viaţa." [p.17]

Doctorul Weiss nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze cu pacienta Catherine. Dintr-o dată, ea începu să relateze amănunte dintr-o viaţă care evident nu îi aparţinea, căci se petrecea în alt timp, alt spaţiu, având alt sex şi altă vârstă. Acest lucru s-a repetat şi în următoarele şedinţe, cu alte vieţi, după care: „*Catherine era practic vindecată. Fobiile şi atacurile de panică aproape îi dispăruseră. Nu-i mai era frică de moarte sau că o să moară. Nu-i mai era frică să piardă controlul.*

Hipnotizând-o pe Catherine şi ducând-o într-o stare de transă profundă, m-am gândit cât era de remarcabil şi de minunat că, în decurs de câteva săptămâni, fără a folosi medicamente, terapie tradiţională sau terapie de grup, era aproape vindecată. ... Iar ea era strălucitoare, senină şi fericită." [p.69]

Între şedinţe, Catherine a descoperit că i se dezvoltă capacităţile extrasenzoriale. Odată, la cursele de cai, ea a ghicit câştigătorii tuturor curselor, dar banii astfel câştigaţi i-a dăruit imediat unui cerşetor, simţind că nu trebuie să îi păstreze.

„*De-a lungul anilor, am tratat sute – poate chiar mii – de pacienţi de psihiatrie, care au reflectat întregul spectru de tulburări emoţionale. Am condus secţii spitaliceşti a patru mari universităţi de medicină. Am petrecut ani de zile în sala de urgenţe la psihiatrie, în clinici ambulatorii... Catherine nu suferea de nici o psihoză, nu pierduse contactul cu realitatea şi nu avusese niciodată halucinaţii sau iluzii. Nu folosise droguri şi nu avea trăsături sociopate. Nu avea o personalitate isterică şi nici nu avea tendinţe disociative... Avea cunoştinţe la care nu avusese acces şi pe care nu le acumulase niciodată în viaţa ei prezentă... Ca psihiatru, ca om de ştiinţă, eram sigur că materialul provenea dintr-o parte a minţii ei inconştiente. Era real.*" [p.76]

Într-una dintre transele hipnotice, ea începu să-i dezvăluie doctorului unele secrete de-ale lui, pe care numai el le ştia. „*Personal, scepticismul îmi fusese erodat de dovezile care ieşeau de pe buzele Catherinei, în fiecare săptămână.*" [p.98]

„*La două luni după ultima şedinţă de terapie, Catherine a fost să o vadă pe o clarvăzătoare faimoasă, Iris Saltzman, specializată în vieţile anterioare. Ea căuta confirmări la ceea ce i se întâmplase. Intrând într-o stare de conştiinţă modificată, Iris validă mare parte din ceea ce Catherine descoperise sub hipnoză.*" [p.150]

„*După Catherine, am făcut regresii detaliate în vieţile anterioare pentru doisprezece pacienţi. Nici unul dintre aceştia nu avea tulburări mentale, halucinaţii sau personalităţi multiple. Şi cu toţii s-au făcut bine, uluitor de repede.*" [p.162]

Dr. Brian Weiss încheie cartea sa astfel: „*Nu este nevoie ca toată lumea să facă terapie prin regresie, sau să viziteze clarvăzători, ori să mediteze. Cei care au simptome handicapante sau deranjante pot să o facă. Cât despre restul, cea mai importantă sarcină este să îşi păstreze o minte deschisă. Să-şi dea seama că viaţa este mai mult decât ceea ce se vede. Sarcina noastră este să învăţăm, să devenim asemenea lui Dumnezeu, prin cunoaştere.*" [p.163]

Daniel Meurois-Givaudan are peste 25 de ani de experienţă în citirea aurei persoanelor.

El poate vizualiza toate cele trei tipuri de aură (eterică, astrală şi mentală) şi diagnostica diferitele suferinţe fizice sau psihice. În cartea sa

(„*Bolile karmice*”, Editura For-You, 2007), francezul abordează al patrulea strat auric - aura cauzală - care reprezintă „*banca noastră centrală de date, emanaţia memoriei profunde, care ne urmează de la o viaţă la alta şi care, uneori, ne condiţionează*”. Ea se extinde până la circa 3 metri în jurul corpului. Iată o scurtă descriere a metodei sale de diagnosticare karmică:

„*Cu ajutorul unui variator de lumină, am creat penumbră în încăpere şi pacienta s-a aşezat în faţa mea, cu spatele rezemată de un perete alb. După câteva minute consacrate percepţiei şi studierii primelor radiaţii sau manifestări luminoase ale corpului său* (cele trei aure - n.n.)*... silueta ei s-a şters din câmpul meu vizual. Un văl de lumină albă, ca un ecran lăptos, i-a luat locul dintr-o dată, estompând ambianţa camerei mele de lucru. Aproape imediat, pe acel ecran lăptos a apărut o scenă în mişcare, în culori, cu sunete, cu reliefuri. Întreaga mea fiinţă era proiectată nu doar într-un simplu decor, ci într-o acţiune.*” [p.10] În acest timp, terapeutul redă verbal toate experienţele pe care le observă, aparţinând memoriei spirituale a pacientului, care ascultă atent.

Ce dificultăţi întâmpină terapeutul în a recurge sistematic la citirea karmei pentru a învinge nişte tulburări persistente sau inexplicabile, sau măcar pentru a înţelege anumite probleme de sănătate sau de comportament?

„*Deşi demersul pacientului este categoric voluntar, totuşi spaima inconştientă poate cenzura apariţia sau continuarea «filmului». A ridica un văl de pe propriul trecut înseamnă a risca un anume disconfort, a deveni mai matur, şi nu oricine are această tărie, chiar dacă aparent o doreşte. Alteori, poate că nu este momentul potrivit pentru a lăsa să iasă la suprafaţă lucruri prea delicate, care ar împiedica evoluţia normală a personalităţii reîncarnate. Nu există nici un fel de reţetă strict infailibilă prin care să obligăm o memorie karmică să ne vorbească – întotdeauna fiinţa profundă decide dacă ne acordă permisiunea de a explora acest teritoriu necunoscut.*” [p.18]

„*Foarte rar se întâmplă să descoperim vieţi princiare sau de mari artişti. Cel mai adesea urcă la suprafaţă vieţi banale, chiar mediocre, micime a sufletului, violenţă, ranchiună, spaime, refulări şi decepţii. Şocul pe care îl poate provoca egoului este preţul ce se plăteşte pentru o eventuală vindecare sau, cel puţin, pentru o împăcare cu sine.*” [p.20]

La citirea aurei pacienţilor, autorul a constatat deseori o tendinţă de fugă, un gest emoţional abia schiţat, slabe mişcări ale corpului, sugerând vădite neplăceri, dureri sufleteşti sau chiar spaime. Metaforic vorbind, terapeutul incizează un abces emoţional ascuns, lăsând uneori să curgă lacrimi nestăpânite, care îl surprind chiar şi pe client.

Nu ar trebui să se pornească o cercetare cauzală asupra unei persoane care suferă de un dezechilibru psihic. Cuvintele de ordine trebuie să fie şi aici, ca în orice demers medical: respectul, grija, compasiunea.

În privinţa suferinţelor corporale, ele pot fi nişte semnale de alarmă faţă de nişte erori ale trecutului îndepărtat. Iar după revelarea cauzelor din viaţa anterioară *„e nevoie de timp (săptămâni, luni) ca trupul să îşi uite schemele, născute din vechi sentimente. Înţelegerea trebuie integrată cărnii, adică celulele să se debaraseze de vechea «programare».”* [p.28]

Uneori, descoperirea cauzelor karmice nu poate schimba datele realităţii (cum ar fi, de exemplu, un corp cu o constituţie filiformă). Numai iubirea de sine poate reconcilia şi şterge suferinţa. *„Să privim corpul cu iubire tandră, cu consideraţie pentru conştiinţa celulelor vii din care suntem constituiţi, acceptându-ne aşa cum suntem, cu bolile şi handicapurile noastre!”* [p.63]

Dar cum de anumite stări ne amprentează atât de puternic, iar altele nu? Daniel Meurois crede că: *„Noi, oamenii ne concentrăm mult mai mult asupra nefericirii decât asupra fericirii. De aceea, nefericirea provoacă răni greu de vindecat. De îndată ce trăim ceva dificil, o parte din noi are tendinţa să se ancoreze acolo, ca şi cum ar fi un fel de programare ancestrală. O singură viaţă este prea puţin, pentru că nu avem curajul să ne înfruntăm spaimele sau dezamăgirile..”* [p.31]

Cele mai frecvente şi dificile emoţii negative transmise peste veacuri sunt: frica, furia, răzbunarea (încrâncenarea, ranchiuna, ura), culpabilitatea. Nici nu ar trebui să ne mai mire faptul că avem nevoie de atâtea vieţi pentru a reuşi să le depăşim şi să scoatem la iveală ceea ce este mai bun în noi!

„De multe ori, pe parcursul unei existenţe, sau de la o viaţă la alta, ne găsim în împrejurări asemănătoare, până ajungem să înţelegem cu adevărat lecţia şi să ne schimbăm atitudinea. Un obstacol pe care nu l-am putut depăşi reapare cândva, inevitabil, cu scopul de a ne sensibiliza conştiinţa.” [p.33]

„Scânteia divină din noi nu ne scuteşte de nimic. Nu se mulţumeşte cu jumătăţi de măsură. Orice rană trebuie să fie recunoscută în totalitate şi apoi vindecată... Chiar dacă am vrea, nu am putea să uităm. Suntem nişte memorii totale. Nu trebuie să uităm, ci să depăşim, să sublimăm.” [p.39]

„Timpul nu se grăbeşte. Lucruri pe care credem că le putem evita, din lipsă de curaj sau pentru că ne credem mai şmecheri sau mai puternici, ne vor ajunge, fără îndoială, din urmă în una dintre existenţele noastre.” [p.57]

Metoda citirii aurei este un demers „la rece”, în opoziţie cu retrăirile regresive. Este o metodă blândă, care îi permite persoanei în cauză să-şi păstreze întreaga autonomie şi responsabilitate. Enunţarea originii problemei va juca rolul unui declic, este firul pe care trebuie mers, încetişor, pentru a descâlci ghemul tensiunilor interne. Uneori se întâmplă că „amintirea” respectivă nu îi spune nimic persoanei. Dar ceva în inima sa recunoaşte întotdeauna ceea ce o afectează.

Informaţiile cauzale sunt un instrument, nu un medicament miraculos. Sunt ca o oglindă care înlătură obişnuinţa pasivităţii şi victimizării. Suntem autorii a ceea ce ni se întâmplă. Nu contractăm o boală, ci ţesem condiţiile care duc la instalarea dezordinii în noi, fie în existenţa aceasta, fie într-o alta. Aceasta viziune ne obligă să fim mai conştienţi, ne maturizează, deci nu se adresează oricui. Este nevoie de curaj când te îndrepţi spre luciditate şi adevăr. Iar atitudinea cea mai importantă faţă de orice informaţie profundă care duce la conştientizare este COMPASIUNEA, căci toate fiinţele vii sunt supuse aceluiaşi efort evolutiv, ce trece inevitabil prin stadii dureroase.

Dr. Hiroshi Motoyama este un om neobişnuit de cultivat şi de înzestrat, fiind deopotrivă: preot shintoist, filosof, yoghin, psihofiziolog, specialist în computere, cercetător al medicinii orientale, parapsiholog, inginer în electricitate, vindecător spiritual şi clarvăzător. Dr. Motoyama a fondat, în 1960, Institutul de Psihologie Religioasă, lângă Tokyo. La începutul anilor 1970, a inventat Aparatul pentru Măsurarea Funcţionării Meridianelor Energetice şi, în 1974, Instrumentul pentru Testarea Chakrelor. A condus cercetări de pionierat în domeniul studiului câmpului bioenergetic uman, care i-au adus o largă recunoaştere internaţională şi un premiu UNESCO. În 1992 a înfiinţat Institutul Californian de Studii asupra Omului, acreditat, care oferă programe de Masterat şi Doctorat.

Pe parcursul a peste 50 de ani, dr. Motoyama a oferit peste 40.000 de consultaţii spirituale. Printr-o disciplină spirituală îndelungată, el a dobândit capacitatea de a transcende limitele spaţio-temporale într-o stare de conştiinţă extinsă şi unificată (samadhi), percepând direct şi clar trecutul, viitorul şi dimensiunile non-fizice ale existenţei care sunt conectate cu tărâmul fizic. În timpul şedinţei, sondează trecutul karmic al pacienţilor săi, intrând în ultimele 2, 3 vieţi anterioare.

Concluzia principală a domnului Motoyama este că scopul existenţei stă în evoluţia spirituală a individului, iar o înţelegere a karmei şi reîncarnării este crucială pentru această evoluţie. (din *Cuvântul editorului*, volumul „*Karma şi Reîncarnarea*”, Ed. Excalibur, 2007)

„Într-o «consultaţie spirituală» comunic direct cu Fiinţa Supremă referitor la o problemă specifică a enoriaşilor. Prin rugăciune şi meditaţie, văd informaţii detaliate referitoare la cauza problemei şi la felul în care persoana o poate depăşi.” [p.21] *„Scopul este de a învăţa persoana în cauză care sunt modalităţile necesare dizolvării karmei specifice, ce a luat forma actualelor probleme.”* [p.27]

Există unele limite, dictate de chiar persoana în cauză. *„Dacă o fiinţă nu vine la mine cu deschidere şi onestitate, nu mă pot conecta în mod eficace cu fiinţa ei.”* [p.43] În plus, recomandările includ modificarea comportamentului, rugăciunea şi meditaţia, exerciţii care

par a fi foarte dificile, pentru că au de-a face cu dizolvarea directă a karmei.

Dr. Motoyama ne oferă un sfat general plin de bun-simţ şi înţelepciune, dobândită după zeci de ani de observaţii şi comunicări cu tărâmul spiritual: *„Dacă omul trăieşte, pur şi simplu, manifestarea karmei <u>fără ataşament sau repulsie</u>, depunând <u>eforturi sincere pentru alţii, pentru societate</u>, în orice poziţie s-ar găsi el, karma manifestată, în cele din urmă, se va dizolva, va dispărea."* [p.134]

Domnia sa a descoperit că noi suntem, mai mult sau mai puţin, influenţaţi de cinci categorii de karmă: personală, familială, locală, naţională şi globală. Opinia sa ne trezeşte ca un duş rece: *„Cineva nu este responsabil doar de propria sa karma personală, ci şi de karma naţională şi globală. Dacă fiecare parte nu este purificată, întregul nu poate deveni pur."* [p.29]

Privirea sa clarvăzătoare asupra lumii i-a arătat că, în prezent, karma naţională este foarte puternică, dar, odată cu fenomenul globalizării, karma mondială devine mai activă. Naţiunile vor evolua, într-un timp mai lung, către o politică de adevărată armonie. În acelaşi timp, se va dezvolta un sistem religios şi filosofic cu valenţe universale, care va fi susţinut atât de cercetarea ştiinţifică, cât şi de principiile spirituale transcendente. Acest sistem va accepta karma şi reîncarnarea ca un fapt sigur, ele fiind principiile organizatoare ale existenţei.

„Pe măsură ce ştiinţa va recunoaşte din ce în ce mai mult baza non-fizică a realităţii fizice, separarea de veacuri dintre cunoaşterea ştiinţifică (dihotomia subiect-obiect) şi cunoaşterea spirituală (unitatea dintre subiect şi obiect) va dispărea, în sfârşit." [p.188]

Dr. Michael Newton, hipnoterapeut cu experienţă de peste 30 de ani, a dezvoltat o tehnică proprie de regresie temporală pentru a ajunge la amintirile ascunse ale subiecţilor săi despre <u>viaţa de dincolo de moarte</u>. El deţine un doctorat în consiliere, are masteratul ca hipnoterapeut şi îşi dedică munca modificărilor comportamentale şi ajutorării oamenilor întru accederea la nivelul lor spiritual superior (al sinelui superior).

La începutul practicii sale, dr. Newton folosea hipnoza şi tehnicile de regresie temporală pentru a determina originea amintirilor neplăcute şi traumelor din copilărie, simţind că orice încercare de a ajunge la o viaţă anterioară ar fi fost nedeontologică şi nemedicală. Totuşi, încurajat de unii pacienţi, a început să-i trimită şi mai înapoi în timp, chiar dincolo de ultima naştere pe Pământ. A ajuns să înţeleagă cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup şi întâmplările vieţilor noastre anterioare.

Apoi, dr. Newton a descoperit un lucru de o importanţă covârşitoare: că era posibil să privească în lumea spiritelor prin ochii minţii unui subiect aflat sub hipnoză, care îi relata despre viaţa <u>dintre</u> vieţile sale

pământeşti. La acea dată existau multe cărţi despre vieţile anterioare, dar el nu a găsit nici una care să amintească despre viaţa noastră ca suflete sau cum să luăm corect legătura cu amintirile pur spirituale ale oamenilor. Astfel, dr. Newton a început el însuşi o cercetare cu ajutorul subiecţilor săi (descrisă în cartea „*Călătoria sufletelor*”, Ed. Cartea Daath, 2005). El subliniază că *„găsirea locului lor în lumea spirituală are o însemnătate mult mai mare pentru oameni decât inventarierea vieţilor lor anterioare pe Pământ.”* [p.16]

Cum este posibil să ajungi la suflet prin hipnoză? Dr. Newton numeşte sufletul „supraconştientul” nostru; el găzduieşte identitatea noastră reală. *„Supraconştientul reprezintă centrul cel mai înalt de înţelepciune şi perspectivă. Toate informaţiile mele despre viaţa de după moarte provin din această sursă de energie inteligentă.*” [p.16]

Subiecţii în stare de supraconştienţă nu sunt în mod special motivaţi să ofere voluntar informaţii despre viaţa sufletului în lumea spiritelor. *„Trebuie să ai setul corect de chei pentru fiecare uşă. În cele din urmă, am reuşit să-mi pun la punct o metodă de accesare a memoriei, cunoscând ce uşă să deschid la momentul potrivit în timpul şedinţei de terapie.”* [p.17]

Interesul foarte mare al publicului şi al colegilor, suscitat de experienţele sale, l-au determinat pe dr. Newton să fondeze, în 2002, Societatea de Regresie Spirituală, unde perfecţionează hipnoterapeuţi atestaţi în practica de regresiune a clienţilor în perioada petrecută în lumea spiritelor, între vieţile lor pământeşti.

„*Consider că este o mare răsplată să văd expresia de mirare pe faţa clientului când şedinţa s-a terminat şi îi înmânez caseta cu înregistrarea şedinţei. Pentru aceia dintre noi care chiar au avut şansa să-şi vadă nemurirea, iese la iveală o nouă profunzime a înţelegerii de sine şi de creştere a puterii. Înainte de a-mi trezi subiecţii, deseori le implantez amintiri post-hipnotice adecvate. Cunoaşterea conştientă a vieţii sufletului propriu în lumea spiritelor le oferă acestor persoane un simţ mai puternic al sensului existenţei şi energie pentru viaţa aceasta*.” [p.20]

Cât de valabilă este hipnoza în dezvăluirea adevărului? Persoanele aflate sub hipnoză nu visează, pentru că noi nu visăm în secvenţe cronologice. Când subiecţii sunt puşi în stare de transă, creierul lor oscilează încet de la starea de veghe Beta, coborând sub stadiul meditativ Alfa până la diversele nivele din cadrul gamei Theta. Theta înseamnă hipnoză, nu somn, iar acum putem recepţiona şi trimite mesaje cu toate canalele memoriei deschise.

În starea Theta, răspunzând la întrebări, subiecţii nu pot minţi, dar ar putea interpreta greşit ceea ce au văzut, aşa cum facem şi noi în starea de conştienţă. În această stare, oamenii se raportează dificil la orice lucru pe care ei îl consideră neadevărat, făcând nesustenabilă ipoteza halucinaţiei.

Criticii hipnozei cred că subiectul în transă îşi va fabrica amintiri conform sugestiilor hipnotizatorului. Iată răspunsul dr. Newton: *„Dacă un subiect ar fi într-un fel capabil să-şi construiască conştient o fantezie despre lumea spiritelor, aceste răspunsuri ar deveni curând incompatibile cu celelalte studii de caz ale mele. Am învăţat valoarea examinării încrucişate încă de la începutul carierei mele şi nu am găsit nici o dovadă că cineva şi-ar falsifica experienţele spirituale pentru a-mi face mie plăcere. De fapt, subiecţii în stare de hipnoză nu ezită să-mi corecteze interpretările greşite.*” [p.17]

În privinţa performanţelor şi probităţii sale profesionale, vom menţiona că, în 1998, dr. Michael Newton a primit recunoaşterea Asociaţiei Americane a Hipnoterapeuţilor Transpersonali prin acordarea „Premiului pentru cea mai deosebită contribuţie adusă de un hipnoterapeut”.

30 decembrie 2008

ASTROLOGIA, PRO ŞI CONTRA

Motto: **Un astrolog competent poate demonstra că orice eveniment, odată ce s-a produs, era inevitabil.**

La fel de mult hulită şi adulată, astrologia face astăzi parte din cultura pop. Nu putem face abstracţie de ea, dar ar trebui să avem o atitudine echidistantă şi argumentată vizavi de ramurile sale. Căci astrologia are mai multe specializări, pe care le voi analiza la rând, după cartea „*Astrologia în Noua Eră*”, de Dan Ciupercă. Am adăugat şi procentul de încredere pe care sunt dispus să îl investesc în fiecare.

ASTROLOGIA NATALĂ – 80% încredere

Astrologia natală este ramura cea mai veche, verificată şi, cred eu, cea mai utilă şi mai aproape de adevăr. Pe baza hărţii cerului din momentul naşterii se pot trage nişte concluzii despre predispoziţiile nativului, despre direcţiile principale de viaţă şi relaţiile sale socio-umane. Harta natală prezintă o simbolistică complexă a predestinării individului. Trebuie însă să subliniem că nu tot ce este predestinat se şi întâmplă, căci intră în joc liberul arbitru al nostru şi al celor din jurul nostru şi, de ce nu, chiar hazardul! Însă pentru a-şi justifica meseria, astrologii le induc clienţilor lor ideea că totul este scris în stele. Rareori, cei oneşti mai adaugă şi că „*astrele predispun, dar omul dispune*”...

În privinţa citirii personalităţii şi unor aspecte esenţiale de viaţă, aş acorda acestei ramuri astrologice un procent de încredere de 80%. Astrologia natală este strâns legată de psihologie şi autocunoaştere şi este singura specializare care îşi merită numele de „ştiinţa astrelor” (*astro* + *logos*), prin rata mare de potriviri dintre realitate şi o analiză apriorică, efectuată doar pe baza datei, orei şi locului exact al naşterii omului. O ştiinţă comparabilă cu meteorologia, nu cu matematica!

ASTROLOGIA RELAŢIONALĂ – 60% încredere

Astrologia relaţională analizează şansele potrivirii a două personalităţi, comparând hărţile lor natale. Se foloseşte mai ales în căutarea relaţiei romantice perfecte, dar şi în managementul resurselor umane. În măsura în care acordăm credit astrologiei natale, în aceeaşi măsură putem considera că sunt corecte concluziile astrologiei relaţionale.

Dar are un defect major. Deşi se pot trasa cu destulă exactitate compatibilităţile fizice, emoţionale şi mentale între două sau mai multe personalităţi umane, astrologia relaţională este incapabilă să găsească compatibilitatea spirituală, adică potrivirea dintre spiritele încarnate în

respectivii oameni. Or, personalitatea spiritului atârnă cel mai greu în curgerea şi ordonarea unei vieţi omeneşti. Degeaba un bărbat şi o femeie se simt atraşi unul de altul fizic, emoţional şi intelectual dacă spiritele lor se urăsc şi nu au de realizat nicio misiune spirituală comună – până la urmă nu vor putea face casă bună împreună şi se vor despărţi, deşi aveau „chimie" între ei. Din acest motiv, acord astrologiei relaţionale un procent de încredere de doar 60%.

ASTROLOGIA KARMICĂ – 30% încredere

Astrologia karmică este o tentativă modernă de a găsi reguli astrologice care să reveleze datoriile karmice şi vieţile anterioare fără a apela la hipnoza regresivă în vieţile anterioare (metodă pretenţioasă şi cu puţini hipnoterapeuţi specializaţi) sau la un clarvăzător de forţă care să poată „citi" memoria spirituală (vizionari care sunt şi mai greu de găsit).

Americanii au încercat să coreleze datele obţinute prin regresii temporale cu harta natală a pacientului, dând nişte reguli cu caracter general. Puţinele date statistice la care au avut acces şi uneori ambiguitatea informaţiilor primite sub hipnoză sunt cauze evidente pentru eşecul acestei încercări de a pune în tabele fixe nişte realităţi mişcătoare. Mai mult decât atât, nu există niciun argument că aceste amintiri ar trebui să fie neapărat înscrise şi pe harta astrologică, cu atât mai mult cu cât spiritul are foarte multe încarnări anterioare, dintre care unele având greutate mai mare, iar altele, mai mică în viaţa actuală.

Totuşi, karma spiritului încarnat în noi determină în mare parte destinul pe care el ni l-a pregătit. Acest destin poate fi întrevăzut la modul general dacă descifrăm cu multă intuiţie informaţiile ascunse în harta cerului natală. Din toate aceste motive, acord astrologiei karmice un procent de încredere de 30%.

ASTROLOGIA MEDICALĂ – 50% încredere

Astrologii care se încumetă să dea sfaturi medicale pe baza hărţii natale combinate cu harta cerului actuală îşi asumă toată responsabilitatea. Desigur, atâta timp cât alegerea unui anumit moment pentru o operaţie chirugicală sau aplicarea unui remediu nu impietează asupra pregătirii medicale, pacientul nu are ce pierde. Dacă nu face bine, cel puţin e sigur că astrologia medicală nu face rău! Apoi, influenţa Lunii asupra oamenilor sensibili este certificată ştiinţific şi este clar că bolnavii sunt mai sensibili decât cei sănătoşi.

Totuşi, în privinţa diagnosticării, nu cred că doctorii ar trebui să se ia după astrologie, decât cel mult ca nişte indicii suplimentare, care să le ajute intuiţia specific medicală. Se cunoaşte faptul că multe boli încep în corpurile subtile (eteric, astral, mental) înainte de a se manifesta somatic. Un remediu aplicat în timp util, prin terapii neconvenţionale, la nivelul

acestor corpuri ar putea vindeca boala fizică sau chiar ar putea-o împiedica să apară. Totuşi, nu există evidenţe privind legătura dintre poziţia unor planete în zodiac şi defecţiunile din corpurile subtile. Dimpotrivă, s-ar putea presupune că aceste dezechilibre energetice sunt imprevizibile, ţinând mai mult de angrenarea liberului arbitru în acţiuni necorespunzătoare pentru sănătate.

Din aceste motive, acord astrologiei medicale un procent de încredere de 50%, adică, într-un caz particular al unui bolnav oarecare, ar putea fi de folos sau nu, cu aceeaşi probabilitate.

ASTROLOGIA PREVIZIONALĂ – 0% încredere

Astrologia previzională este cea care ne bombardează, peste tot în mass-media, cu informaţii „certe" despre ce vom face mâine sau cum ne vom simţi peste o săptămână. Este rubrica „horoscop" din tabloide. Ridicolul acestei abordări simpliste este evident pentru oricine analizează modul cum se fac astfel de previziuni şi rata de potrivire cu realitatea. De fapt, chiar astrologii care se respectă avertizează asupra vulgarizării astrologiei prin astfel de „pseudo-prognoze".

Şi totuşi, prevederea viitorului este motivul principal pentru care a luat atât de mare avânt astrologia, fiind băgată în seamă chiar la niveluri înalte. Cunoaşterea viitorului este însă un ţel greu de atins chiar şi pentru oamenii cei mai puternici ai planetei, cu sau fără astrologi personali.

> După cum scrie Dan Ciupercă în cartea sa, «astrologul poate prevedea fluctuaţii de stare, momente de pesimism sau optimism, de emoţie sau efort... Dar curentele sau pulsiunile vitale ale omului nu se traduc invarabil prin fapte concrete, ci se pot traduce şi prin stări sufleteşti sau de conştiinţă, prin fapte exclusiv psihologice.» «Astrologul gândeşte că, datorită lanţului karmic, individul va reproduce aceleaşi scheme din vieţile anterioare. Previziunea este exactă pentru indivizii care trăiesc ca nişte automate.»

Părerea mea este că nici măcar pentru astfel de indivizi nu se pot da direcţii sigure de viitor. Întotdeauna există o portiţă prin care poate intra voinţa liberă, care poate da peste cap toate prognozele individuale. Înseşi metodele de investigaţie uzitate în previziunile astrale sunt fie statistice, fie pur speculative.

Astrologiei previzionale nu i se potriveşte deloc termenul pompos de „ştiinţă", ci cel de *astromanţie*. Este vorba de ghicirea viitorului, la fel cum încearcă şi *cartomanţia* (ghicitul în cărţi), *chiromanţia* (ghicitul în palmă) şi alte metode care se bazează pe intuiţia ghicitorului, nu neapărat pe metoda sa de lucru. Astrologii care au reuşit unele previziuni exacte au avut momente de inspiraţie, spre deosebire de multe alte prognoze ale lor infirmate de realitate. Un bun astrolog previzional este cel care are neapărat o bună intuiţie, primind şi alte informaţii subtile, care îi întregesc tabloul de ansamblu al evenimentelor. Aceşti specialişti sunt foarte rari!

Tot o metodă de simplă <u>ghicire</u> este şi ASTROLOGIA ORARĂ, care porneşte de la harta cerului realizată pentru ora şi minutul la care astrologul încearcă să dea un răspuns la o întrebare oarecare.

ASTROLOGIA MONDIALĂ este o metodă de ghicire a viitorului ţărilor şi planetei, ca şi a momentelor propice pentru anumite iniţiative politice. Slăbiciunea ei evidentă este că se bazează pe puţine date statistice şi depinde de subiectivitatea deciderii momentului naşterii unei naţiuni, ţări, acţiuni. Astrologii cu rezultate bune sunt cei <u>clarvăzători</u>, pentru care metoda astrologică este doar un <u>auxiliar</u> care îi ajută să fixeze viziunile pe care le primesc din lumea spirituală.

Pentru toate aceste motive, nu am nicio încredere în astrologia previzională, ca metodă bazată pe calcule astronomice.

ASTROLOGIA INIŢIATICĂ

Astrologia iniţiatică este o încercare de a îmbrăca în concepte astrologice metode specifice <u>esoterismului</u>. Se adresează oamenilor cu aspiraţie spirituală şi care eventual au păşit serios pe o cale spirituală autentică. Se poate spune că unor astfel de oameni nu li se mai potrivesc datele astrologiei previzionale clasice, pe care liberul lor arbitru le răstoarnă aproape complet. Cei care studiază acest domeniu încep, treptat-treptat, să nu mai fie interesaţi de previziunile sau indicaţiile astrologice. Practic, astrologia iniţiatică este o <u>anti-astrologie</u>, fiindcă le înlătură fixitatea gândirii, apropiindu-i de libertatea pe care spiritul o are şi o manifestă prin reprezentantul său pe pământ, omul în carne şi oase. Mai mult, cei aflaţi pe o cale spirituală au la îndemână metode mai eficiente de a se orienta decât astrologia, care face deja parte din copilăria lor spirituală.

Există mai multe variante de astrologie iniţiatică, foarte diferite, provenind de la diverşi cercetători care au încercat să transpună în formule matematice evoluţia spirituală – care, în realitate, este imprevizibilă şi nu se supune niciunui calendar astral. Totuşi, dacă metodele sale sunt puse în practică cu aspiraţie şi seriozitate, astrologia iniţiatică ar putea, eventual, sprijini efortul de autoîmbunătăţire, ca orice altă învăţătură esoterică dedicată apropierii de Dumnezeu.

CONCLUZII

În ciuda acumulării imense de date statistice, sistemul astrologiei este <u>probabilistic</u>, nicidecum cert. Cei care prezintă astrologia ca pe o ştiinţă sigură nu sunt optimişti, ci escroci! Ei se bazează pe ignoranţa majorităţii oamenilor, care cred că, dacă se folosesc calcule matematice preliminare, neapărat şi concluziile trebuie să fie axiomatice. Plus de asta, chiar şi unii „astrologi” sunt la fel de ignoranţi, preluând orbeşte

formule de interpretare şi mirându-se apoi că nu se potrivesc cu realitatea umană...

Atuul, ca şi slăbiciunea astrologiei este fixitatea. Oamenii superficiali doresc un rezultat rapid şi exact, iar astrologia le satisface dorinţa. Dar cei cu o gândire matură sesizează inadvertenţele dintre realitate şi interpretările astrale, având dreptate să fie rezervaţi. Viaţa nu este matematică! În general, oamenii vor să viseze, iar majoritatea astrologilor le vând iluzii într-un ambalaj pseudo-ştiinţific. Oamenilor le place să fie minţiţi frumos, mai ales că uneori se strecoară şi adevăruri...

Un lucru evident este ambiguitatea unor aspecte, interpretarea lor vagă, de genul „risc de divorţ” (când jumătate dintre cupluri divorţează astăzi) sau „deces în familie” sau „probleme financiare” sau „dispute cu prietenii” etc. Este foarte uşor să te laşi influenţat de unele afirmaţii ale astrologului atunci când vrei să îl crezi, aproape că regăseşti toate semnele despre care el vorbeşte (efectul Forer*). De aceea, se impune citirea în linişte, acasă, şi meditaţia atentă la materialul scris cu interpretarea astrală.

* **Efectul** psihologic **Forer** constă în a completa cu detalii personale şi a face conexiuni între propria viaţă şi afirmaţiile vagi venite din partea unui consilier căruia i se acordă încredere – vezi „Forer effect”.

Un mare semn de întrebare este modul cum se calculează casele astrologice, ştiind că există mai multe sisteme (cu case egale sau inegale). Diferenţele dintre poziţiile planetelor în case pot fi cruciale în interpretarea unei hărţi. Şi totuşi, nimeni nu poate explica de ce se calculează astfel casele; unicul argument: „aşa este tradiţia!”

Dar astrologia are şi părţi bune. Unul ar fi că încurajează şi sprijină cunoaşterea de sine, prin explicarea unor trăsături de personalitate pe baza hărţii natale. În acest mod, omul se poate înţelege mai bine, îşi poate corecta defectele, în măsura în care şi le descoperă şi vrea să le depăşească.

Uneori, unele aplicaţii ale astrologiei au adus satisfacţii celor implicaţi, deşi altora nu s-au dovedit la fel de utile. Aici nu este vorba doar despre probabilitatea de a ţi se potrivi o diagnoză sau prognoză astrală, ci chiar despre dreptul spiritual de a afla anumite informaţii la un moment dat, pe indiferent ce cale (în acest caz nimerindu-se a fi astrologia).

Mai mult decât astrologiei, ca metodă de sine stătătoare, acord credit astrologilor talentaţi. Doar un om dotat cu intuiţie şi chiar clarviziune poate oferi oricând un sfat bun, folosindu-se sau nu de indiciile astrologice. Astrologia nu va face niciun progres real folosind computere tot mai perfecţionate sau inventând noi formule şi concepte! Dimpotrivă, doar omul poate face diferenţa dintre eroare şi adevăr în domeniul cunoaşterii sufleteşti, spirituale şi al previziunilor. Astrologi buni au existat şi în antichitate, deşi nu aveau la dispoziţie atâta tehnică, după cum ar putea exista şi azi. Cu toţii s-au bazat pe glasul intuiţiei, care le-a indicat modul de citire a poziţiilor stelelor...

Unii contestă baza ştiinţifică a astrologiei. Dar eu cred în existenţa lumilor subtile invizibile, care ne determină, în mare măsură, vieţile pe Pământ. Conform teoriilor neconvenţionale, universul este plin cu energie, eter în care plutesc corpurile cereşti. Ele comunică între ele prin semnale energetice transmise rapid prin acest mediu eteric şi astral. Astfel privind lucrurile, putem accepta că planeta noastră este supusă unui tir de raze stelare, nu numai de la Soare, ci din toate direcţiile. De asemenea, aceste energii pot conţine frecvenţe foarte înalte, corespunzătoare corpurilor noastre vital, emoţional, mental şi spiritual, care ne-ar putea influenţa comportamentul, proporţional cu rezonanţa noastră cu ele. Iar harta natală ar putea să ne dea unele sugestii relativ la aceste rezonanţe native pe care le avem cu anumite energii din Univers. Totuşi, de multe ori, metodele astrologice sunt pur speculative, folosind intens argumentul analogiei sau artificiile aritmetice.

Deci oamenii se găsesc cu siguranţă sub amalgamul influenţelor planetare, dar modul cum le interpretăm este subiectiv, iar modul în care răspundem individual la acestea este greu, chiar imposibil de prezis doar pe baza unor calcule astronomice. Oamenii sunt supuşi influenţelor astrale, este adevărat, dar majoritatea fac doar ce le trece prin cap, nerespectând nici programul stelar şi nici măcar sfaturile propriului lor spirit!...

4 octombrie 2010

ERORI DE CLARVIZIUNE ÎN AKAŞA

Într-o posibilă clasificare, găsim trei tipuri de clarviziune. Clarvăzătorul de tipul I vede straturile şi culorile aurei umane. El însă nu ştie să le interpreteze decât anevoie, uneori deloc. Clarvăzătorul de tip II, fie că vede, fie că nu vede aura, poate interpreta informaţiile prezente în ea, deci este un *vizionar* asupra clientului său. Clarvăzătorul de tipul III poate citi evenimente legate nu neapărat de un om anume, ci de un context, o regiune, o ţintă etc. El este *vizionar* asupra unei situaţii de ansamblu. Destul de rar, unii oameni posedă simultan toate cele trei tipuri de clarviziune, eventual cu predominanţa uneia dintre ele.

Unul din înţelesurile fundamentale ale cuvântului CLARVIZIUNE este capacitatea de a vedea în timp şi spaţiu. Adică a descoperi evenimentele ce se petrec în prezent într-un anume loc depărtat, dar şi a descoperi evenimente petrecute în trecut (retrocogniţie) sau ce se vor petrece în viitor oriunde în spaţiu (precogniţie).

În urma unor cercetări serioase, unele chiar în mediu militar, s-a constatat că şi clarvăzătorii autentici pot face erori de „citire". Este şi motivul pentru care folosirea capacităţilor extrasenzoriale în cadrul armatei nu este aprobat de către unii generali care ar dori certitudini absolute, neacceptând marja de eroare specifică acestui procedeu pur mental.

Iată cum şi de ce apar acestor erori de clarviziune.

Ne amintim de la fizica relativistă faptul că există un continuum spaţio-temporal, care se poate reprezenta într-un grafic calitativ cu două coordonate: timpul (pe orizontală) şi spaţiul (pe verticală). Un eveniment cercetat poate fi semnalat printr-un punct în acest grafic, având o poziţie în spaţiu şi o localizare în timp.

Conform figurii 1, atunci când clarvăzătorul este pus să depisteze un eveniment ce se petrece în prezent într-un anumit loc depărtat, această sarcină poate fi definită grafic ca un punct „E_0" situat pe axa spaţiului, unde timpul are valoare zero (momentul prezent). Se poate întâmpla ca clarvăzătorul să descrie evenimentul cerut, dar cu un decalaj în timp - adică să descrie cu amănunte ce s-a întâmplat în acel punct cu ceva timp în urmă, sau ce se va întâmpla peste ceva timp (lucru ce este verificat ulterior). Aceste erori pot fi puse în grafic ca punctele „E_{-t}", respectiv „E_{+t}", aflate pe aceeaşi ordonată, dar în momente diferite de zero. Aceasta se numeşte eroare temporală de clarviziune.

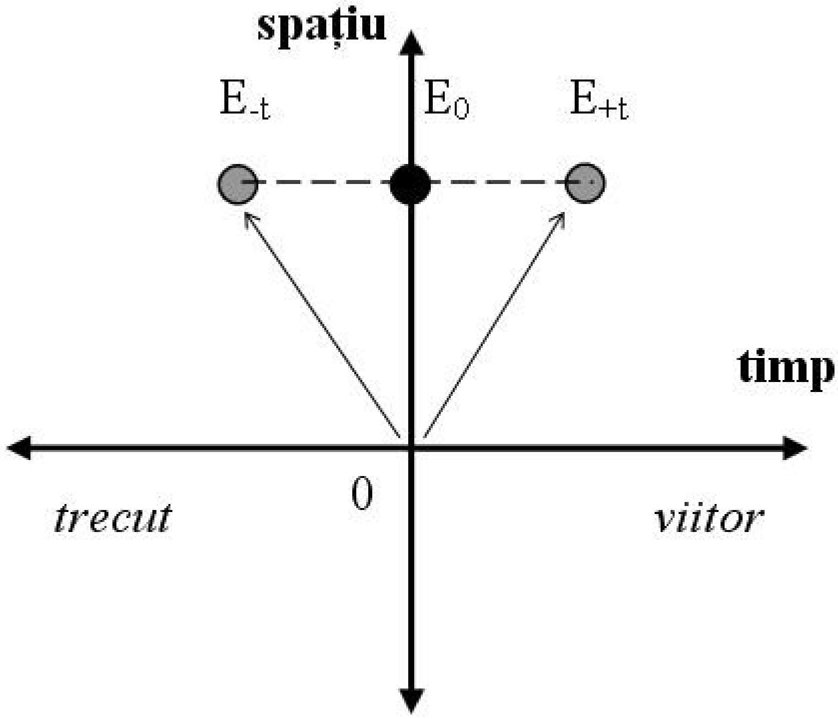

Fig.1 Eroare temporală de clarviziune

Putem extrapola graficul spaţiu-timp la un sistem de 3 axe, adăugând o ipotetică axă a evenimentelor fizice virtuale. Ea ar cuprinde (în mod ideal) toate evenimentele posibile legate de sarcina care îi revine clarvăzătorului. Ne vom limita la chestiunile prezente şi viitoare, care sunt de obicei cele mai cerute spre a fi cercetate. Sistemul de axe se prezintă ca în figura 2.

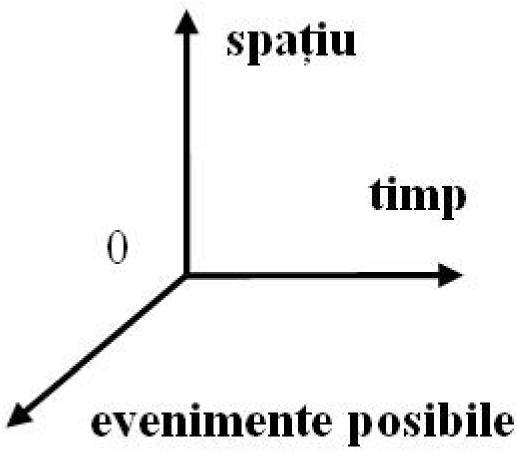

Fig.2 Grafic ilustrativ al eterului universal Akaşa

Aceasta este cea mai simplă formalizare a misteriosului eter numit AKAŞA în filosofia indiană (scris *Akasha* în limba engleză). Putem considera că subplanul „spaţiu-evenimente” se deplasează de-a lungul axei timpului. Evenimentele trecute sunt ireversibile şi s-ar putea

reprezenta ca o linie (curbă), fiindcă au avut o curgere unică. Evenimentele viitoare sunt reprezentabile ca o zonă mai largă, fiindcă viitorul este incert.

Akaşa memorează continuu tot ce se petrece pretutindeni, cu ajutorul particulelor akaşice specializate în înregistrări. Totodată, se pot obţine scenarii de viitor (la comanda spiritelor, locuitorii din Akaşa), punând la lucru particulele inteligente ce formează acest eter universal.

Din acest sistem tri-ortogonal putem selecta subplanul cu axele „spaţiu" şi „evenimente", ca în figura 3. Un clarvăzător poate, de exemplu, prevesti un cutremur în România, pentru ziua Z. În ziua respectivă cutremurul are loc, dar nu în România (E_0), ci în cu totul altă parte a globului (E_{+s}). Aceasta este o <u>eroare spaţială de clarviziune</u>, pe care o vom reprezenta ca mai jos.

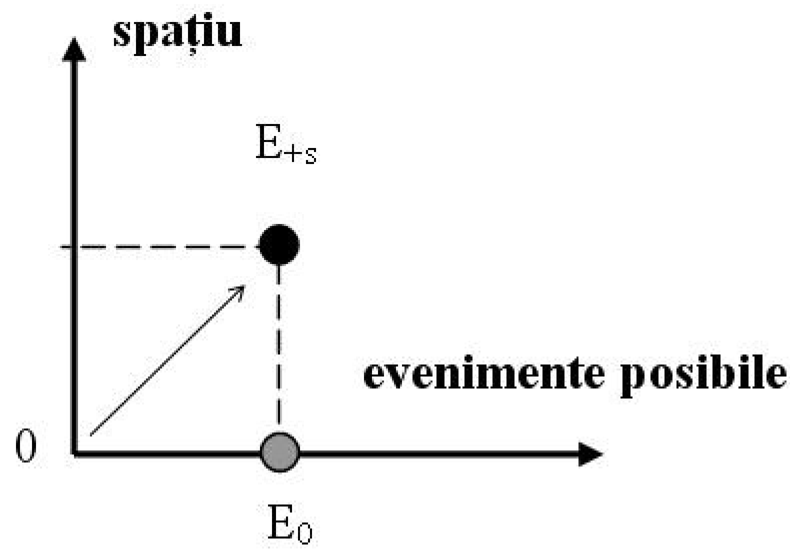

Fig.3 Eroare spaţială de clarviziune

În sfârşit, vom prezenta ultimul gen de eroare, în coordonatele „timp" şi „evenimente". Ne referim la „citirea" viitorului unei persoane sau grup, pentru momentul t_E. În figura 4, momentul t_N este un nod temporal, în care viitorul poate lua mai multe cursuri, conform liberului arbitru al omului. Vom nota cu E_0, E_1 şi E_2 trei evenimente posibile, unde E_0 ar fi scenariul cel mai probabil. De obicei, citirea viitorului se face în momentul zero pe varianta cea mai probabilă. Dar dacă, în momentul t_N, omul va face o alegere mai puţin probabilă, prevestirea va fi desigur invalidată. Tocmai de aceea se spune că viitorul nu poate fi prezis cu o certitudine de 100%. Clarvăzătorii autentici ştiu că este riscant să declare ritos că ei cunosc viitorul, fiindcă viitorul nu este nici implacabil, nici de neevitat şi nici scris pe fruntea omului.

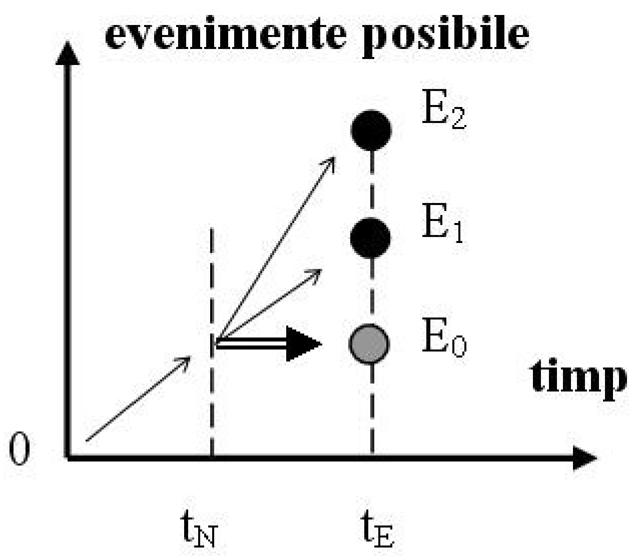

Fig.4 Eroare de „citire” a scenariului

În concluzie, procesul clarviziunii în timp şi spaţiu este precum trasul la ţintă, în sistemul de axe spaţio-tempo-evenimenţial. Ca şi la tir, nu contează numai loviturile nimerite în mijlocul ţintei, ci şi cele apropiate.

Trebuie subliniat că niciun clarvăzător nu obţine rezultate doar din mintea sa, ci fiecare om are unul sau mai multe spirite colaboratoare neştiute. Mintea omului solicită informaţii, iar spiritele specialiste în citirea akaşică i le furnizează instantaneu. Cu cât spiritul lucrător este mai evoluat, cu atât nimereşte mai bine evenimentul cel mai probabil. Omul în care este încarnat un spirit evoluat atrage spre sine spirite colaboratoare de nivel mai înalt.

Clarviziunea este un proces complex, care cuprinde mai multe elemente, şi anume:

- particulele akaşice inteligente,
- spiritul colaborator,
- subconştientul clarvăzătorului,
- conştientul clarvăzătorului,
- clientul.

Erorile de clarviziune pot avea cauze în fiecare verigă a acestui lanţ procesual. Astfel:

1. Cu cât spiritul colaborator este mai experimentat, cu atât va reuşi să extragă din multitudinea de scenarii realizate de particulele akaşice inteligente pe cel mai probabil.

2. Anumite informaţii nu trebuie să ajungă în forma exactă la destinatar, fie pentru a-l proteja, fie pentru a-l motiva psihologic, fie pentru a-i oferi un avertisment de viitor sub o formă mascată, fie pentru a nu interfera cu nişte obligaţii de destin, fie pentru a nu le utiliza în rău etc. De aceea, spiritul colaborator sau chiar subconştientul clarvăzătorului pot introduce unele erori sau omisiuni intenţionate.

3. Pentru a reda informaţiile primite din subconştient, clarvăzătorul le ordonează şi le traduce în noţiuni şi cuvinte inteligibile pentru client, ceea ce face loc la posibile erori de traducere a informaţiilor subtile.

4. Clientul, la rândul său, poate avea erori de înţelegere a mesajului clarvăzătorului, reţinând informaţiile selectiv, iar uneori distorsionând sensul lor, conform propriilor aşteptări. Se poate întâmpla şi ca sensul mesajului să fie descoperit abia mai târziu, într-un moment mai propice înţelegerii sale.

Destinul este un scenariu imaginat la naşterea omului de către spiritul care se încarnează. El conţine sarcini importante pe care spiritul nu vrea să le rateze în această viaţă. Dacă omul nu le-a înfăptuit la momentul cel mai oportun, i se vor favoriza un alt şir de evenimente favorabile acelei realizări. Prin urmare, acceptând unele variaţii de timp şi spaţiu, anumite întâmplări esenţiale pentru spirit pot fi prevăzute că se vor petrece aproape sigur în viitorul omului. Mai există şi aşa-zisele cumpene de viaţă, care sunt tocmai nodurile temporale t_N, unde ne putem aştepta la orice variantă de viitor.

Ceva similar se petrece cu popoarele. Acţiunile lor sunt lăsate la discreţia liberului arbitru colectiv. Totuşi, există anumite aspecte obligatorii şi definitorii pe care spiritele superioare le cunosc şi le duc la îndeplinire, după Voinţa Atotputernică a lui Dumnezeu. În virtutea cunoaşterii planului divin pentru acel popor, se pot face previziuni relativ exacte cu privire la soarta sa, în anumite aspecte, dar cu posibile erori de timp şi spaţiu. De fapt, la scară cosmică şi din punctul de vedere al Divinităţii, nu există „erori” de prognoză, ci mersul lumii este o permanentă adaptare a proiectului divin la realitate. O amânare sau o grăbire a evenimentelor istorice poate avea oricând loc, pentru a încadra realitatea locală la imaginea de ansamblu mult mai vastă.

25 iunie 2011

DIN PREZENT, SPRE VIITORUL OMENIRII

În *„Ştiinţa pierdută a lui Zamolxis”*[1], clarvăzătoarea Cristina Nicoleta Sprânceană, care locuieşte de mulţi ani în Statele Unite, lansează câteva idei interesante. Mi-a atras atenţia viziunea domniei sale asupra capitalei României şi asupra cauzelor spirituale ale marilor catastrofe.

Karma Bucureştiului

«În dimensiunea astrală, pe harta Bucureştiului apar nori negri de fum care la ora actuală sînt concentraţi în special în partea de N-V, ca şi cînd în acea parte a oraşului ar exista cele mai mari dispute, neînţelegeri, certuri şi ură.

Norii care planează asupra Bucureştiului sînt ura şi agresivitatea pe care oamenii o manifestă unii faţă de alţii, violenţa limbajului, crimele şi injusteţea care s-au perpetuat de-a lungul anilor, durerea celor asupriţi şi neputincioşi vis-a-vis de cruzimea şi egoismul celor puternici, ş.a.m.d.

Vreau să vă spun că astfel de nori energetici (nori karmici) apar nu numai în acest punct al globului, ci şi în altele în care oamenii au purtat războaie sîngeroase, unde au existat convulsii sociale masive însoţite de violenţă sau unde oamenii au suferit peste limita umană. Uneori aceşti nori planează asupra unor astfel de regiuni pentru ani şi ani de zile, de cele mai multe ori pentru zeci sau sute de ani, pentru ca în final să se manifeste în planul fizic sub forma calamităţilor naturale, sociale etc. Din acest punct de vedere proverbul românesc „nu-i mai rabdă pămîntul” este cît de se poate de adevărat şi înţelept.»

COMENTARIU:

Am stat să mă gândesc: oare ce se află în partea de nord-vest a Bucureştiului?

Acolo este lacul Străuleşti, locul unde ţigăncile vrăjitoare se adună noapte de noapte să îşi facă mendrele, chemând spiritele inferioare cu care au ele de a face. Iată deci adevăratul „bine” pe care îl fac ele ţării, cum se laudă mereu! Tocmai aţi citit viziunea clarvăzătoarei. Cine le plăteşte pe aceste nenorocite să „facă de bine”, de fapt pune umărul la

[1] http://www.scribd.com/doc/11076721/Cristina-Nicoleta-Sprinceana-Stiinta-Pierduta-a-Lui-Zalmoxis-Cu-Ilustratii

distrugerea nu doar a unor presupuşi duşmani, ci a unei întregi zone şi, în final, a lor înşişi. Somnul raţiunii în noaptea sufletului naşte monştri.

Întregul oraş este lovit de răutăţi omeneşti, întreţinute şi de poluarea multiplă la care sunt supuşi trăitorii în acest oraş înghesuit, lipsit de pace. Atâţia nenorociţi sunt atraşi de acest conglomerat urban! Mârlani, escroci şi proşti sunt pretutindeni, dar aici sunt foarte mulţi şi îngrămădiţi, dând tonul la tot felul de nenorociri. Ticăloşia se întinde ca o epidemie, îmbolnăvind sufletele, pe negândite. Este greu să rezişti întreg la minte şi la morală într-un vacarm al tuturor păcatelor. Iar din Capitală, corupţia morală se răspândeşte în toată ţara, inevitabil.

Ce e de făcut, cum se poate opri decăderea ţării şi poporului? Se pare că cei care deţin puterea vremelnică sunt incapabili să înţeleagă gravitatea situaţiei spirituale în care se află naţia. Ba, unii dintre ei chiar se simt foarte bine în mlaştina imoralităţii generalizate...

Karma lumii

Un alt citat din eseul amintit:

«Problema este însă că nu numai românii, ci toţi oamenii planetei s-au îndepărtat de natura pe care o abuzează cu iresponsabilitate, de legile şi sursele spirituale pe care nu le mai înţeleg. Ori, natura se poate întoarce oricînd cu furie împotriva oamenilor, iar aceştia nu vor fi capabili să primească ajutor de la sursele spirituale, deoarece au încetat să mai comunice cu acestea, nu mai „aud" şi nu mai înţeleg limbajul lor. Maeştrii Tibetani spun că întreaga civilizaţie actuală este „săracă" şi debalansată, deoarece se sprijină prea mult pe tehnologie şi ignoră partea spirituală. Dacă mîine s-ar întîmpla un cataclism, oamenii nu ar fi capabili să-l împiedice, în ciuda realizărilor ştiinţifice şi tehnologice extraordinare care s-au făcut în ultimul timp. Aceasta, deoarece, oricît de mult se străduieşte omul, nu poate depăşi anumite bariere şi nu poate căpăta acces la alte dimensiuni pînă cînd nu evoluează spiritual.

Prins între colapsul tehnologic şi lipsa de comunicare spirituală, omul s-ar trezi dintr-odată dezorientat şi mai neajutorat decît un copil, întorcîndu-se în timp record la stadiul de barbarie şi semi-sălbăticie din care cu mare greutate s-a desprins acum cîteva mii de ani. În general vorbind, cu cît omul are la îndemînă mai puţină tehnologie, cu atît trebuie să se axeze mai mult pe partea spirituală, pentru a putea compensa ceea ce îi lipseşte.»

COMENTARIU:

Nu vreau să insist prea mult, dar voi aminti aici un posibil scenariu apocaliptic[2] vehiculat de savanţi. Mă refer la teama că o erupţie solară puternică ar putea topi marile transformatoare de curent electric ale lumii civilizate. Acest fapt ar duce la întreruperea alimentării cu energie curentă a unor ţări şi continente. În câteva zile - fără televiziune, radio, telefon sau internet, fără pomparea apei curente, fără frigidere sau centrale termice, fără combustibil şi mijloace de transport, fără aparatură medicală -, haosul ar cuprinde lumea. Acele transformatoare avariate ar putea fi reparate cu greu, în câteva luni. Dar, până atunci, deja vom trăi în cu totul altă lume...

Toate aceste afirmaţii ne conduc spre o idee esenţială: Cât de importante sunt persoanele spirituale şi sfaturile lor şi totuşi cât de puţină importanţă li se acordă! Asta se întâmplă fiindcă oamenii se bazează pe puterea banului. Îşi pun toate speranţele în bani pentru toate nevoile lor. (Aici cuvântul „ban" este încărcat cu toate sensurile corelate, precum avuţie, avere, mijloace materiale, resurse economice, drepturi de proprietate, valoare de schimb etc.) Desigur că, la un moment dat, averea nu îi mai poate ajuta în vreo situaţie gravă sau neaşteptată. Atunci poate că se trezesc din somnul lor spiritual, dar majoritatea rămân prinşi în iluzia atotputerniciei banului. Cei bogaţi sunt victimele propriei lor bogăţii, ca nişte păsări captive în nişte colivii de aur. Nici cei săraci nu sunt mai fericiţi, din cauza lipsurilor. Iar lipsurile sunt create de inegalităţile sociale, întreţinute de egoismul celor bogaţi şi puternici. De aceea, sunt cu atât mai mult de lăudat potentaţii care înţeleg, aprobă şi sprijină activitatea spirituală autentică (nu mă refer aici la construirea de temple sau biserici, ci la susţinerea persoanelor cu har autentic şi acţiunilor lor constructive).

În eventualitatea unor cataclisme naturale sau sociale, oamenii nu-şi vor putea regăsi echilibrul decât în prezenţa unor persoane care pot comunica eficient cu lumea spirituală. Când edificiul socio-economic se prăbuşeşte, doar ajutorul concret al spiritelor şi al lui Dumnezeu Atotputernicul se mai dovedeşte salutar pentru păstrarea speranţei. Aşa s-a întâmplat de multe ori în decursul istoriei. Multe comunităţi umane au fost salvate de profeţii, şamanii ori vizionarii lor. Dacă va veni vremea schimbărilor „apocaliptice", ierarhia valorilor umane se va răsturna, revenind la forma normală, cea dorită de Creator. Civilizaţia se va reconstrui pe baze profund spirituale, eliminând falsitatea şi ignoranţa religioasă, dar rămânând cu autentica credinţă şi moralitate, absolut necesare. Persoanele spirituale, cele cu puteri paranormale dedicate ajutorării semenilor vor fi respectate foarte mult, precum în toate societăţile „primitive".

---

[2] http://www.descopera.ro/stiinta/5592692-la-90-de-secunde-de-catastrofa

Semnele timpului

Este interesantă viziunea asupra prezentului din „**Linga Purana**”, care, acum vreo trei mii de ani, era văzut ca un viitor îndepărtat. Spune Andrei Pleşu: **„Intuiţiile profetice ale hinduismului se referă la modul în care se va încheia actualul ciclu al civilizaţiei terestre. Nu e vorba de sfîrşitul lumii, ci de sfîrşitul unei lumi, urmat, inevitabil, de deschiderea unui nou ciclu.”** Iată sumarul acestor profeţii multimilenare[3] :

> **«Coeficientul de ură din sufletul fiecărui om va cunoaşte – spun textele – o alarmantă creştere. Oamenii vor deveni din ce în ce mai iritabili. Toate marile achiziţii de cunoaştere vor fi deturnate spre scopuri impure, adică spre amplificarea răului din lume. Se va înmulţi numărul şefilor de stat de extracţie joasă şi de proastă calitate. Lucrătorii manuali şi negustorimea vor fi înălţaţi la rang de intelectuali, iar intelectualii vor fi puşi în condiţii subalterne. Va avea loc, cu alte cuvinte, un destructurant amestec al „castelor“, o destrămare dramatică a ierarhiilor fireşti, o ireparabilă dezordine socială. Necinstea va căpăta o răspîndire fără precedent, la toate nivelele. Hoţii vor deveni lideri. (Rog să nu mi se atribuie nimic din toate aceste afirmaţii! Nu fac decît să citez un text multi-milenar! *n.m., A.P.).* Femeile nu vor mai pune preţ pe propria virtute. Proştii, impostorii, naturile rudimentare şi gălăgioase vor fi luaţi drept înţelepţi. Oamenii „drepţi“, de bună calitate, vor avea tendinţa de a se retrage din viaţa publică. În pieţe se va vinde mîncare gata-preparată (să recunoaştem că e de necrezut să auzim vorbindu-se, acum 2000 de ani, de „semipreparate“ şi de *fast-food! n.m., A.P.).* Limbile vor sărăci, vorbirea se va trivializa. Vor fi mai multe femei decît bărbaţi, vor prolifera asociaţiile criminale, va creşte numărul celor care nu găsesc de lucru. Se vor răspîndi, pretutindeni, bolile de stomac. Se va extinde moda părului purtat în dezordine şi se va generaliza starea de letargie, de lehamite, cu corolarul unei cronice incapacităţi de acţiune. Vor apărea nenumărate organizaţii religioase necanonice, blasfemia va convieţui cu fanatismul. Se va practica, pe scară largă, uciderea fătului în pîntecul matern şi se vor asasina direct sau simbolic eroii fiecărei comunităţi. Deţinătorii puterii nu o vor mai folosi în beneficiul popoarelor lor. »**

De unde deducem că involuţia morală a civilizaţiei a fost prevăzută, ca şi ieşirea omenirii din acest punct critic. Nu ne aflăm pe teritoriul nimănui, ci jucăm într-o piesă scrisă încă de la începuturile lumii...

---

[3] http://dilemaveche.ro/sectiune/situatiunea/articol/semnele-timpului

Echilibrarea karmei

Din fericire, omenirea nu a fost niciodată abandonată de către Divinitate şi spiritele superioare care O asistă la conducerea destinului planetei. Au existat, există şi vor exista mereu oameni deosebiţi care, dotaţi fiind cu o aură imensă binecuvântată, încearcă din răsputeri, meditând zi şi noapte la binele oamenilor, să diminueze pe cât posibil din ravagiile poluării mentale la care suntem supuşi cu toţii, noi ce trăim „în lume".

Iată aici o relatare provenită din realitatea românească, despre călugări care se roagă şi meditează pentru noi, păcătoşii şi neputincioşii: „Pustnicii din Munţii Bucovinei"[4]. Până la urmă, se pare că eforturile lor nu sunt în van. Iată ce spunea Părintele martir Mina Dobzeu în primăvara anului 2012:

> **«Lumina cea necreată, îi aproape anul de când am primit-o. Este o lumină ce emană direct din Dumnezeu. Eu o văd. Este peste toată ţara. Aduce peste toţi oamenii îndreptare, înţelepciune, înţelegere, sfaturi, evlavie, frică de Dumnezeu, bărbăţie, ridică pe cei surpaţi, dezleagă pe cei robiţi, înţelepţeşte pe cei orbi. Iată ce face lumina cea adevărată! A venit deasupra ţării noastre şi am făcut cunoscut asta Patriarhului. Se extinde pe toată harta României. Este o binecuvântare a poporului acestuia, care a luptat mult împotriva Antihristului.»** [5]

Teama de viitor

Sinteza unui interviu cu maestrul budist Adyashanti[6]

Din perspectiva unui om iluminat spiritual, sinele individual este perceput ca făcând parte din Întreg. Suntem făcuţi din aceeaşi „substanţă divină", dar fiecare exprimă această unicitate în forme diferite de manifestare. Învățătorul spiritual Adyashanti ne informează că, pe măsură ce ne apropiem de starea de iluminare, în care devenim conştienţi de Existenţa Întreagă (căci totul este Dumnezeu), descoperim că în noi zace ascunsă imensa <u>frică de a ne pierde individualitatea</u>. De fapt, există o frică sau mai multe la baza funcţionării tuturor oamenilor. În schimb, un om deja iluminat nu mai acţionează motivat de teamă, ci de Iubire universală necondiţionată. Modul de a ne depăşi ultima frică – cea de a ne pierde identitatea, întâlnită la cei care practică meditaţia sau rugăciunea înaltă – este de <u>a ne-o înfrunta cu curaj</u>, fiind convinşi că nu ne vom pierde viaţa, ci o vom metamorfoza într-un mod divin. „*Cine îşi va păstra viaţa o va pierde…*" (Matei 10:39)

---

[4] http://www.formula-as.ro/2012/1007/societate-37/pustnicii-nevazuti-din-muntii-bucovinei-14766

[5] http://www.formula-as.ro/2012/1021/spiritualitate-39/despre-rugaciunea-inimii-cu-parintele-mina-dobzeu-15121

[6] http://www.globalonenessproject.org/library/interviews/do-you-want-find-out

Cum omenirea a ajuns la o criză nemaiîntâlnită în istorie, ea ne obligă către o schimbare de mentalitate individuală şi colectivă. Iar aceasta pretinde o părăsire a fricii ancestrale. Adyashanti spune că numai lăsând la o parte îngrijorarea pentru propria persoană putem avea acces la infinita putere transformatoare. Iubirea universală necondiţionată îi cuprinde pe toţi, buni sau răi, şi doar acţiunile izvorâte din Iubire au puterea de a ne uni şi a ne schimba nivelul de conştiinţă. Din perspectiva Iubirii nu ne vom teme de nimic, nici chiar dacă omenirea ar fi condamnată la dispariţie (deşi nu dorim acest lucru). Nu vom mai acţiona din frica de dispariţie, ci din Iubirea pentru întreaga Creaţie ce vieţuieşte pe planetă (care excede specia umană). De aceea, vom accepta fără teamă chiar şi posibilitatea ca salvarea Vieţii pe planetă să ceară o diminuare drastică şi o purificare a umanităţii.

Viitorul îndepărtat

În privinţa viitorului omenirii, am aflat nişte informaţii interesante culese de un pionier în cercetarea vieţilor anterioare prin hipnoză, doamna dr. Helen Wambach. Iată câteva date succinte despre munca acesteia[7] .

Iniţial dorind să demaşte credinţa „aberantă” în reîncarnare, domnia sa a condus, începând cu mijlocul anilor 1960, un studiu întins pe 10 ani asupra amintirilor din vieţile anterioare a unui eşalon de 1088 de subiecţi, informaţiile fiind extrase prin hipnoză. Datele antropologice şi istorice culese în acest studiu, riguros confirmate de savanţi, au făcut-o ca, în anul 1978, să concluzioneze: *„Nu cred în reîncarnare – acum ştiu că ea există!*”

În cartea sa „*Life Before Life*”, dr. Wambach descrie rezultatele obţinute după hipnotizarea altor 750 de persoane, ducându-i în vieţile anterioare, ca şi în starea dintre vieţi. Una din descoperirile sale a fost faptul că spiritul poate alege în ce fetus să intre, iar dacă este avortat, spiritul poate alege altul. 90% dintre spiritele celor hipnotizaţi au spus că nu au intrat în fetus decât după 6 luni de gestaţie. Un grup larg a afirmat că ei nu s-au unit cu fetusul decât în preajma naşterii, înainte de asta păstrându-se ca entităţi separate, spiritul intrând şi ieşind din fetus în tot acest răstimp.

Dar munca dr. Wambach este citată mai ales pentru informaţiile aduse de dânsa despre vieţile viitoare în care au fost trimişi subiecţii săi. Între 1980-1988, a realizat un alt studiu sistematic asupra viitorului, folosind un eşalon de 2500 subiecţi. Desigur că astfel de informaţii nu sunt la fel de certe precum cele provenite din trecutul istoric, dar, statistic, datele pot avea mai multă probabilitate de a deveni realitate decât dacă ar proveni dintr-o singură sursă.

Doar 20% dintre subiecţi au putut progresa în vieţile viitoare. Din spusele acestora, dr. Wambach a concluzionat că, peste câteva generaţii,

[7] http://www.carolmoore.net/articles/helenwambach.html

va exista un declin demografic major (cam 95%), dar nu a putut stabili şi motivele. Rezultatele au fost publicate după moartea doamnei Wambach, de către dr. Chet Snow, în cartea „*Mass Dreams of the Future*”. Iată care ar fi direcţiile probabile ale viitorului îndepărtat[8].

1. În jurul anului 2150, majoritatea populaţiei va trăi în doar 4 tipuri de ambianţe: Prima: comunităţi plasate în mijlocul pădurilor, într-un climat ecologic, sănătos, creativ, spiritual, în zonele temperate. A doua: oraşe înalt tehnologizate, depinzând de domuri sau alte protecţii artificiale împotriva unui mediu exterior dur. A treia: aşezări izolate, rustice, unde oamenii au părăsit tehnologia modernă, întorcându-se la un stil de viaţă mai simplu. A patra: călători spaţiali, care locuiesc în staţii cosmice deasupra Pământului sau în colonii protejate pe planete apropiate, cum ar fi Marte.
2. Vor apare unele populaţii sau grupuri de oameni cu puteri telepatice sporite şi alte puteri paranormale.
3. După anul 2300, umanitatea nu va mai depinde nici de sistemul solar, nici de concepţiile actuale despre realitatea tridimensională.

Voi încheia acest rezumat cu o selecţie din cartea „*Life After Life*”, conţinând răspunsuri, oferite de subiecţii cufundaţi într-o transă adâncă, la întrebarea: „De ce ai ales să te naşti în a doua jumătate a secolului 20?”. Jumătate dintre spiritele încarnate au răspuns că această perioadă este foarte favorabilă creşterii spirituale şi expansiunii conştiinţei umane. Iată câteva fraze semnificative[9].

„Acum începe o nouă eră de conştientizare şi multe, multe suflete vor transcende către alte planuri de vibraţie.” ”Tot mai multe spirite evoluate de nasc şi suntem mai aproape de a obţine pacea mondială şi sentimentul unităţii omenirii.” „Se naşte o epocă de aur.” „Conştiinţa va fi ridicată pe un plan superior.” „Evoluţia omenirii va fi foarte rapidă în această perioadă.” „Tranziţie istorică de la un punct de vedere religios la unul ştiinţific, iar, la sfârşitul acestei epoci, o trezire spirituală.” „O creştere a conştiinţei spirituale în culturile occidentale.” „Schimbări dramatice se petrec şi se vor petrece.”

Acum, după circa 30 de ani, suntem deja martorii unor asemenea transformări, iar altele stau să se petreacă. În ciuda multor dificultăţi şi tragedii, omenirea nu va dispare, dimpotrivă, va reuşi să extragă învăţămintele necesare din dramele sale şi să aplice revoluţionarele descoperiri ştiinţifice într-un mod înţelept şi generos.

28 iulie 2012

---

[8] http://www.dwij.org/forum/future_link/future7.htm
[9] http://labofevolution.wordpress.com/2011/05/19/helen-wambach-those-eager-to-be-born-in-our-time/

DIALOGURI CU CITITORII

- din corespondenţa autorului Răzvan Petre -

Părinte al unui copil autist

AUGUSTA:

Am un copil diagnosticat cu „elemente de autism în comportament şi retard limbaj”. Am făcut multe tipuri de tratamente şi terapii. Încerc să înţeleg în primul rând de ce mi s-a dat aşa ceva. Am început să citesc Lazarev, care mi-a mai deschis ochii puţin, şi multe alte cărţi. Am ajuns la oameni cu capacităţi para... Am făcut şi tratamente bioenergetice. El întotdeauna a fost între două lumi. Nu e sever, vorbeşte (ecolalic, dar poate vorbi şi corect, şi la persoana I, dar puţin în timpul zilei). Mai are hiperkinetism.

Am foarte multe întrebări. Am citit câteva din punctele dumneavoastră de vedere vizavi de unele aspecte. Mi-au plăcut. Acum am ajuns să înţeleg unele lucruri, dar (deşi am şi eu iniţiere gr. I REIKI) mi-e greu să înţeleg, totuşi, aceste plăţi karmice... şi mi-e greu să nu fac comparaţii, să nu invidiez alte mămici, să nu îmi doresc să-mi schimb viaţa etc... E foarte greu de dus aşa ceva, şi asta o ştim doar noi, aceste mămici.

Ce sfaturi îmi puteţi da, ca să mă pot menţine pe o linie (pe care câteodată reuşesc să fiu) bună. De ce credeţi că apare aşa ceva? De ce plătim prin copii noştri? De ce nu plătim noi, direct, prostiile pe care le-am făcut noi sau alţii dinaintea noastră? Ce credeţi că e autismul?

RĂZVAN:

Vă înţeleg durerea, fiindcă cu toţii suntem oameni şi cunoaştem suferinţa. Într-adevăr, bolile psihice sunt cele mai cumplite, iar mama care are în perspectivă un număr de ani de chin alături de odorul său este cu adevărat o martiră.

Vă miraţi de ce tocmai dumneavoastră?! Aceasta, pentru că nu aveţi cum să vă amintiţi angajamentul pe care spiritul dumneavoastră şi l-a luat, înainte de a se întrupa, precum că va răbda până la capăt durerea ce o va primi negreşit prin fiul ce se va naşte cu scopul de a vă chinui. Da, la încarnare ştia ce vă aşteaptă, dar dorinţa spiritului dumneavoastră de a se purifica a fost atât de mare, încât, iată, a trecut atâta timp şi încă aveţi putere de a lupta cu suferinţa (pe când altele au clacat chiar de la naştere şi au abandonat copilul), dar şi răbdare de a vă face datoria creştinească! Vă spun că, dacă veţi răbda până la capăt, mare va fi răsplata pentru spiritul dumneavoastră după ce se va lepăda de haina pământească! Se va

vedea curăţat de petele de întuneric acumulate în vieţile anterioare, prin păcate nenumărate. V-aţi putea închipui câtă suferinţă a adus în jur omul (oamenii) în care s-a întrupat el in trecut, dacă acum trebuie să suportaţi dumneavoastră atâta durere? Câţi copii a mutilat, câte mame a sfâşiat de durere prin crimele şi torturile la care i-a supus pe fiii acestora? Toate aceste fapte rele trebuiau să fie răzbunate, prin legea dreptăţii divine, legea karmei!

Da, dumneavoastră nu ştiţi nimic de toate acestea, dar spiritul dumneavoastră ştie de ce s-a încarnat acum şi aici. Încercaţi să dialogaţi cu el, adică să faceţi linişte în minte şi să ascultaţi „vocea tăcerii”! La un moment dat, veţi avea o stare de înţelegere superioară a vieţii acesteia trecătoare, că suferinţele sunt trecătoare, iar fericirea care urmează este veşnică şi merită efortul de a răbda puţin durerile terestre.

Sfatul pe care vi-l pot da este să continuaţi lecturile spirituale, să le aprofundaţi cu inteligenţa dumneavoastră, să vă întăriţi voinţa în vederea luptei cu viaţa. Luaţi-le ca pe un sprijin sufletesc şi recitiţi-le periodic.

AUGUSTA:

Încă o întrebare. De ce nu ne e dat să ne amintim? Evoluţiile spirituale ar fi implicit mai rapide şi nu ar mai fi necesare nu ştiu câte reîncarnări. E foarte multă suferinţă (de exemplu pentru cei ce nu cred în reîncarnări), inexplicabilă şi nedreaptă (mai ales). De ce numai prin suferinţă te poţi purifica, am văzut oameni care au o viaţă frumoasă şi sunt „frumoşi” cu sufletul, înţelegători etc...

Atâta suferinţă poate încăpea într-un suflet, încât s-ar putea îneca întreg universul la un moment dat. De ce se doreşte, parcă, atâta suferinţă de la noi? Şi cum te poţi ridica deasupra ei iubind (am reuşit de câteva ori), fără să deznădăjduieşti?

RĂZVAN:

De ce nu ne amintim încarnările trecute? Din acelaşi motiv pentru care nu toţi avem puteri „paranormale”. Adică nivelul general al umanităţii este foarte scăzut, comparat cu al altor civilizaţii din univers. Mintea omului este adormită. Omul nu reacţionează decât la ce vede, aude şi înghite. Foarte puţin, prea puţin... Mă refer aici la nivelul general, care ne influenţează pe toţi. Nu karma ne blochează accesul la informaţiile de ordin spiritual mai înalt, ci mintea noastră, încă nedezvoltată. Ca un exemplu de ficţiune, cineva scria că, *pe o planetă foarte îndepărtată de noi din toate punctele de vedere, cine nu are capacităţi telepatice se aruncă într-o prăpastie destinată sinuciderilor de acest fel. Răsplata pentru acest autosacrificiu este o renaştere în care omul va fi dotat cu capacităţi telepatice puternice.* Ce trebuie să înţelegem din acest exemplu, posibil exagerat, este că alte civilizaţii consideră că neputinţa de a percepe voinţa şi glasul divinităţii este cea mai mare suferinţă posibilă pentru spiritul întrupat.

De pe aceeaşi poziţie, înalt spiritualizată, spunea şi Isus: *„Dacă mâna ta făptuieşte păcatul, mai de folos este să ţi-o tai, iar dacă ochiul tău gândeşte păcatul, mai de folos este să ţi-l scoţi!”*. Câţi dintre pământeni ar fi dispuşi să îşi sacrifice o părticică din ei numai ca să recepteze voinţa lui Dumnezeu, adică să perceapă clar, distinct, permanent Ordinea, Disciplina, Legile care guvernează universul şi planeta noastră, astfel încât să nu mai greşească în nici un moment - nu faţă de Dumnezeu, ci faţă de aceste Legi implacabile?! Nu Dumnezeu ne pedepseşte, ci neurmarea acestor Legi ne conduce automat la suferinţă. Supranumele lui Dumnezeu este şi „Cel mai mare responsabil cu păstrarea Legilor universului”.

Suferinţa este calea asceţilor. Toţi asceţii şi-au mortificat trupul şi dorinţele cu voinţa invincibilă de a-şi purifica karma. Ei caută şi uneori îşi provoacă suferinţa pentru a evolua. Este o cale dură şi nu e pentru oricine, fiindcă necesită o voinţă de fier. Un exemplu drastic este faptul că mari călugări ortodocşi, cunoscuţi ca sfinţiţi, chiar în România, nu dormeau (poate că obiceiul încă nu a dispărut), ca tot omul, pe laviţă sau în pat, ci pe un scăunel, şi nu mai mult de 3-4 ore pe noapte. Aceasta este o metodă de autoflagelare „blândă”, care se pare că dă rezultate spirituale, căci altfel ar fi dispărut din practicile călugăreşti. Sunt şi alte obiceiuri dure la mânăstiri, de care poate aţi auzit. Însăşi retragerea din lume, renunţarea la plăcerile comune este tot o suferinţă autoimpusă.

Dumnezeu nu doreşte suferinţa noastră, care îl deranjează şi pe El, şi pe toţi îngerii. Dacă cineva o doreşte, atunci aceia sunt demonii. Numai ei se bucură la durerile omului. Dar dacă bagajul karmic este încărcat de suferinţa adusă altora, cine este de vină? Un bagaj încărcat cere o metodă rapidă de descărcare, iar aceasta este suferinţa. Odată ce cunoaşte suferinţa, spiritul se va feri să mai greşească vreodată aşa cum a făcut-o în trecut. Cel puţin aşa e în teorie. Unele spirite însă greşesc în mai multe vieţi, de ajung să se teamă de încarnare, căci ştiu că iar o vor lua de la capăt cu erorile împotriva legilor universale, ceea ce în limbajul uzual se numesc „păcate”.

Să luăm acum cazul copilului bolnav de autism. Ca om, s-ar părea că nu suferă, fiindcă nu e conştient de sine, de ce întâmplă cu el, de drama pe care o provoacă în jur. Însă spiritul din el suferă enorm. Acest spirit uman nu se poate exprima în forma omenească. E ca şi cum ai pune un spirit de om să trăiască într-un corp de animal. Spiritul vrea să vorbească, iar animalul rage, spiritul vrea să îmbrăţişeze, dar animalul împunge cu coarnele, spiritul vrea să se adăpostească, dar animalul doarme sub cerul liber, spiritul vrea curăţenie, dar animalul stă în mocirlă etc. Această enormă diferenţă între potenţialul spiritului şi realitate îi provoacă acestuia o mare suferinţă, pe care să o ţină minte în veşnicie şi să nu mai păcătuiască în viitoarea încarnare. Adică, în viitoarea viaţă, spiritul va pune o presiune atât de mare asupra omului, încât acesta nu va mai cădea pradă tendinţelor interne şi influenţelor nefaste din jurul său.

Nu numai prin suferinţă te poţi purifica, ci şi printr-o viaţă morală, exemplară din toate punctele de vedere. Când omul devine conştient de faptul că suferă pe drept, atunci are posibilitatea să implice şi alte metode de scurtare a suferinţei, sau măcar de detaşare de dureri.

Sacrificiul în slujba altora este o cale universal valabilă. Pe această cale mergeţi dumneavoastră. Conştientizarea legii karmei este, în sine, primul pas de limitare a suferinţei viitoare. De aceea, păcătuiesc cei care se opun doctrinei reîncarnării, indiferent din ce motive, îndepărtându-i şi pe alţii de a o înţelege. Dacă nu se pricep, măcar să aibă bunul simţ să tacă din gură, că nu-i obligă nimeni să nege acest fenomen natural. Legea acţiunii şi reacţiunii din fizică este unanim acceptată, dar ea nu este decât o variantă, o extensie a legii karmei. Acceptarea legii karmei este o acţiune de bun simţ; în definitiv, nu trebuie să fii savant pentru a o înţelege şi a o intui.

Meditaţia la subiectele spirituale este o altă cale. Pe măsură ce încerci să îţi înalţi mintea spre orizonturi mai înalte, suferinţele fizice se îndepărtează, chiar dacă nu dispar. Focarul conştiinţei se desprinde de materie şi se apropie de gândirea divină. Aceasta este calea înţelepciunii.

Este iubirea o cale? Dacă ea înseamnă pentru tine mai mult decât pasiune, patimă, atunci poate fi o cale de ieşire din egoism, ceea ce aduce evoluţia spirituală. Nu e obligatoriu să primeşti înapoi iubirea, ci este important să ieşi tu din ego, să te detaşezi de propriile interese şi dorinţe, să doreşti numai binele celuilalt, cu preţul sacrificării plăcerilor tale. Această iubire te poate înălţa, da. Iar dacă iubirea ţi-a fost înşelată, chiar dacă nu o mai poţi păstra ca înainte, măcar o poţi transmuta în înţelepciune, în răbdare, în toleranţă, dar şi în demnitate tăcută şi nobilă.

Ce este deznădejdea? Este opusul speranţei. Viaţa fără speranţă este un chin. În fiecare zi sperăm că va fi mai bine, şi asta ne dă poftă de viaţă. Poate că a doua zi va fi mai rău, dar fără speranţă nu vom ajunge să trăim ziua de mâine. Cine se opune dorinţei noastre de viaţă? Cel Rău. Aceluia nu-i convine să ne bucurăm de puţinul zilei de azi, pe care ar vrea să ni-l transforme în venin, să ne facă nemulţumiţi cu ce avem, indiferent de cât avem.

În realitate, chiar în cea mai dificilă situaţie există o ieşire mulţumitoare, sau cel puţin un folos spiritual. De asta trebuie să fim convinşi. Deznădejdea este o credinţă opusă acesteia. Ea vrea ca noi să credem că nu există nici o ieşire şi că suferinţa este fără folos. Dacă vă veţi fixa definitiv în minte acest postulat, nu veţi mai fi niciodată cuprinsă de disperare: EXISTĂ O IEŞIRE, EXISTĂ UN FOLOS. Desigur, nu sunt de acord cu pasivitatea, cu resemnarea. Numai acţiunea, activitatea, dinamismul ne întăreşte speranţa în lupta noastră zilnică, surdă la zgomotul de fond al deznădejdii.

În timpul fericirii eterne, mica noastră suferinţă trecătoare va dispare chiar şi din amintire. Nici măcar nu ne vom putem aduce aminte că am suferit, cum a fost, cât a durat. Tot aşa cum nu ne putem aminti

detaliile unui vis de groază după ce au trecut câteva luni. Nici nu ne mai pasă de acel vis. Viaţa e cu totul altfel decât apare ea în vise.

AUGUSTA:

Mi-e foarte greu să mă descurc în acest păienjeniş de idei şi îndemnuri (care se mai şi contrazic pe alocuri). Dar să ştiţi că am auzit sau văzut totuşi ce poate face o rugăciune spusă ca lumea, şi am auzit (cel puţin) de multe aşa zise vindecări miraculoase. Ştiţi, sunt ca înecatul care se agaţă de un pai în această încercare. Atât pot să sper, că mă duc pe un drum bun... şi bineînţeles îmi doresc ca fiul meu să fie bine - şi să ajung acele zile, vie şi teafără la minte, ca să mă mai pot bucura şi eu puţin de el.

1 Aug 2007

Împovărarea involuntară a karmei

ADA:

Discutam azi cu o prietenă despre a plăti obligaţii karmice. În discuţie s-a ivit următoarea situaţie. Un individ are accident de maşină. În urma accidentului mor persoane. Credeţi că karma acestui om se împovărează? Ştiu că aici pot interveni „n" situaţii de accident. Vorbim despre un caz în care şoferul era atent, circula regulamentar (cât de cât), nu consumase băuturi alcoolice etc. Noi nu am ştiut să ne răspundem la această întrebare. Care e părerea dvs.?

RĂZVAN:

În primul rând, cred că noi, oamenii, suntem departe de a înţelege cum se cuvine chestiunea karmei. Ea se studiază de către spirite în şcoala astrală. Karma se transferă peste veacuri prin perispiritul (aura) spiritului şi îl priveşte în primul rând pe acesta. Pentru omul simplu, este de neînţeles şi de neacceptat faptul că suferă pentru greşelile altui om din timpul istoric. În concluzie, karma este o problemă atât de complexă, încât să nu ne supărăm dacă nu o înţelegem încă suficient de bine...

În al doilea rând, cred că totuşi avem destulă minte să pricepem câte ceva din această taină, altfel nu ni s-ar fi revelat. Considerată în aspectul său imediat, legea karmei este la fel de naturală precum legea gravitaţiei. Ea vorbeşte despre efecte datorate unor cauze. Conform acestei cauzalităţi, putem considera că victimele accidentului plătesc pentru nişte greşeli pe care le-au făcut în această viaţă sau în cele precedente. Deci accidentul poate fi considerat ca o încheiere de socoteli pentru victime. Iar şoferul este un instrument al fatalităţii.

Nu pot să răspund la întrebarea dacă nu cumva ar putea fi vorba doar de o <u>întâmplare</u> nefastă pentru toată lumea. Poate că da, însă nu am

nici un argument... Da, teoretic ar putea fi începutul unui nou lanţ karmic. Dar nu putem şti toate dedesubturile legăturilor karmice care operează din umbră.

În al treilea rând, ajung la problema pusă de voi: karma şoferului (atent, nebăut, regulamentar etc.) se împovărează? Orice cauză produce un efect. Dar ce efect ar avea uciderea din culpă a altor oameni? Oricum, nicidecum unul robotizat, de genul: a ucis din culpă, va fi şi el ucis din culpa altuia! Dacă şoferul este supus rigorilor legilor umane, el va suferi destul, mai ales psihologic (trauma omuciderii, ancheta Poliţiei, tracasarea prin tribunale, în final încarcerarea etc.). Aceasta este o ardere a karmei, fără îndoială. Dacă însă va fugi de la locul accidentului fără a fi reperat, karma lui rămâne latentă şi va fructifica mai târziu.

Dincolo de această abordare mecanicistă, să ne gândim totuşi că cea mai grea povară pentru el este cea a blestemelor familiilor îndoliate. Această încărcătură negativă poate săpa mult mai adânc groapa nefericirii sale. De aceea, ar fi în interesul său să încerce o apropiere umană de cei îndureraţi, să încerce să îi ajute cu bani şi alte lucruri care îi stau în putinţă, să le ceară iertare etc. Nu e vorba să se umilească, ci să încerce o evitare a blestemelor, care pot fi destul de influente şi îi încarcă suplimentar bagajul karmic.

Cineva ar putea replica faptul că dacă ai conştiinţa curată în faţa lui Dumnezeu, nimic nu te poate atinge... Desigur că şoferul nu a dorit să comită accidentul şi mai puţin să facă victime. Vina sa nu este de natură morală, ci fizică. Urmările fizice există şi sunt profunde în destinul altor semeni de-ai săi. Nu e cazul să expieze păcate morale, ci acţiuni greşite. Şi în acest caz, ca în orice caz de karmă încărcată, se recomandă îndreptarea greşelii prin acţiuni de sens opus, care pot şterge din registrul astral vina iniţială.

(În privinţa vinilor morale, de caracter, psihologice – în exemplul de faţă, dacă şoferul ar fi fost băut, neatent, neregulamentar - ar fi mai mult de vorbit şi de acţionat, căci acesta este terenul perpetuu de muncă şi îmbunătăţire al spiritului încarnat. Dar nu asta m-ai întrebat...)

Dacă dorim o analiză critică asupra nevinovăţiei şoferului, îi putem găsi totuşi nişte vini... spirituale. Astfel, omul nu a avut suficientă intuiţie sau reflexe ca să asculte şi să urmeze atenţionările şi încercarea spiritului său şi a îngerului păzitor de a evita accidentul. Deci vina omului ar fi că nu s-a apropiat destul de spirit, nu şi-a deschis intuiţia şi comunicarea cu Cerul.

Asta dacă nu luăm în calcul şi varianta că intenţionat a fost indus în eroare, ca să ispăşească o karmă negativă acumulată din urmă.

Iar dacă el părea a fi un om destul de credincios şi bun, înseamnă că încă mai avea ceva de lucrat în privinţa comuniunii cu spiritul. Accidentul l-a purificat, prin suferinţa psihică pe care i-a provocat-o, deci l-a făcut mai bun, poate.

Dacă însă nu suferă lăuntric (să zicem că ar fi fost antrenat în trupele de comando şi nu dă doi bani pe o viaţă umană), înseamnă că este chiar

un nesimţit (ca om, sau ca om şi spirit), aşa că merită cu prisosinţă să treacă prin furcile caudine ale legilor umane, ca să se purifice.

Oricum, să discuţi aşa, teoretic, despre o chestiune cât se poate de practică poate fi interesant, dar nu ştiu cât e de folositor. Mai util ar fi ca persoana aflată în astfel de situaţii să apeleze la un specialist în karmă şi spirite, ca să afle exact ceea ce are nevoie să ştie în acele momente şi ulterior, iar apoi să pună în aplicare ce sfaturi spirituale primeşte. Sau să intre chiar el în comuniune cu spiritul său şi cu Dumnezeu, pentru alinare şi îndemnuri. Oare cât îmi foloseşte mie, ca spectator, să ştiu că respectivul şi-a încărcat karma negativă cu 12,56%, iar el nu recepţionează tâlcul întâmplării? Cui prodest?

Cel mai util în situaţii de accidente este să oferi ajutor psihologic tuturor celor aflaţi în stare de şoc şi apoi încă o perioadă de timp, până la recuperare. Cu aceasta se ocupă, prin excelenţă, tipul de psihologie numită Analiza Existenţială (fondata de Alfried Laengle, supravieţuitor al unui lagăr de concentrare nazist).

13-16 ianuarie 2009

Comunicarea previziunilor rele

REMUS:

Citeam în una dintre cărţile lui Lazarev următorul text aproximativ: dacă îi spui unei persoane nepregătite să primească informaţii despre un viitor al ei, atunci tu, ca medium, atragi karma respectivă. De exemplu, să presupunem că accesăm prin Akasha un viitor probabil despre un accident al unei persoane. Să presupunem, de asemenea, că această persoană nu crede în mediumnitate sau în principiile spiritismului, dar totuşi îi spui că are să păţească ceva grav. În momentul acela tu, ca medium, atragi sau te încarci cu karma respectivă a acelei persoane?

Dar dacă o terţă persoană, care are cunoştinţă de acest viitor, îi transmite mesajul acelei persoane, acea terţă parte va prelua o parte din karma care va genera accidentul? Poate părea uşor confuză întrebarea, dar cam aşa rezultă din acel pasaj scris de Lazarev.

RĂZVAN:

Cum văd eu ideea autorului: Dacă încerci să preîntâmpini un dezastru al unui om care nu are cum să înveţe o lecţie karmică altfel decât suferind, atunci te opui progresului său spiritual. Prin urmare, te poţi aştepta la represalii din partea forţelor destinului, dar nu neapărat preluând karma aceluia, ci încasând-o pe a ta. Totuşi, este discutabilă această idee.

Totul ţine de partea cui acţionezi. Dacă lucrezi cu forţele binelui, vei căpăta informaţiile cu ajutorul lor. Nici un om nu are acces de capul lui la

Akasha, ci prin intermedierea unui ghid (mai mult sau mai puţin cunoscut). Prin urmare, vei primi informaţiile care îi vor fi de ajutor celui în nevoie. Cei de Sus gândesc mai clar şi mai înţelept decât noi, oamenii. Ţine însă de tine să moderezi, cu vorbe potrivite, acele informaţii cu potenţial periculos. Oricum, informaţiile care îi erau adresate nu îi vor face rău, ci sunt menite să îl ajute spre binele său spiritual (care uneori poate să nu coincidă cu „binele” pe care şi-l doreşte omul).

Se mai poate întâmpla să vezi mai multe lucruri decât îi poţi comunica, din considerente psihologice. Acest lucru li se întâmplă mereu psihoterapeuţilor. Atunci, vei proceda cu tact şi diplomaţie. Dacă însă vei fi mânat de orgoliu, lipsă de gândire sau de alte forţe spirituale negative, ai putea să îi induci chiar o psihoză, caz în care vei suporta consecinţele karmice corespunzătoare. Lazarev are o exprimare cam alambicată. Sunt alţi autori care scriu mult mai frumos despre spiritualitate.

Dacă nu crede în clarviziune, omul nu te va crede, orice i-ai prezice. Şi ar fi o pierdere de vreme din partea ta, pe care ai putea să o petreci într-un mod mai util. Iar dacă i s-ar întâmpla accidentul, va da vina pe tine că l-ai deocheat sau blestemat, că din cauza ta i s-a întâmplat nenorocirea, că lucrezi cu puterile iadului etc. E clar că vei suferi din partea celui care nu merita să i te adresezi cu adevăruri care îl depăşesc.

În general, trebuie să comunici (orice informaţii spirituale, nu numai predicţii) celui din faţa ta doar atât cât poate suporta. Dacă întreci măsura, discuţia se va încorda, apar certurile, jignirile şi ulterior bârfa. Contează foarte mult discernământul tău. Oricum, din propriile greşeli învăţăm cu toţii, că pentru asta s-a inventat viaţa fizică...

3 martie 2009

Karma copilului

ADA:

Tocmai citeam din Lazarev şi am rămas contrariată de unele dintre citate. Cel mai mare semn de întrebare mi-l ridică următorul:

„<u>Faptele mamei şi comportamentul în timpul sarcinii determină soarta şi sănătatea viitorului copil.</u> Părinţii le transmit copiilor o informaţie completă a comportamentului lor şi a strămoşilor lor. Această informaţie stă la baza formării destinului copilului, a corpului, caracterului şi spiritului acestuia.”

Atunci, cum rămâne cu faptele spiritului care se întrupează în acel copil? Nu acelea determină soarta, destinul, bolile viitorului om?

Cum poate o biată fiinţă umană (mama), pe timpul a nouă luni de sarcină, să DETERMINE soarta unui copil? Accept termenul de a influenţa (într-o anumită măsură), dar nu pot accepta că DETERMINĂ soarta acelui copil.

Cum poate sta la baza formării caracterului unui om/copil faptele şi comportamentul altui om (adică ale părinţilor, moşilor şi strămoşilor)? Caracterul unui om nu este dat de însuşi SPIRITUL lui, de experienţele şi înţelepciunea acumulate în sute sau mii de vieţi?

Vedeţi, de aceea nu am putut eu să-l citesc pe Lazarev. Nu l-am înţeles niciodată. Poate mă ajutaţi să înţeleg mai mult.

RĂZVAN:

Afirmaţiile lui Lazarev sunt adevărate dacă le înţelegem substratul şi nu le luăm dogmatic sau mot-a-mot, precum iau unii litera Bibliei. Uneori mama se poate interpune, prin liberul său arbitru şi neascultând de vocea intuiţiei, în destinul viitorului copil. De exemplu, luând un medicament puternic şi dăunător, îi poate modifica conformaţia creierului bebeluşului, ceea ce va duce ulterior la imposibilitatea acestuia de a-şi urma linia destinului ursit de spiritul său. Ar urma deci o viaţă semi-ratată.

Totuşi, fiecare viaţă de om este un cadou pentru care spiritele se înghesuie la încarnare. Dar dacă spiritul respectiv chiar nu este mulţumit de întorsătura pe care a luat-o destinul viitorului copil şi este un spirit înalt, atunci va putea ceda locul altui spirit mai „micuţ” chiar înainte de naştere.

Apoi, să nu uităm că, pe lângă karma individuală, mai există şi karma de familie, precum şi cea a etniei şi cea naţională. De exemplu, un ţigan va suporta necazurile etniei sale, indiferent dacă vine cu un spirit evoluat. Influenţa familiei este şi ea copleşitoare, depinzând foarte mult de părinţi cum va evolua copilul (cei 7 ani de acasă). Poate că, la alegerea viitorilor părinţi, spiritul a văzut că sunt oameni de treabă, dar dacă ei se vor transforma în nişte troglodiţi cu timpul, asta nu ar fi putut prevedea, fiindcă fiecare om are şi un liber arbitru!

Spiritul are un rol important, dar nu este singurul factor care determină evoluţia vieţii omului. Cu cât spiritul este mai evoluat, mai puternic, mai experimentat, cu atât împrejurările exterioare îşi diminuează importanţa, el putând şi ştiind să îşi impună voinţa spirituală, depăşind orice obstacol terestru.

De reţinut deci că viaţa umană este un mare cadou pentru spiritele aflate în plină evoluţie, dar prezintă şi un mare risc. Tocmai de aceea spiritele înalte preferă să nu se mai încarneze (dacă sunt „eliberate” de obligaţia reîncarnării). Iar când o fac, vin cu o misiune specială direct de la Dumnezeu, pe care fac eforturi mari să nu o rateze cu nici un preţ (vezi cazul lui Isus şi altor avatari divini).

22 ianuarie 2010

PANSEURI ŞI AFORISME

Culegere de reflecţii publicate de autor în rubricile „Panseuri" (2008-2010) şi „Esoterika" (2010-2013) din website-ul *www.spiritus.ro*

2008

TEMEŢI-VĂ DE KARMĂ!

Motto: Ne mor copiii! Parcă nu mai este dreptate pe lumea asta!

Religia creştină vorbeşte mult despre Dumnezeu, ceea ce este minunat! Religia creştină aminteşte şi despre demoni, ceea ce este instructiv! Dar nicăieri nu vorbeşte despre Legea Karmei, care este guvernatorul absolut al universului...

Oameni buni, nu vă fie teamă de Dumnezeu – El îşi iubeşte toate creaturile! Nu El este cauza suferinţelor omului.

Nu vă fie teamă de demoni – ca să nu-i alimentaţi cu emoţiile voastre negative! Ei sunt specialişti în a produce supărări. Nu-i mai îngrăşaţi cu gândurile voastre care au chipul lor, şi ei se vor dezumfla ca nişte baloane fără aer şi fără putere! Demonii lucrează cu „materialul clientului".

Dacă însă chiar vreţi un motiv să vă fie frică, atunci temeţi-vă de Karma rea, fiindcă nu puteţi scăpa nicăieri de ea, nici în Rai, nici în Iad! Ea vă cheamă mereu înapoi pe Pământ, ca să suferiţi. Această Karmă este ecoul faptelor voastre rele, care strigă, neîncetat: „Răzbunare, răzbunare!". Mai presus de milă sau mânie stă implacabila Justiţie Divină, dură şi neomenoasă, imparţială şi Supremă. Aşadar, feriţi-vă să faceţi păcate majore, căci nu vor rămâne nepedepsite, mai devreme sau mai târziu!

***

CÂND MOARE UN SFÂNT, Pământul plânge, Cerul se bucură, iar proştii bârfesc: „*Uită că a murit şi ăsta, care ne vorbea de nemurire!*". Când oare vor înţelege şi ei că trupul este o carceră pentru suflet, care este liber cât infinitul şi mai puternic decât timpul? Poate atunci când se vor sătura să tot simtă frica morţii de atâtea ori, apoi să se tot nască şi să trăiască închişi în această carcasă de carne, de-a lungul lanţului reîncarnărilor...

***

Dacă omul n-ar fi liber, atunci nu şi-ar mai face karmă.

***

ECUAŢIA DESTINULUI

Destin= karma + dharma,
unde:

Karma= pedepsele din trecut+ împlinirea aspiraţiilor din trecut+ sensibilităţi moştenite

Dharma (rostul vieţii)= experienţe noi prescrise+ misiuni în slujba omenirii

În dharma intră noile abilităţi dăruite la naştere. În karma intră vechile abilităţi redeşteptate.

Karma şi dharma se întrepătrund. Astfel, karma este selectată de ursitoare din marele bagaj al vieţilor anterioare, astfel încât să se potrivească cu misiunea vieţii actuale. De asemenea, omul este dăruit cu noi abilităţi dharmice, potrivite să ardă karma prescrisă pentru această viaţă.

***

VIAŢA SPIRITUALĂ ŞI VIAŢA TEMPORALĂ

Karma bună este un indicator de progres spiritual, după cum karma rea indică o incapacitate de control a spiritului asupra omului. A merge pe o cale spirituală înseamnă că preferăm să deţinem controlul asupra vitezei de evoluţie, analizând direct şi imediat seminţele karmice, acţionând asupra lor şi nemaiaşteptând ca ele să dea fruct.

Pentru orice om, karma veche acţionează, de cele mai multe ori, automat. De aceea, spiritul îl sfătuieşte pe om să evite situaţiile karmic periculoase. Mai importantă decât trăirea pedepsei este conştientizarea greşelilor, a tiparelor mentalo-emoţionale necorespunzătoare cu armonia cosmică. Totuşi, niciodată nu putem evita toate deranjurile karmice care vin din urmă, inexorabil...

Locul reîncarnării se alege de obicei în altă zonă şi alt mediu, pentru a nu supune sufletul la aceleaşi chinuri. Vizitarea locurilor vieţilor anterioare activează predispoziţiile interne şi pericolele externe. Acestea se pot evita cu inteligenţă, cunoscând avertismentele de la spiritul propriu, primite în cadrul Studiului karmic competent realizat.

Karma se măreşte de la o viaţă la alta. Dar nu este nevoie să trăim până la capăt toată suferinţa virtuală acumulată. Secretul ieşirii din bucla temporală a legii karmei este să te strecori printre condiţionări, urmărind purificarea, evoluţia cât mai rapidă a sufletului către perfecţiune şi eliberarea de obligaţia reîncarnării. Aceasta se face pe o cale spirituală autentică.

Vei găsi metode inteligente de anihilare a karmei, adică să o faci inutilă ca lecţie de viaţă. Dumnezeu a inventat legea karmei, care conduce perfect universul, dar tot El ne dă tot sprijinul pentru a scăpa de tăvălugul ei mistuitor.

Căile spirituale se adresează omului, nu atât spiritului, pentru ca cei doi să se apropie. Spiritul imatur evoluează la început doar prin experienţe personale, nepăşind, probabil, decât accidental pe o cale spirituală, şi, oricum, nu până la capăt. Spiritul ceva mai evoluat, dar încă imperfect, ştie binele şi răul, cel puţin teoretic. Uneori, acesta acceptă o viaţă de om chinuită, ca să simtă empatic suferinţa pe care el a produs-o altora în trecut. Pe viitor, când altul va suferi, spiritul va rezona cu energia durerii, neagreând-o şi evitând-o. Teoria, ca teoria, dar experimentarea personală este cheia progresului! De aceea, cel mai probabil, doar spiritele avansate aleg o cale spirituală, fiindcă nu mai sunt atât de entuziaste de a se reîncarna din nou.

Există două moduri principale în căile autentic spirituale:

- Calea normală: Claritatea conştienţei şi Observarea de sine, ca un martor detaşat

- Calea paranormală: Extinderea conştienţei şi Extazul mistic

Se spune că poporul care nu-şi cunoaşte istoria şi omul care nu-şi cunoaşte părinţii au un mare handicap în viaţă. Dacă ne ştim părinţii, la ei raportându-ne şi moştenindu-le unele atribute, oare nu ar fi bine să ne cunoaştem şi predecesorul spiritual din viaţa anterioară, care şi el ne marchează intens actuala viaţă? Şi dacă ne ştim neamul şi arborele genealogic, nu ar fi util să ne ştim mai multe încarnări precedente, care şi-au pus amprenta asupra formării spiritului nostru? Pentru asta ne stă la dispoziţie Studiul karmic. El poate fi începutul unei autoanalize permanente, care constituie deja o cale spirituală, prin detaşarea de dorinţele nestăpânite ale ego-ului.

2009

Destinul este precum harta unui teritoriu încă neexplorat, pusă la dispoziţie de Providenţă. Dar omul are libertatea de a alege diverse cărări, de a străbate jungla vieţii fără indicatoare. Harta aceasta este destinată ochilor sufletului, ea se poate citi numai intuitiv. Unii oameni au ochii sufletului închişi, alţii sunt împinşi de mediu să rătăcească prin locuri inoportune. Uneori, chiar aflându-şi predestinarea, omul refuză traseul optim sau nu mai poate ajunge la el. Înţeleptul apreciază valoarea hărţii de a îi sugera drumul cel mai scurt între Alfa şi Omega. Totuşi, harta nu este teritoriul; iar destinul nu este viaţa...

11 decembrie 2009

Odată create, spiritele sunt neştiutoare. Primele lecţii intense şi puternice le oferă planul terestru, unde învaţă regulile dure ale materiei (ireversibilitate, timp, rigiditate, răbdare etc.). De aceea se înghesuie ele la încarnare, deşi există şi riscuri (suferinţă, karmă, impurificare). Viaţa de spirit liber nu oferă aceste experienţe puternice. Peste un anumit nivel spiritual, lecţiile ce mai trebuie dobândite se pot învăţa exclusiv în astral, fără riscurile încarnării.

Instinctul de conservare este pe jumătate un automatism al supravieţuirii (moştenit sau învăţat), dar pe jumătate este voinţa spiritului de a nu pierde ocazia vieţii biologice, atât de importantă pentru el.

16 februarie 2010

Pe măsură ce se succed vieţile de om ale spiritului, cu atât se adună tot mai multă karmă (sensibilităţi, potenţiale pericole), aşa încât orice nouă încarnare îi pune tot felul de probleme, piedici, precauţii. Cu cât spiritul este mai bătrân, cu atât este mai încorsetat de datoriile karmice. Un spirit mai tânăr este mult mai curajos, gata să experimenteze orice în viaţă, liber să greşească. Spiritul bătrân este mai atent, îşi alege cu grijă condiţiile de încarnare, ferindu-se cât poate de urmările karmei.

Totuşi, datoriile importante trebuie plătite, greşelile trebuie ispăşite. Dar el poate să se ferească de datoriile secundare, aşa-zisa *karmă latentă*, ce poate fi amânată, pentru a nu îngreuna şi mai mult problemele actuale. Îngerii karmei decid care este karma principală de ispăşit (*prarabhda karma*) în actuala încarnare şi ce poate rămâne pentru alte dăţi (dacă omul nu face imprudenţe inoportune).

Astfel, spiritul bătrân este mult mai precaut să fie corect în viaţă, pentru a nu genera altă karmă negativă gravă. El simte acut cât de greu este să scape de toată această povară dacă nu o diminuează în fiecare încarnare. Îşi doreşte tot mai intens să încheie lanţul reîncarnărilor obligatorii, care sunt pline de surprize neplăcute. Oricând este posibil ca viaţa să îi ofere prilejuri de a păcătui grav, ceea ce i-ar prelungi la nesfârşit obligaţia de a suporta noi pedepse în vieţile ulterioare. Care pedepse deseori nu se termină într-o viaţă, ci îşi continuă acţiunea şi în alte vieţi ulterioare, impunând noi restricţii libertăţii de acţiune a spiritului.

Viaţa umană a unui spirit bătrân nu este la fel de liberă precum a unuia tânăr. Cu cât se apropie de termenul de părăsire a roţii reîncarnărilor, cu atât ar putea primi o misiune mai grea, ce trebuie dusă la capăt indiferent de costuri. Astfel îşi ispăşeşte mai rapid karma rămasă. Un spirit grăbit a se elibera îl va ţine bine în frâu pe omul în care este întrupat, cu riscul oricăror suferinţe umane, nu îl va lăsa să vagabondeze la nesfârşit prin locurile nefavorabile evoluţiei sale.

Odată eliberat din lanţul reîncarnărilor, nu înseamnă totuşi că spiritul nu se va mai reîncarna. În tradiţia orientală, spiritele eliberate care se mai întrupează se numesc avatari sau boddhisattvaşi. Ei o fac având o misiune spirituală precisă, pe care de obicei o duc la bun sfârşit. Dacă ar rata-o, ar fi mare jale, căci ar echivala cu reîncărcarea karmei şi obligaţia reîncarnării pentru a finaliza misiunea, deci o reintrare în circuitul karmic obişnuit. Chiar şi cu acest risc, nenumărate spirite înalte binevoitoare, iubitoare de Dumnezeu, vin când şi când pe Pământ, pentru a-şi ajuta semenii să se înalţe şi a purifica planeta de influenţele rele atotstăpânitoare. Astfel de oameni sunt cei care modelează destinul omenirii, regenerează credinţa în Dumnezeul binelui, oferă ghidare în toate domeniile de progres.

4 martie 2010

Omul se chinuie o viaţă întreagă să capete înţelepciunea, iar când o dobândeşte, în sfârşit, omul moare... La fel cum, după ce se deschide, floarea cea minunată se usucă şi cade. Parfumul şi culorile minunate au dispărut. Oare strădania sa are vreun efect pe termen lung?

Da, căci din seminţele florii vor răsări multe altele la fel de frumoase.

Omul este ca floarea, Spiritul său este ca seminţele, iar Dumnezeu este solul rodnic din care răsare...

20 august 2010

Atunci când ai o <u>predestinare</u> pentru ceva anume înseamnă că soarta îţi dă un <u>dram de noroc</u> spre a-ţi împlini dorinţele. Nu înseamnă că „ce îţi este scris” se va şi întâmpla!

De exemplu, în cadrul cuplurilor, unul dintre parteneri poate avea norocul de a se căsători cu celălalt, dar celălalt, nu, pentru că nu îl ajută soarta. Din acest motiv, dacă se vor căsători, e posibil să nu se înţeleagă perfect unul cu celălalt. Sau vor interveni tot felul de piedici în calea căsătoriei, din cauza cărora ajung să se despartă definitiv.

<u>A avea noroc înseamnă, de multe ori, să mergi pe calea destinului stabilit de Spiritul din tine.</u>

8 septembrie 2010

Având două cununii în destin, în mod inevitabil prima căsnicie apare cu probleme deosebite, care, de cele mai multe ori, conduc oamenii spre divorţ. S-ar putea spune că stresul despărţirii este un eveniment predestinat, o lecţie obligatorie pentru Spirit. Iar dacă nu există predestinare pentru căsătoria dintre cei doi, oricând poate apare ceva neprevăzut în relaţia de iubire care să o distrugă.

14 septembrie 2010

Îţi încarci karma şi cu bârfă, duşmănie, lovituri sub centură, nu numai dacă tai un pui sau pierzi o sarcină. O sarcină pierdută înseamnă un spirit care şi-a schimbat orientarea. Multe spirite se luptă pentru burtica unei femei gravide!

26 septembrie 2010

Criza economică diminuează veniturile oamenilor, ceea ce îi apropie mai mult de spiritualitate. În plus, nesiguranţa zilei de mâine îi îndreaptă pe mulţi spre practicile de aflare a destinului şi a viitorului.

1 octombrie 2010

Nu întotdeauna karma şi dharma se armonizează. Dharma (rostul vieţii sau destinul) este un scenariu dorit de spirit, care planifică misiunea multiplă a vieţii omului. Însă uneori aceasta este împiedicată a se realiza de către karmă, adică urmările nedorite ale vieţilor anterioare trăite de spirit. Karma nu înseamnă numai pedepse pentru fapte rele, ci şi sensibilităţi, predispoziţii, tipare comportamentale etc.

Putem spune că spiritul are o viziune pozitivă asupra mersului vieţii, dar elanul optimist îi este deseori retezat de neputinţele omului - care pot avea drept cauză karma sau, pur şi simplu, limitarea minţii omeneşti de a recepta clar dorinţa spiritului şi a o pune în aplicare (lipsa de intuiţie şi de voinţă superioară).

Pe scurt, dharma ne împinge înainte, iar karma ne trage înapoi. Acestea sunt riscurile inerente încarnării într-un corp uman, de care spiritul a fost avertizat la încarnare. De aceea, cele mai multe spirite avansate preferă să găsească metode de ardere a karmei în planul astral, evitând pe cât posibil întruparea. Din sfaturile lor, înţelepţii au aflat că ţelul suprem al omului ar trebui să fie „arderea karmei şi eliberarea de lanţul reîncarnărilor” - pentru ca spiritul să nu mai rişte încă o încarnare pe Terra, ce ar putea să îi agraveze karma în loc să i-o reducă!

Totuşi, încarnarea, cu tot cortegiul ei de neajunsuri, este obligatorie şi dorită de spiritele relativ mai tinere, care constituie imensa majoritate pe Pământ şi în jurul său.

5 decembrie 2010

2011

Destinul este o schemă ipotetică. Predestinarea, soarta înseamnă intenţiile spiritului tău de a-şi „face jocurile” numai de el ştiute. Dar cum viaţa nu se identifică, de obicei, cu destinul, tu vei alege să trăieşti după cum vei crede că este mai bine.

7 ianuarie 2011

JAPOcalipsa, acum! Cu ce a greşit poporul japonez, atât de paşnic şi harnic, să suporte o aşa mare nenorocire prin acel tsunami?!

- Ştiinţa pot oferi nişte cauze naturale, dar nu poate specifica vreun scop al calamităţilor.

- Escatologia vorbeşte despre scopul apocalipsei, adică sfârşitul lumii actuale, cu speranţa într-o viaţă mai bună pe Pământ.

- **Doctrina karmei** oferă o cauză spirituală a sinistrelor, şi anume destinul colectiv de suferinţă, provocat de faptele strămoşilor noştri, ca neam. Chiar şi în popor se spune că *păcatele părinţilor sunt plătite de copii*. Ar trebui, deci, să ne amintim de atrocităţile războinicului Imperiu Nipon, ca să înţelegem că faptele de vitejie ale antecesorilor nu rămân nepedepsite, indiferent de motivaţiile „patriotice" care îi mâna în luptă. Violenţa aduce înapoi suferinţa, chiar peste decenii sau secole. Aceasta este legea justiţiei divine. Ne vine poate greu să o înţelegem. De ce, adică, să sufere alţi oameni în locul celor care au greşit?!

Ispăşirea karmei colective are şi un scop spiritual, şi anume purificarea de răul care curgea nevăzut în venele poporului calamitat. Aţi observat, poate, că oamenii devin mai buni, mai toleranţi după o mare nenorocire?! Aceasta pentru că, prin suferinţă, omul degajă o mare parte din energia negativă stocată în biocâmpul fiinţei sale, care se manifesta tăcut în faptele şi atitudinile lui.

Justiţia divină este aparent oarbă şi inumană. Asta, pentru că nu o putem înţelege din perspectiva eternităţii. Noi limităm viaţa la durata trupului nostru. Ce-i înainte şi după, nu mai contează pentru noi. În realitate, viaţa continuă permanent, sub diverse forme, dar este aceeaşi viaţă.

Viaţa colectivităţii este la fel de reală ca viaţa unui individ. Cunoscând legea implacabilă a karmei, ar trebui să devenim mai responsabili de faptele noastre, individuale şi colective. Să nu ne mai pripim să-i lovim pe alţii, chiar dacă credem că merită. *„Cu ce măsură măsori, cu aceeaşi măsură ţi se va măsura. Cine ridică sabia, de sabie va pieri. Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea."*

17 martie 2011

Cât de dreaptă este legea karmei? De ce să sufere un om nevinovat din cauza altuia vinovat? Iată o explicaţie simplă: Deoarece karma are o acţiune în spaţiu şi timp (karma colectivă, respectiv cea individuală).

De exemplu, cum sunt priviţi românii în Occident din cauza hoţilor, escrocilor, cerşetorilor care au năvălit acolo. Am ajuns să ne fie ruşine să ne declarăm originea în străinătate, ca să nu fim catalogaţi drept persoane inferioare... Deci, karma colectivă are o influenţă importantă. Suferă cei nevinovaţi din cauza celor vinovaţi, prin extinderea spaţială a păcatului.

La fel putem privi karma individuală. Numai că de data aceasta, păcatul se extinde temporal. Va suferi un om din viitor din cauza greşelilor noastre de acum. Omul din viitor putem fi chiar noi peste câţiva ani, sau alt om, peste secole. Nu contează schimbarea formei umane, ci apartenenţa la aceeaşi identitate spirituală. La fel cum, în cazul karmei colective, contează apartenenţa la aceeaşi identitate etnică.

Într-adevăr, legea karmei nu pare a fi umană, ba este chiar severă, dar perfect justă din perspectiva universului, înţeles ca o imensă Fiinţă eternă.

Iată o altă analogie: Frunza are un rol important în vieţuirea copacului, dar ea toamna se veştejeşte şi moare, fiindcă nu frunza face copacul, ci copacul face frunza. Viaţa omului e ca o frunză efemeră, cu rolul de a hrăni copacul spiritului.

Ce putem face noi, ca indivizi mărunţi, în diminuarea karmei colective? Oare nu este un efort peste puterile unui om? Putem face exact acelaşi lucru ca pentru diminuarea karmei individuale, şi anume să ne apropiem comportamentul de perfecţiunea morală, prin comuniunea tot mai profundă cu spiritul divin din noi. Karma nu se şterge instantaneu, ci prin efort perseverent şi răbdare, de multe ori chiar părând că nu vom atinge vreodată finalul fericit. E valabil atât pentru karma individuală, cât şi pentru cea colectivă.

Un om luminos împrăştie lumina în jur, alungând umbrele din sufletele semenilor săi. Perfecţiunea este contagioasă, ca şi păcatul, dar necesită timp. Să nu uităm însă că Fiinţa universală evoluează în eternitate şi are multă răbdare cu noi, celulele Sale.

Aceasta ar fi partea negativa a karmei, venită pe cale spirituală. Însă există şi partea pozitivă. Un exemplu evident sunt copiii precoce, incredibil de dotaţi. Dacă omul s-ar naşte fără a prelua nicio moştenire spirituală, practic nu ar avea niciun talent, nicio calitate din vieţile anterioare. Ar începe viaţa de om de la zero, adică ar fi absolut mediocru, dacă nu chiar inferior în cele mai multe aspecte. În schimb, calităţile cizelate de-a lungul multor vieţi trecute rămân undeva în perispirit şi dau din nou rod atunci când sunt create condiţiile propice, ajutând omul să evolueze mai rapid şi pe nivele tot mai înalte.

30 martie 2011

Expresia „compatibilitate spirituală” se referă la buna înţelegere dintre spiritele încarnate. Atunci când spiritele a doi oameni nu se înţeleg, apar tot felul de discuţii sau manifestări de comportament care produc mari divergenţe în relaţia de cuplu. Testarea relaţiei dintre doi oameni o face timpul. Odată cu trecerea lui, se verifică sentimentele şi se confirmă dorinţa celor două persoane de a-şi duce viaţa împreună.

Incompatibilitatea spirituală poate apărea între spirite de ranguri diferite, să zicem unul inferior şi altul superior. Ea poate apărea însă şi între spirite de relativ acelaşi nivel evolutiv, dar care au meniri mult prea

diferite în această viaţă, ce nu pot fi conciliate în relaţia de cuplu, în ciuda celorlalte potriviri (fizice, emoţionale, intelectuale).

Ea îşi mai poate avea originea în vieţile anterioare, când cele două spirite au fost încarnate în persoane care şi-au făcut reciproc tot felul de necazuri. În această viaţă, venirea lor în contact „iscă scântei”, dar uneori poate fi o regăsire karmică obligatorie, în scopul îndreptării greşelilor reciproce şi a defectelor de caracter, care ies în evidenţă mai ales în acest climat tensionat şi ostil.

18 iunie 2011

2012

- Dumnezeule, explică-mi de ce sunt atâţia oameni care suferă!
- Asta-i karma lor.
- Şi atunci de ce mă îndemni să îi ajut?
- Asta-i karma ta.

Prelucrare după un interviu al iluminatei indiene AMMA[10]

12 mai 2012

Omul învaţă prin greşelile sale. *Error? Try again!* Mai rău este când greşelile atârnă mai greu decât învăţăturile desprinse din ele. Oare merită suferinţa? Pentru a echilibra acest balans fragil, omul trebuie să apeleze şi la experienţa înţelepţilor. Astfel poate micşora erorile şi înmulţi înţelepciunea, fără suferinţe inutile.

Dar omul învaţă şi din greşelile antecesorilor săi spirituali. Practic, când el manifestă o înţelepciune nativă, întotdeauna în spatele ei stau experienţele dureroase din vieţile anterioare ale spiritului. De aceea, un spirit tânăr, care abia şi-a început şirul de încarnări în trupuri de oameni, nu va manifesta prea multă înţelepciune, ci va acţiona imatur, la discreţia impulsurilor de moment, dornic să experimenteze, cu orice risc. Un om înţelept are în el un spirit matur, trecut prin multe vieţi pline de întâmplări memorabile, care acum formează o zestre bogată de înţelepciune.

21 mai 2012

Viaţa este o ocazie extraordinară, dar nu gratuită! Omul o plăteşte prin îndurarea karmei cu care vine Spiritul din vieţile anterioare. Şi a celorlalte întâmplări neplăcute ce mai pot apare...

Spiritul vrea să se încarneze. El are o karmă acumulată din vieţile anterioare. Este o ameninţare potenţială, dar spiritul speră că îi va face faţă pe timpul încarnării. Unele urmări dure, ştie că le va suporta, dar

[10] http://amma.org/

altele sunt doar probabile, nu sigure. În general, spiritul este optimist, dar uneori parcă nu-i mai vine să se încarneze, fiindcă nu are nicio garanţie de succes.

Odată ajuns în carne de om, lucrurile se complică serios. Condiţionările de tot felul îl depărtează de la scopurile clare pe care şi le trasase înainte de întrupare. Se simte ca un naufragiat pe o mare agitată. Înoată şi vâsleşte din răsputeri. Karma negativă îl loveşte din toate părţile. Nu poţi ştii niciodată când va rodi o sământă karmică. Există o aşa mare diversitate de cauze-sământă, că e bine să fii prudent, să nu te crezi invincibil sau perfect! Te loveşte în moalele capului, de te ameţeşte şi îţi piere optimismul, cel puţin pe moment.

Totuşi, nimic nu este imposibil pentru omul care doreşte evoluţia Spiritului său cu tot dinadinsul...

17 iunie 2012

2013

Karma pozitivă şi cea negativă sunt ca două conturi bancare. Faptele bune încarcă contul pozitiv, de unde poţi cheltui la discreţie. Celălalt cont, cel negativ, se poate descărca prin suferinţe (dar şi prin fapte bune). Cele două conturi sunt distincte, astfel încât poţi avea noroc într-un sens, dar ghinioane în alte aspecte. Conturile sunt necontrolabile, moştenite. Ştii doar că există şi că îţi oferă mereu surprize plăcute sau neplăcute.

Zestrea karmică zace în aura omului, de unde influenţează energetic viaţa sa. Schimbă-i spiritul din interior şi omul va avea o altă soartă şi o altă personalitate! Orice suferinţă arde din karma negativă, pe care oricine o are. Deci nu te plânge când suferi pe nedrept! Gândeşte-te, pur şi simplu, că descarci contul negativ karmic al spiritului, ceea ce aduce beneficii viitoare.

Un exemplu de actualitate: Gigi Becali a donat mulţi bani Bisericii. Totuşi, a intrat la puşcărie. Una-i una şi alta-i alta! Prin donaţii, şi-a ars karma din viaţa anterioară, de mare distrugător fanatic de temple. Închisoarea o face, oficial, pentru escrocherii. Dar pedeapsa se suprapune cu karma de tiran din viaţa anterioară, când a produs multă suferinţă. Dacă ar fi fost conştient de valul negru care îl pândea din urmă, ar fi stat mult mai cuminte în viaţa aceasta...

17 iulie 2013

Două studii de caz, de Răzvan Petre

MICHAEL JACKSON a fost reîncarnarea spiritului lui SRI AUROBINDO

23 iulie 2009

Din comunicările spiritiste[11] realizate de Nina Petre cu spiritul lui Michael Jackson am aflat că acelaşi Spirit fusese întrupat anterior şi în marele yoghin şi filosof Sri Aurobindo. Cum ambele personalităţi au marcat secolul XX, în moduri diferite, este de interes ştiinţific să putem descoperi asemănări şi deosebiri dintre cei doi oameni.

Sri Aurobindo (15 August 1872 – 5 Decembrie 1950) a fost un naţionalist indian, luptător pentru independenţa ţării sale, un important poet de limbă engleză, filosof şi yoghin. Viziunea sa asupra progresului umanităţii şi evoluţiei spirituale se poate sintetiza în cuvintele sale proprii: „*Omul este o fiinţă de tranziţie. El nu este finalul. Pasul de la om la supraom este următoarea etapă evolutivă pământească. Este inevitabilă, pentru că aceasta este intenţia Spiritului şi logica proceselor Naturii.”* [12]

Michael Joseph Jackson (29 August 1958 – 25 Iunie 2009) a fost un artist american şi filantrop. Supranumit şi „Regele muzicii pop”, Jackson este considerat ca cel mai de succes artist de divertisment al tuturor timpurilor, ca şi unul dintre cei mai influenţi. Contribuţia sa în muzică, dans şi modă, împreună cu o viaţă personală mult-mediatizată l-au făcut un personaj popular în întreaga lume.[13]

Pare incredibil ca spiritului unui mare yoghin, profund şi retras, să se reîncarneze într-un artist de scenă atât de expus publicului! Există multe asemănări între vieţile celor doi oameni celebri, la care nimeni nu s-ar fi gândit dacă nu ni s-ar fi revelat faptul că acelaşi Spirit i-a animat pe amândoi.

---

[11] *24 iulie 2009:* http://www.youtube.com/watch?v=frT_vOBvJKg
18 iunie 2010: http://www.youtube.com/watch?v=3DTvwNw6Y3s
[12] http://en.wikipedia.org/wiki/Sri_Aurobindo
[13] http://en.wikipedia.org/wiki/Michael_jackson

Asemănări între MICHAEL JACKSON şi SRI AUROBINDO

Ambii au urmat o dietă vegetariană strictă.

Sri Aurobindo a experimentat postul prelungit fără apariţia devitalizării. Acelaşi lucru l-a făcut şi Michael Jackson, dar lipsindu-i suportul practicii yoga, a avut de suferit.

Sri Aurobindo a experimentat la un moment dat şi îngurgitarea unei mari cantităţi de otravă, pe care a neutralizat-o prin puterea minţii sale antrenate. Michael Jackson nu a avut reţineri în a consuma substanţe periculoase, în schimbul obţinerii unei vitalităţi nefireşti.

Idealul lui Sri Aurobindo nu a fost numai de a-l găsi pe Dumnezeu în spirit, ci de a-L coborî în materie şi în inconştient. A dorit cu ardoare propria sa transformare interioară din om în supraom (ca model de fiinţă a viitorului). La Michael Jackson observăm aceeaşi dorinţă de a se transforma, care a luat forma schimbărilor exterioare (în vestimentaţia excentrică, mod de trai şi aspect facial). Amândoi au dorit să facă imposibilul, într-un sens nobil, Sri Aurobindo depăşindu-şi condiţia psihică de om, iar Michael Jackson, condiţia fizică.

Sri Aurobindo a încercat să realizeze mai mult decât purificarea subconştientului propriu; a dorit să extindă acest proces la nivelul subconştientului colectiv, pentru ca întreaga planetă să se spiritualizeze mai repede. Şi-a propus un scop pe care nu l-a putut îndeplini, dar a voit neapărat să realizeze Imposibilul. Michael Jackson a fost o personalitate care a sprijinit cele mai multe organizaţii umanitare din lume, aspect pentru care a intrat şi în Cartea Recordurilor. În unele dintre cântecele sale răzbate mesajul de pace şi înfrăţire între oameni, pentru a „vindeca planeta” (*Heal the World, We Are the World etc.*).

Sri Aurobindo ajunsese la o extraordinară puritate a fiinţei, în ultimii 24 de ani de viaţă retrăgându-se în solitudine aproape totală. Ţinea legătura cu lumea doar prin cei câţiva apropiaţi ai săi şi prin corespondenţa cu discipolii săi în Yoga Integrală, răspândiţi în întreaga lume. Michael Jackson era de o ingenuitate rară, fiind chiar considerat, la un consult psihiatric, ca având profilul psihologic al unui băiat de 10 ani. Şi Michael Jackson prefera izolarea faţă de lume, poate şi din cauza celebrităţii.

Potrivit unui producător muzical, martor în procesul intentat de familia cântăreţului Michael Jackson companiei AEG, Michael Jackson ar fi afirmat: *„Dumnezeu vine fără încetare să îmi vorbească”*.

Sri Aurobindo era un mare învăţat, erudit, educat în cultura europeană. A avut preocupări artistice, dintre care amintim poezia şi pictura. Michael Jackson era un artist înnăscut, având ca preferinţe muzica, lectura, pictura, desenul, dansul, actoria, sculptura. Este binecunoscută inspiraţia poetică pe care o avea Sri Aurobindo, poemul său „*Savitri*” având circa 24000 versuri. Chirurgul plastician al lui Michael Jackson relatează cum acesta a scris versurile de la „*Billie Jean*”

în trei minute. *„Mi-a spus că versurile, pur şi simplu, îi veneau în minte, continuu"*, relatează medicul.

Sri Aurobindo a întemeiat un ashram la Pondichery, în sudul Indiei, unde s-a retras în ultimii 30 de ani ai vieţii. Michael Jackson şi-a construit şi el un loc de retragere numai al lui, Neverland, în însorita Californie.

La amândoi putem găsi în aceeaşi măsură Geniul, Universalitatea, Celebritatea şi Excelarea în activitatea pe care şi-au propus-o.

Este remarcabilă similitudinea privind rolul tatălui în viaţa fiecăruia din cei doi oameni celebri. Tatăl lui Sri Aurobindo l-a privat total de influenţa culturii indiene, în care se născuse de fapt, acesta apreciind supremaţia celei britanice. Astfel, Sri Aurobindo a fost educat complet în canoanele civilizaţiei europene, fiind ferit de orice influenţă indiană, „spre binele lui". Tatăl lui Michael Jackson l-a privat de copilărie, punându-l să cânte în regim profesionist încă de la vârsta de 10 ani, tot „spre binele lui". Ambii şi-au compensat ulterior aceste frustrări. După întoarcerea din Anglia, Sri Aurobindo a învăţat singur limba bengali şi sanscrita, lăsându-se absorbit de tradiţia spirituală indiană. La rândul său, Michael Jackson şi-a construit o fermă unde să-şi poată trăi toate plăcerile copilăriei de la care fusese oprit.

Diferenţe între MICHAEL JACKSON şi SRI AUROBINDO

La o analiză atentă, putem găsi şi diferenţe în oglindă între cei doi oameni legaţi prin Spiritul comun. Iată câteva exemple:

Se spune că Sri Aurobindo cobora în infern, în timpul meditaţiilor sale, pentru a salva sufletele înlănţuite în întunericul spiritual. În schimb, Michael Jackson a scos vestitul videoclip *Thriller*, despre filmele de groază cu monştri şi cadavre trezite la viaţă. Explicaţia ar putea fi aici trauma psihică suportată în copilărie de Michael Jackson din partea tatălui său, dar şi reminiscenţele „aventurilor spirituale" din viaţa anterioară.

Sri Aurobindo făcuse închisoare pentru idealurile sale privind independenţa Indiei, fiind un revoluţionar activ, pus sub urmărire de autorităţile britanice ca un agitator foarte periculos. În schimb, Michael Jackson se auzea că s-ar teme de microbi. Totuşi, în ultimii ani, Michael începuse să demaşte public, cu curaj, unele minciuni răspândite în mass-media americană, unii speculând chiar că acesta ar fi, de fapt, motivul uciderii sale.

Sri Aurobindo îşi învingea neputinţele fizice doar cu ajutorul minţii sale foarte puternice şi bine antrenate. În schimb, Michael Jackson nu îşi respecta nevoile propriului organism, bazându-se numai pe opinia doctorilor şi pe medicamentele prescrise de ei.

Ceea ce îi izbea pe interlocutori la contactul cu Sri Aurobindo era liniştea pe care o emana, pacea şi tăcerea gândurilor, care îi molipseau

instantaneu. Cariera lui Michael Jackson în industria divertismentului pare a fi total opusă, mai degrabă agitând mintea şi trupul consumatorilor de muzică pop. Totuşi, cei care ajungeau să stea în particular cu Michael observau că acesta parcă aterizase din altă lume, în contrast cu imaginea sa de pe scenă.

Totuşi, aceste diferenţe, alăturate nenumăratelor asemănări de esenţă, vin de fapt să întărească ideea legăturii strânse dintre cele două încarnări ale aceluiaşi spirit. Aceasta pentru că seminţele karmice pot germina în moduri diferite, în funcţie de circumstanţele concrete ale vieţii, sau pentru că excesele dintr-o viaţă cheamă excese opuse în viaţa următoare.

> Alăturarea ultimelor două vieţi ale acestui spirit excepţional ne oferă o expresie cât se poate de vie a dictonului budist, aparent absurd: „*Nirvana este totuna cu Samsara*".
> Nirvana = starea psihică a marilor realizaţi spirituali, care nu mai sunt obligaţi a se reîncarna. Samsara = roata reîncarnărilor la care sunt supuşi oamenii ce încă nu s-au iluminat spiritual pe deplin.

Mărturii ale unor mari personalităţi apropiate megastarului Michael Jackson sugerează puternicele sale calităţi, similare cu cele ale fostului yoghin şi explorator al conştiinţei Sri Aurobindo

ELISABETH TAYLOR:

„Ceea ce îl face pe Michael unic este tocmai faptul că tot ceea ce a realizat, toate premiile şi distincţiile primite, nu i-au răpit din sensibilitate şi din preocuparea profundă pentru binele celorlalţi şi nu au alterat cu nimic grija şi dragostea manifestate faţă de familie şi prieteni, dar în mod special faţă de copiii din lumea întreagă. Michael este ca o sugativă. Tot timpul îşi doreşte să înveţe ceva nou. Este într-atât de inteligent, că la un moment dat acest lucru poate deveni îngrijorător. Tot timpul curios şi căutând să înveţe de la cei care şi-au depăşit limitele, de la cei ale căror creaţii au trecut proba timpului. Nu poate fi de pe această Planetă. Este constituit din emoţie profundă, şi acest lucru îl face să fie această fiinţă supranaturală, specială, inocentă, copilăroasă şi înţeleaptă în acelaşi timp. Cred că Michael atrage copilul din noi şi cred că are acea inocenţă pe care ne-am dorit-o dintotdeauna, sau inocenţa pe care ne-am fi dorit să n-o pierdem."[14]

URI GELLER:

„Am un mesaj înregistrat automat de telefonul meu, la ora 3 dimineaţa, cu şoaptele lui Michael, abia audibile, trecând peste ocean: «Uri Geller, aici este Michael Jackson. Te rog, îmi doresc, mă rog să putem face o călătorie pe Lună. Vreau să fiu primul din lumea pop-ului care o face. Toţi oamenii ăştia încearcă să o facă, dar vreau să fiu eu primul! Te rog! Te iubesc.» El chiar credea că este posibil, şi o parte din atracţia sa magică era forţa mesmerică, hipnotică a carismei sale, care îi făcea pe toţi cei din jur să creadă, de asemenea, imposibilul cu putinţă. N-a făcut niciodată acea călătorie pe Lună, dar noi am discutat de câteva ori despre viaţa după moarte şi ştiu că era convins de indestructibilitatea sufletelor noastre. Energia noastră continuă să trăiască."[15]

---

[14] http://www.michaeljackson.com/us/blog/elizabeth-taylor-speaks-about-michael-jackson
[15] http://site.uri-geller.com/mj

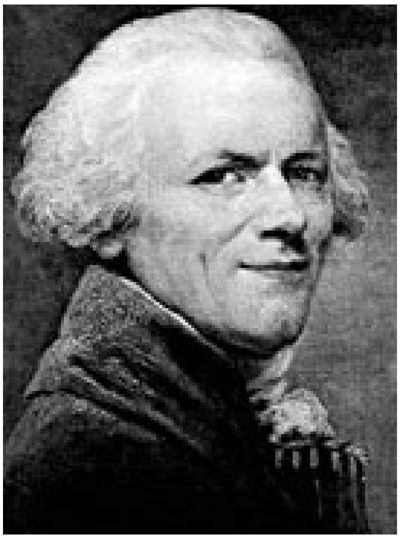
ADRIAN PĂUNESCU a fost reîncarnarea spiritului lui ROBESPIERRE

15 septembrie 2012

MAXIMILIEN ROBESPIERRE[16] a rămas în istorie ca unul dintre liderii Revoluţiei Franceze, cel care a condus-o direct în faza sa cea mai cruntă, când teroarea a funcţionat ca politică de stat.

Aflăm însă uimitoarea informaţie esoterică, de la mediumul Nina Petre, că spiritul acestuia s-a reîncarnat în România în... celebru poet, publicist, politician ADRIAN PĂUNESCU[17]. Acesta s-a născut peste un secol şi jumătate, purtând în creier acelaşi Spirit care l-a animat şi pe Robespierre.

Cât de puternic s-a făcut vizibilă moştenirea karmică a primului în viaţa şi destinul celui de-al doilea? Pentru a găsi un răspuns, să facem o paralelă biografică între aceste personalităţi istorice şi să vedem ce învăţăminte spirituale putem extrage de aici.

MAXIMILIEN ROBESPIERRE

ADRIAN PĂUNESCU

[16] http://en.wikipedia.org/wiki/Maximilien_de_Robespierre
[17] http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Paunescu

Paralelă între vieţile celor două personalităţi animate de acelaşi Spirit

TALENTUL LITERAR

MAXIMILIEN ROBESPIERRE a avut parte în copilărie de o bună educaţie, care l-a ajutat să se impună mai târziu în viaţa socială a orăşelului său natal drept un avocat şi magistrat important, om de cultură respectat şi un foarte bun scriitor de eseuri. Totuşi, moartea timpurie a mamei sale şi depărtarea de tată, el rămânând în grija rudelor, l-au marcat sufleteşte pentru tot restul vieţii.

Şi ADRIAN PĂUNESCU a avut o situaţie familială dificilă, fiind despărţit de tatăl său, întemniţat pe criterii politice. Însă dorinţa sa de a studia şi inteligenţa remarcabilă l-au ajutat să învingă toate obstacolele. Ca să termine un vestit liceu umanist din Capitală, copilul Adrian, sărac, venit singur din provincie, a muncit şi ca hamal ca să aibă ce mânca. Apetenţa sa pentru cultură l-a împins către facultatea de Filologie, iar apoi spre o carieră de poet şi publicist important al vremii.

Putem spune că talentul literar al lui ROBESPIERRE s-a manifestat plenar abia odată cu reîncarnarea spiritului acestuia în persoana lui ADRIAN PĂUNESCU. Odată cu preluarea conducerii revistei „Flacăra”, el a transformat-o într-o gazetă adevărată, poate singura publicaţie unde a început să se facă jurnalism social profesionist.

TALENTUL ORATORIC

MAXIMILIEN ROBESPIERRE era un excelent orator. Avea puterea de a schimba ideile aproape oricui îl asculta. Metodele sale includeau invocarea virtuţii şi moralei, întrebările retorice, gesticulaţia largă şi pomenirea experienţelor personale. Metoda finală de convingere era cea de a afirma sentenţios că este oricând gata să moară pentru a salva idealurile înalte ale Revoluţiei.

Păstrând acelaşi idealism peste veacuri, ADRIAN PĂUNESCU scria că Poetul trebuie să fie în stare de orice sacrificiu, pentru Patria sa, pentru semenii săi: *Dacă mi-aș da pentru gloria țării o mână, / Poate chiar mâna dreaptă cu care scriu, / Poate numai atunci v-ar fi limpede într-un târziu / Cine sunt și ce-nsemn în cultura română.* («Eu, cel care vă irită», în volumul „Totuşi, iubirea”, 454).

Ne amintim că ADRIAN PĂUNESCU era, şi el, un orator genial, electrizând sălile de spectacol, unde conducea cenaclul „Flacăra”, carisma lui stârnind invidii printre confraţii într-ale culturii. Unii dintre aceştia insinuau că, dacă ar fi un poet cu adevărat talentat, nu şi-ar declama versurile de la tribuna unor stadioane, ci ar aştepta ca posteritatea să-l preamărească, precum pe Eminescu sau Bacovia.

Totuşi, privindu-i obiectiv opera, ADRIAN PĂUNESCU a fost un poet extraordinar de prolific, versificând pe loc, precum respira. Numărul total de versuri ce-i aparţin depăşeşte orice alt autor din literatura universală antică şi modernă. Totodată, a fost considerat ca fiind ultimul mare poet social român, după Tudor Arghezi.

Alţi contestatari i-au reproşat lui ADRIAN PĂUNESCU că, la spectacolele sale, sugestiona masele „depersonalizate” de tineri să repete, ca pe o mantră, numele dictatorului Ceauşescu sau alte fraze de propagandă naţional-comunistă. Era, desigur, o joacă pentru el şi un exerciţiu al imensei sale puteri de convingere, manifestată în masă. Sau o continuare a mizanscenei *„Festivalului Fiinţei Supreme*”, oficiat de ROBESPIERRE în 1794, când intrarea sa fusese astfel orchestrată, încât îl făcea să semene cu Moise coborând de pe munte, convingându-şi poporul de adevărul celor 10 porunci...

Să nu uităm că cenaclul „Flacăra” era cel mai atrăgător eveniment la care puteai asista în România ceauşistă. Aici, ADRIAN PĂUNESCU a încurajat cultura de masă îndrăgită de publicul tânăr şi a oferit un loc de exprimare necenzurat majorităţii artiştilor în devenire. Fenomenul a continuat – desigur, diminuat ca influenţă – şi după 1990, prin cenaclul „Totuşi, iubirea” şi diverse emisiuni de televiziune susţinute de poet.

IDEALUL SOCIALIST

MAXIMILIEN ROBESPIERRE era un adept convins al idealurilor iluministe ale lui Jean-Jacques Rousseau. A militat împotriva pedepsei cu moartea, a susţinut sărăcimea, pe cei exploataţi şi a cerut abolirea sclaviei, precum şi votul universal. Credea că oamenii sunt fundamental buni, iar ca avocat i-a apărat în tribunal pe cei săraci şi, în general, drepturile omului. ROBESPIERRE a intrat în politică pentru a pune în aplicare aceste deziderate sociale.

ADRIAN PĂUNESCU s-a declarat toată viaţa un socialist, interesat în cel mai înalt grad de problemele sociale. Pe timpul regimului comunist nu a criticat sistemul sau ideologia, ci doar derapajele puterii politice şi neajunsurile economice. Adrian Păunescu a promovat idei de stânga mai liberale, de inspiraţie occidentală. Aşa se face că, din cauza notorietăţii sale extraordinare şi vorbelor sale imprevizibile, a primit în anul 1985 un vot de blam pe linie de partid şi i s-a interzis să mai apară în public.

După 1989, ADRIAN PĂUNESCU a fost unul din liderii Partidului Socialist al Muncii, iar apoi parlamentar din partea Partidului Social-Democrat, păstrându-şi nealterat crezul său de stânga. A rămas un idealist social, precum era şi înaintaşul său spiritual ROBESPIERRE.

EFECTELE KARMEI

MAXIMILIEN ROBESPIERRE a rămas în istorie ca fiind conducătorul Revoluţiei Franceze în perioada sa cea mai sumbră, mai radicală. A susţinut introducerea terorii ca metodă curentă împotriva duşmanilor Republicii, ale cărei idealuri erau în real pericol. Este drept că el justifica numeroasele execuţii sumare ca slujind creării unei Republici a Virtuţii, deci dintr-un ideal patriotic. Totuşi, legile divine nu pot fi păcălite invocând pretexte intelectuale, iar cu certitudine spiritului lui ROBESPIERRE i-a rămas de ispăşit o karmă negativă semnificativă.

A suferit oare ADRIAN PĂUNESCU din această cauză? Poate nu aşa cum ne-am aştepta. Spiritul său a amânat pentru altă încarnare pedeapsa karmică, încercând în prezent mai degrabă o compensare a ei prin multe fapte bune în sprijinul semenilor. Şi se pare că în această direcţie ADRIAN PĂUNESCU a reuşit să „albească" în bună măsură karma întunecată venită din secolul al XVIII-lea. A avut puterea şi curajul de a discuta de la egal la egal cu „măreţul conducător", obţinând rezolvări incredibile în sprijinul multor români. Este un mare succes al său personal, dar şi al ţării, faptul că l-a convins pe Ceauşescu să nu cooperativizeze gospodăriile din zonele de deal şi munte!

Putem corela cel puţin două aspecte din viaţa poetului cu greaua moştenire karmică, care l-a atins doar tangenţial în această încarnare:

1. „Elanul revoluţionar" robespierrian l-a lovit pe ADRIAN PĂUNESCU indirect: tatăl său a fost întemniţat politic dintr-un similar „elan revoluţionar" bolşevic. Acest fapt i-a pătat dosarul de cadre şi i-a întârziat cu 3 ani accesul la facultate, din motivul „originii nesănătoase".

2. Destinul l-a ferit pe ADRIAN PĂUNESCU să ajungă în poziţii publice excesiv de importante. Pe timpul regimului comunist nu a deţinut funcţii, iar ca parlamentar post-decembrist nu a avut funcţii politice executive. Poate că sub tentaţia Puterii, el ar fi repetat unele erori istorice ale antecesorului său iacobin. Se spune că uneori, pe timpul fostului regim, ADRIAN PĂUNESCU se comporta uneori megalomanic, profitând de tot şi de toţi, ştiindu-se oarecum intangibil, datorită relaţiei sale privilegiate cu Şeful statului. Spre deosebire de scrupulosul Robespierre, poetul s-a bucurat din plin de avantajele nomenclaturii...

MAXIMILIEN ROBESPIERRE era considerat un incoruptibil care nu accepta mita şi diversele favoruri, ducând o existenţă simplă.

Nici ADRIAN PĂUNESCU nu era pretenţios ori snob, dar, prin compensaţia sorţii, el a avut parte de tot ce avea nevoie, fără restricţii. Mai ales pe plan amoros, a avut multe aventuri şi iubiri sincere, aproape ca o „pedeapsă" pentru a scăpa de intransigenţa morală din viaţa anterioară, care i-a lovit pe atâţia.

Alături de mulţi alţi deputaţi majoritari în Parlamentul vremii, ROBESPIERRE s-a pronunţat ferm în favoarea pedepsirii cu ghilotina a

regelui trădător Ludovic al XVI-lea. Este interesant că, după uciderea conducătorului României Socialiste, ADRIAN PĂUNESCU a fost cât pe ce să fie linşat de nişte revoluţionari decembrişti, refugiindu-se o lungă perioadă în Republica Moldova. Să fi fost aici o „codiţă" a karmei legate de monarhul francez decapitat?

ROBESPIERRE a fost ghilotinat tocmai de către revoluţionarii alături de care luptase şi care acum se temeau de intransigenţa lui. În mod similar, ADRIAN PĂUNESCU a căzut în dizgraţia „tovarăşilor" care conduceau regimul pe care poetul îl lăudase cu sârg, dar îl şi criticase. Nici Robespierre, nici Adrian Păunescu nu se mai încadrau pe „linia partidului" şi, mai mult decât atât, au avut „talentul" să-i irite pe mulţi...

IUBIREA ŞI URA PAROXISTICE

Atât personalitatea lui ROBESPIERRE, cât şi cea a lui ADRIAN PĂUNESCU nu încăpeau în niciun standard, amândoi fiind dificil de înţeles sau suportat de către oricine.

MAXIMILIEN ROBESPIERRE a rămas un personaj istoric controversat. Ca dovadă, el nu are nici azi un monument memorial în Franţa republicană. A fost adulat de cei care-i spuneau „incoruptibilul", dar şi urât de moarte de cei care-i spuneau „fanaticul". Într-un fel, este nedrept, fiindcă ROBESPIERRE nu a fost nici un sadic, nici o brută, ci un comandant aflat în mijlocul unui război, de altfel un om foarte manierat. Dar nu i s-a iertat niciodată faptul că şi-a asumat deciziile politice, explicându-le curajos în public, în timp ce alţi revoluţionari abjecţi s-au ascuns în spatele său.

ADRIAN PĂUNESCU a păstrat acest stigmat al ambivalenţei: nespus de admirat de iubitorii poeziei sale sociale şi ai versurilor puse pe muzica tânără, dar şi demonizat de cei care îi reproşează slugărnicia şi girarea regimului comunist şi a lui Ceauşescu în persoană.

Dar ADRIAN PĂUNESCU l-a admirat sincer pe Ceauşescu, mai ales în privinţa patriotismului său. Nu l-a deranjat că unii îl făceau „dictator" (doar şi Robespierre fusese acuzat de dictatură şi tiranie!) şi a manifestat un evident curaj în faţa temutului conducător, ca şi a celorlalţi nomenclaturişti.

ROBESPIERRE fusese iniţial monarhist, dar după trădarea regelui a trecut în tabăra republicană. Poate ca o îndreptare a acestei duplicităţi anterioare, ADRIAN PĂUNESCU a continuat fidel să îl apere pe Ceauşescu şi în epoca post-decembristă (recunoscând în acelaşi timp că regimul comunist trebuia să cadă), dovedind o mare tărie de caracter.

RELIGIA ALTERNATIVĂ

Dorinţa lui MAXIMILIEN ROBESPIERRE de schimbare revoluţionară nu s-a limitat la scena politică. Denunţând excesele anticreştine ale unor colegi, el a instaurat o nouă religie oficială, numită „*Cultul Fiinţei Supreme*”, bazată pe concepţia deistă şi ideile lui Jean-Jacques Rousseau. ROBESPIERRE încerca astfel să deschidă în Franţa orizontul unei înţelegeri raţionale a spiritualităţii, care nu trebuia confundată cu dogmele catolice şi cu atât mai puţin cu privilegiile şi excesele clerului.

ADRIAN PĂUNESCU a fentat ingenios ateismul materialist impus de bolşevism, afirmându-şi public crezul său religios: Arta şi Cultura. Dacă ROBESPIERRE punea în centrul religiei sale Natura şi Virtutea, Adrian Păunescu - ca alternativă subversivă la ideologia comunistă - propunea Arta şi Cultura. El scria că, fără poeţi, omenirea „s-ar înanimaliza”, poezia trasând calea spre Dumnezeire.

Fără poeți, pământul ar mugi, / și casele s-ar stinge fără teatre, / și noaptea nu s-ar mai sfârși în zi / și pruncii ar putea atât, să latre. // Desprinderea de regnul animal, / intrarea în limbuta noastră oază, / ca și proiecția în ideal, / prin poezie se realizează ! / Și orice literă pe care-o scriu / la voi adânc în sânge se resimte, / ca un ceresc, nedezmințit pariu / de dincolo de legi și de cuvinte. // Eu simt că am puterea să vă schimb / cu un poem al meu, fără de moarte... (în volumul „Sunt un om liber”, 312).

Şi încă: *Și forța ni-i aici, nu nicăierea, / În artă și-n altare, nu-n monede. // Sunt niște maici în jurul turlei sfinte, / Și-n jurul Operei de Artă Pură, / Păzește-le și ține-le, Părinte, / La câte văd și simt și știu și-ndură. // Ca la o limpede răscruce-a soartei, / aflăm aici ce adevăr ia ființă: / credința crește prin puterea artei, / iar Arta izvorăște din Credință.* («Credință și artă» – în volumul „Poezii cenzurate”, 310).

Poetul nu ar fi doar „preotul” noii religii, ci mai mult chiar, are dreptul la o viziune mistică: *Poetul trece printre lucruri cu o privire imprecisă / și simte-n el vinovăția de-a nu putea deosebi / o stea din cer, de o ulcică, de pe pământ, sau de-o caisă / și află azi că viciul ăsta e semnul marii poezii.* (în volumul „Poezii cenzurate”, 526);

Dar adevărata spiritualitate a lui ADRIAN PĂUNESCU nu a fost una declarativă, ci practică. El încuraja şi sprijinea concret adevăratele valori umane, etice, naţionale şi culturale, promova ideile îndrăzneţe şi metodele de vindecare holistice (propunând opiniei publice personalităţi precum Valeriu Popa sau alţi specialişti care, altminteri, ar fi putut fi incriminaţi de „ocultism” şi „complot ideologic”).

ÎNCHEIERE

Recunosc faptul că, la prima vedere şi fără temei, mă îndoiam că s-ar putea găsi prea multe legături între MAXIMILIEN ROBESPIERRE şi ADRIAN PĂUNESCU. Dar studiindu-le biografia şi meditând asupra lor, am descoperit destule relaţii de continuitate sau de complementaritate spirituală. Desigur, după cum era de aşteptat, aspectele personalităţii lui ROBESPIERRE s-au făcut prezente mai ales în perioada tinereţii lui ADRIAN PĂUNESCU (anii maturi şi ai bătrâneţii adăugându-i elemente inedite şi multă înţelepciune).

Iată, de pildă, ce spunea un critic literar despre primele volume de versuri ale tânărului poet (apărute cu mult înainte de înfiinţarea cenaclului „Flacăra”): *„Adrian Păunescu rămâne poetul care-şi clamează patetic sentimentele şi ideile, cu prezumţia de a se afla mereu în faţa unei mulţimi chemate să-l asculte, să-l aprobe sau să nu-l înţeleagă...*” Nu vi se pare că era, pur şi simplu, o continuare peste veacuri a plăcerii şi talentului lui ROBESPIERRE de a se exprima în faţa unui auditoriu?

Reîncarnarea spiritului nu urmăreşte copierea vieţii anterioare, ci dimpotrivă: o viaţă nouă oferă experienţe noi, necesare completării zestrei de abilităţi şi înţelepciune a spiritului.

De exemplu, ROBESPIERRE nu avea un trup impozant, pe când ADRIAN PĂUNESCU, din contră, impresiona prin aspectul său fizic, prin glasul său tunător şi chiar prin vitalitatea sa sportivă. Sau, alt exemplu, Robespierre a murit de tânăr, pe când Adrian Păunescu, la vârsta senectuţii.

Dar, inevitabil, trecutul marchează destinul actual al spiritului, atât prin calităţile dobândite deja, cât şi prin datoriile acumulate, care îl obligă la fapte compensatorii. Cred că, prin cele scrise în acest articol, am prezentat suficiente argumente privind conexiunile evidente dintre cele două personalităţi istorice.

Rămânem îndatoraţi mediumului Nina Petre că ne-a făcut cunoscută această filiaţie spirituală, căci altfel cine s-ar fi gândit că ADRIAN PĂUNESCU a fost reîncarnarea lui MAXIMILIEN ROBESPIERRE?! Abia acum putem înţelege mai bine personalitatea complexă a poetului şi publicistului social-politic cu care am fost contemporani. Şi putem trage multe concluzii folositoare înţelegerii misterelor vieţii, karmei şi reîncarnării.

STUDIUL PERSONALIZAT AL REÎNCARNĂRILOR
- impresii de lectură -

30 noiembrie 2011

SUMAR

Karma şi reîncarnarea

Fenomenul reîncarnării nu este doar o teorie susţinută de marile religii orientale încă din timpuri imemoriale şi un crez pentru 75% din populaţia lumii, ci şi o realitate demonstrată ştiinţific. Este suficient să amintim de studiile asupra cazurilor de reamintire spontană a încarnării precedente a unor copii (dr. Ian Stevenson ş.a.); şedinţele de hipnoză regresivă sub control medical, care redau existenţele anterioare ale pacienţilor (dr. Michael Newton, dr. Brian Weiss ş.a.); tanatologia (confirmarea vieţii după moarte, prin studiile asupra celor reîntorşi din moarte clinică, făcute de dr. Raymond Moody, dr. Elisabeth Kübler Ross ş.a.); experienţele în afara corpului (dedublările astrale), popularizate de Robert Monroe, William Buhlman ş.a.

Spiritul aduce cu sine o întreagă istorie din vieţile anterioare. Popular vorbind, când istoria multimilenară ne deranjează traiul prezent, o numim “karmă negativă”.

KARMA, acest cuvânt sanscrit, a intrat de mult timp în limbajul curent, semnificând aplicarea în viaţa omului a Legii cosmice a acţiunii şi reacţiunii. În proverbele româneşti, karma este înţeleasă astfel: „*După faptă, şi răsplată*”, „*Cum măsori, aşa ţi se va măsura*”, „*Cine seamănă vânt culege furtună*”, „*Cine sapă groapa altuia cade singur în ea*” etc. Recunoaştem în ele principiul dreptăţii universale, al justiţiei divine perfecte.

Karma negativă este o pedeapsă pentru faptele noastre rele din trecutul apropiat sau cel îndepărtat. În mod similar, karma pozitivă este o recompensă pentru faptele noastre bune anterioare. De karma bună nu se plânge nimeni, ba chiar nici nu îi dăm suficientă atenţie, considerând că ni se cuvine tot ce este bun în viaţă, fie că merităm, fie că nu. În schimb, karma negativă are urmări chinuitoare, venind din această viaţă sau din vieţile anterioare.

Este folositor să ne fundamentăm unele alegeri şi decizii pe baza datoriilor şi moştenirilor karmice din vieţile anterioare ale Spiritului. Pentru a le afla, avem mai multe alternative la îndemână.

Modalităţi de explorare a vieţilor anterioare

1. Retrăirea fără asistenţă specializată

Cei interesaţi şi gata să experimenteze pot găsi diverse tehnici de autocunoaştere şi optimizare psiho-spirituală, promovate în cercuri de yoga, esoterism, magie ori în cărţi. Aceste metode de cercetare a trecutului depind exclusiv de talentul şi perseverenţa individuală.

Dezavantajul acestei căi este lipsa suportului unui specialist în momentele cheie. În ciuda încurajărilor teoretice de principiu, când explorăm pe cont propriu un domeniu atât de misterios, putem întâlni

numeroase dileme experienţiale, pe care este posibil să nu le putem rezolva singuri, mai ales la început.

În cartea „*Autocunoaştere şi vindecarea spiritului. Amintirea vieţilor trecute*”, autorul Richard Webster prezintă mai multe metode dedicate practicii individuale, în scopul atingerii unei stări modificate de conştiinţă în care este posibil să retrăim evenimente din vieţile anterioare. Iată câteva citate cu valoare generală:

«Un avantaj al regresiilor spirituale este descoperirea unor talente pe care nu ştiai că le ai. Îndemânarea şi aptitudinile pe care le foloseai în vieţile anterioare nu s-au pierdut. Încă fac parte din tine şi pot fi dezvoltate în viaţa actuală, odată ce devii conştient de ele. (pag.31)

Normal, vei descoperi întâmplări neplăcute în existenţele tale anterioare. Multe dintre vieţi vor fi fost nefericite. Oamenii te vor fi rănit. În acelaşi mod, tu îi vei fi rănit pe alţii, în diverse momente. Trebuie să fii conştient că persoana care a primit şi a făcut acel rău nu este persoana care eşti tu acum. Dacă ai furat, violat sau ucis în vieţile anterioare, nu înseamnă că eşti o persoană groaznică în această viaţă. Retrăirea vieţilor trecute îţi dă ocazia să te ierţi pentru imprudenţele din trecut şi să îi ierţi pe ceilalţi pentru ce ţi-au făcut. (pag.41)

După fiecare regresie, acordă-ţi puţin timp de meditaţie înainte de a te întoarce la viaţa cotidiană. Vezi ce lecţii sunt de învăţat, ce factori karmici au fost implicaţi. În special, ce karmă încă te afectează în această viaţă. (pag.43)»

2. Retrăirea cu asistenţă specializată.

Se poate apela şi la tehnicile de regresie hipnotică în vieţile anterioare ale Spiritului. Un hipnoterapeut atestat va căuta, de obicei, sursa traumatică ce provoacă clientului fobii, anxietăţi, stări rebele la orice psihoterapie sau medicaţie. Această metodă le poate fi de folos şi celor sănătoşi, fără probleme, care vor să afle mai multe lucruri ascunse despre ei înşişi. Atenţie, este total nerecomandabil să ne lăsăm pe seama unui hipnotizator amator!

Trebuie să ne pregătim sufleteşte şi intelectual înainte de a ne aventura în explorarea abisurilor psihice. Dezavantajul acestei metode este că intervine o trăire emoţională directă şi copleşitoare a trecutului, care ne-ar putea traumatiza dacă nu este gestionată corect de cel care ne asistă. Secundar, ne poate creşte nivelul de sugestibilitate la anumiţi stimuli, în viaţa cotidiană. Mai există şi şansa ca viziunile trăite să nu fie vieţi anterioare propriu-zise, ci imagini arhetipale, preluări din inconştientul colectiv sau alte construcţii psihice ce nu sunt amintiri spirituale.

Iată un alt citat interesant din aceeaşi carte menţionată mai sus:

«Când eşti în stare de hipnoză, eşti mult mai conştient decât de obicei. Ştii tot ce se întâmplă. Dacă telefonul ar suna sau o maşină ar

claxona, pe tine nu te-ar deranja, pentru că te afli în ambele locuri în acelaşi timp.

De câte ori visezi cu ochii deschişi, eşti hipnotizat. Dacă cineva ar vorbi cu tine cât timp eşti în starea de visare cu ochii deschişi, este posibil să nu auzi nici un cuvânt. Sunt sigur că ai păţit, la un moment dat, să şofezi şi să nu ştii când au trecut ultimii şapte, opt kilometri. Acest lucru se numeşte hipnoză de autostradă. Pur şi simplu, ai trecut pe pilot automat, în timp ce te gândeai la alte lucruri. Dacă ţi-ar fi apărut ceva în faţă, ai fi ieşit imediat din starea aceea, pentru că, totuşi, conduci atent.

Oamenii sunt hipnotizaţi de televizor sau de ecranele cinematografice. Dacă filmul este interesant, mă va captiva, voi deveni absorbit de el. Dacă filmul se derulează fără să se întâmple mare lucru, probabil că voi ieşi din hipnoză şi îmi voi da seama că stau pe scaun. (ibidem, pag.87-88)»

3. Studiul reîncarnărilor realizat de un iniţiat cu har

Cea mai simplă şi lipsită de riscuri cale este cea de a primi consiliere spirituală din partea unui medium sau clarvăzător de autentică valoare intelectuală şi morală. Acest cititor al „cronicii Akasha" va fi asistat de spirite elevate, îngeri veghetori şi lucrători, pentru a obţine informaţiile, utile la momentul respectiv, din imensa bancă de date a inconştientului clientului. Cei care afirmă că pot afla date despre vieţile anterioare pe baza unor tabele prefabricate sau din reguli astrologice sunt în eroare! Ele nu se verifică, ci sunt doar nişte surogate destinate consumului publicului neinformat.

Chiar dacă sunt surprinzătoare, informaţiile primite de iniţiat nu îl vor răni pe client – fiindcă ele vin chiar cu sprijinul Spiritului acestuia sau îngerilor păzitori. În plus, va primi cele mai bune sfaturi pentru prezent şi viitor. Citirea neutră şi distantă a unei karme dureroase, sub formă scrisă, poate fi un element suplimentar de securitate emoţională.

Unul dintre cei mai faimoşi clarvăzători americani, Edgar Cayce (1877-1945), oferea *citiri* individuale din dosarele Akashice (engl., *readings*), unde, printre altele, descria existenţele anterioare ale *entităţii* (clientului său). Modul său de operare era special: se autohipnotiza, intrând într-o stare de transă în care dobândea o perspectivă lărgită asupra realităţii, cea a Spiritului său. Atunci, cei care îl asistau îl întrebau tot ceea ce dorea clientul să afle. Secretara sa îi nota răspunsurile cuvânt cu cuvânt (astfel, avem astăzi o întreagă bibliotecă cu "citirile profetului adormit"). Când se trezea din transă, Edgar Cayce era la fel de uimit ca şi toţi ceilalţi de informaţiile neobişnuite care îi ieşiseră pe gură.

La ora actuală, există pe glob un număr restrâns de mediumi clarvăzători ce pot sonda misteriosul trecut karmic al oamenilor. Informaţiile legate de vieţile anterioare sunt de un nivel atât de înalt,

încât numai extrasenzitivii morali le pot accesa. Rezultatele muncii lor îi vor recomanda de la sine.

Am avut privilegiul să asist personal la munca de medium de investigaţie a doamnei Nina Petre şi să citesc studiile karmice realizate pentru sute de persoane. Lecturasem deja destule cărţi pe această temă, fiind familiarizat cu subiectul. Totuşi, primirea informaţiilor proaspete, din sursă spirituală autentică m-a uimit de fiecare dată, feed-back-ul primit de la client confirmând descrierea parapsihologului. Extragerea unor asemenea informaţii preţioase nu este un divertisment, ci solicită concentrare, timp şi energie.

Impresii subiective inspirate de citirea studiilor reîncarnărilor

În cele ce urmează, vă prezint o parte din gândurile şi emoţiile pe care mi le-au provocat, de-a lungul timpului, lectura câtorva sute de studii de caz şi a reacţiilor beneficiarilor.

În general, cine acceptă principiul reîncarnării Spiritului şi interpretarea karmică personală are un atu în faţa provocărilor vieţii. Nu va mai acţiona după o strategie perdantă, surmenându-ne, pierzându-şi energia şi optimismul. Are şansa să se orienteze cu tot elanul spre domeniile sau persoanele ce i se oferă drept favorabile. Înţelege că o anumită tendinţă sau comportament îşi are uneori cauza în altă viaţă a Spiritului, ceea ce îl poate ajuta să se împace cu sine. Chiar şi din simplă curiozitate, studiul poate fi de folos, dând motive de reflecţie personală sau revelaţii.

Totuşi, nu toate persoanele înţeleg cauzalitatea karmică sau sunt dispuse să renunţe la prejudecăţi şi egoism. Mai ales cei cu unele probleme psihice vor tinde să nu dea importanţă studiului, fiindcă nu se potriveşte cu fixaţiile lor. Iniţiatul oferă sfaturi prieteneşti, cu cea mai bună intenţie, care converg cu interesele superioare înscrise în soarta omului. În general, în practica de consiliere parapsihologică este nevoie de feed-back din partea clientului, ca şi în psihoterapie. Analiza nu poate merge în profunzime decât proporţional cu interesul şi înţelegerea sa.

Studiul comunică nişte informaţii ascunse în inconştientul beneficiarului, dar are şi o latură implicită de iniţiere în spiritualitate. Pe lângă consilierea în probleme de viaţă, un rol indirect, dar la fel de important, este trezirea spirituală a consiliatului, schimbarea psihologică profundă şi benefică în filosofia sa de viaţă.

Ferice de clienţii care apreciază la adevărata lui valoare studiul karmic şi - citindu-l, recitindu-l - se simt îndemnaţi către autocunoaştere, autodesăvârşire, luciditate, responsabilitate şi realism!

Aspecte psiho-spirituale ale cunoaşterii vieţilor anterioare ale Spiritului

CREDINŢA ÎN REÎNCARNARE

O condiţie preliminară pentru a cere un studiu al karmei este să ne declarăm a fi de acord cu teoria reîncarnării Spiritului. Dincolo de firescul şi politeţea gestului, ne vom declara astfel, în faţa propriei conştiinţe, deschişi pentru această posibilitate. Mai mult decât înainte, probabil că acum vom fi mai sensibili şi respectuoşi faţă de mecanismul divin al karmei şi reîncarnării Spiritului. Poate că vom avea curaj să vorbim şi altora de aceste lucruri. Episoadele studiului ne pot aduce unele certitudini, constatând legăturile concrete ce există între vieţile anterioare şi cea prezentă. Teoria va deveni realitate. Unii oameni au câteodată senzaţia că au mai trăit alte vieţi, anumite sentimente şi întâmplări, că persoane străine le păreau foarte familiare etc. Această convingere spirituală bazată pe raţiune, observaţie, verificare personală, liberă acceptare şi lipsă de obligaţii exterioare se propagă lent, dar sigur, în societatea modernă.

Studiul karmic realizat de iniţiatul însărcinat cu această misiune nobilă suplineşte parţial lipsa posibilităţilor oamenilor moderni de a urma o cale spirituală de lungă durată şi fermă angajare. Este o facilitate pe care Dumnezeu o oferă oamenilor acestor timpuri, cu ajutorul muncii clarvăzătorului autentic. Ea ajută, dar nu suplineşte în totalitate efortul introspectiv necesar din partea celui care doreşte să se optimizeze psihologic şi să se cunoască pe sine.

SENINĂTATEA ÎN FAŢA MORŢII

Cititorul studiului reîncarnărilor are mult de câştigat: se diminuează teama de moarte din sufletul său. Moartea trupului este un fenomen care se repetă, plictisitor, în fiecare studiu de caz, deşi conştiinţa continuă să trăiască! Aşa se va întâmpla şi cu viaţa prezentă, la sorocul stabilit de Divinitate... Este de presupus că va urma altă viaţă pe Pământ, în care viitorul om va fi uitat tot ce s-a petrecut acum. Şi o va lua de la capăt cu ignoranţa într-ale vieţii.

Deci moartea este o constantă în lungul nostru periplu etern, un eveniment periodic. De ce atunci să ne temem de ea?! Tragedia morţii este relativă, subiectiv omenească, un sacrificiu pe altarul evoluţiei continue a Spiritului. Moartea predecesorilor noştri spirituali, oricât de oribilă sau nedorită ar fi fost ea, nu a făcut decât să ne pregătească noua încarnare. Precum sămânţa care moare în pământ, pentru a renaşte sub forma unei plante, tot astfel un corp omenesc trebuie să se stingă, pentru ca altul, mai evoluat, să apară pe Pământ. Viitoarea noastră moarte nu este atât de nedreaptă sau groaznică, pentru că ea pregăteşte o nouă

viaţă, mai aproape de perfecţiune. Viaţa omului este doar una din etapele călătoriei Spiritului, care niciuna nu durează prea mult. „*Viaţa este un vis*", spun înţelepţii, „*visat de Spiritul veşnic*".

Lecturând studiile, participăm emoţional la drama personajelor şi suferim alături de ele, dar imediat revenim în actualitate, iar episodul karmic se dovedeşte a fi fost asemenea unui vis. A fost real doar atât timp cât s-a petrecut în timpul istoric. Acum este doar fum şi amintire. La fel de iluzorie este şi actuala noastră viaţă, oricât de intensă şi vie ni s-ar părea ea acum. Să căutăm deci viaţa eternă, care nu se schimbă sub forma diverselor filme cinematografice! Tragediile umane sunt adevărate, dar trecătoare. Toată suferinţa care ne-a marcat una din vieţile anterioare nu mai există acum. Tot astfel, suferinţa de acum va dispare în neant. Pentru ce să-i acordăm atâta importanţă? Mai bine să căutăm neîntârziat ce se ascunde în spatele acestor dureri trecătoare, care este scopul vieţii, cine este Spiritul... Ce se ascunde dincolo de transformările continue ale vieţii? Pe ce te poţi bizui oricând, care este temelia pe care poţi construi? Ce stă la baza formelor umane schimbătoare?

COMPASIUNEA

Parcurgerea studiilor de caz ne creşte toleranţa faţă de semeni, văzându-le istoria atât de diferită de a noastră, prin ce au mai trecut, vieţile de trudă care şi-au pus amprenta asupra talentelor, calităţilor, dar şi defectelor ori fobiilor lor. Vedem cât de concret este motivată karma, atât ca pedepse, cât şi ca sensibilităţi ori dorinţe de împlinit. Forţa ei este de nestăvilit, deci se cade să fim înţelegători cu unele porniri inexplicabile ale semenilor noştri. Glasul raţiunii (noastre) uneori poate nu va ajunge la urechea sufletului lor, care cere altceva.

Fiecare Spirit are o istorie individuală unică, plină de urmări karmice, dar şi de speranţe pentru viitor şi compensaţii spre care tânjeşte, care nu seamănă cu a nimănui altuia. Înţelegerea, compasiunea, toleranţa, îngăduinţa se impun de la sine când judecăm firea oamenilor. Oamenii sunt diferiţi pentru că Spiritele lor sunt unice. Omul nu poate răspunde chiar de tot ce este şi i se întâmplă, el poartă pe umeri un bagaj greu de milenii, care îl apasă uneori copleşitor, limitându-i liberul arbitru.

Este de remarcat gentileţea cu care Spiritul sfătuieşte şi încurajează omul în care este încarnat. Are o mare grijă ca acesta să trăiască relaxat, ca să îşi poată „duce crucea" pe mai departe. Deşi aparţine unei alte dimensiuni vibratorii, Spiritul este recunoscător omului că îl poartă şi îl ajută să evolueze, să experimenteze viaţa fizică. Desigur că El are grijă să nu îşi încarce karma prin faptele necugetate ale omului şi de aceea încearcă să îl ferească de diverse situaţii periculoase. Oricum, Spiritul este foarte diplomat, nu face o morală agresivă, nu transmite ameninţări şi nu se plânge de comportamentul omului. Sunt foarte utile şi

avertismentele sale de a evita situaţii similare cu altele periculoase din trecut, din cauza conflictelor ascunse care încă nu s-au aplanat, a karmei ce nu s-a „ars” complet.

OAMENII ÎNŢELEG ÎN FELUL LOR

Nu orice client rezistă la atâtea sfaturi înţelepte, care ar trebui şi urmate. Mintea limitată se poate dovedi neputincioasă să accepte toate sugestiile care, deşi bine intenţionate, pot părea că îi limitează bunul plac. Alteori, sfaturile solicită un anumit efort pentru a fi puse în aplicare, omul preferând să spună că „este greu” să facă ceea ce i s-a sugerat de către Spiritul său. Abia după ce viaţa vine cu tăvălugul ei şi îi alungă automulţumirea de suprafaţă, înţelege că ar fi fost mai bine să urmeze îndemnurile bune.

Studiul karmic nu este chiar pentru oricine. Este nevoie de curaj pentru a afla uneori tragica, alteori imorala ori banala viaţă anterioară. Poate şi de asta unii persiflează ideea de reîncarnare: pentru că se tem, pentru că nu sunt suficient de maturi spiritual ca să afle adevărul despre istoria Spiritului încarnat în corpul lor şi bagajul karmic încărcat. Sau poate pentru că sunt prea corupţi ca să accepte o instanţă superioară moralizatoare...

În general, există câteva moduri tipice de receptare a studiului karmic din partea clientului, care ar putea fi sumarizate astfel:

- Face legături inteligente cu prezentul şi personalitatea sa. Uneori emoţia este copleşitoare, obţine revelaţii uimitoare despre sine.
- Îl lasă indiferent, nu prea se recunoaşte. Poate influenţa acelei vieţi (dintre alte sute) e mai mică asupra omului din prezent sau individul este incapabil de autoanaliză.
- Se declanşează o frământare lăuntrică care va da roade benefice treptat, mai târziu... sau, dimpotrivă, orgoliul îl face să respingă impulsiv rezultatele studiului (ceea ce arată că i s-a pus degetul pe o rană ascunsă, pe care nu vrea să şi-o recunoască).

DEZVOLTAREA UNOR CALITĂŢI

Un sfat bun pentru orice beneficiar al studiului reîncarnărilor este ca, în situaţiile când este cuprins de emoţii distructive ori slăbiciuni, să îşi amintească de calităţile antecesorilor din vieţile revelate, aceia care manifestau nativ o stare de calm, putere, toleranţă etc., de care în prezent respectivul duce lipsă. Identificarea cu calităţile personajelor din istoria spirituală este un lucru relativ simplu de făcut pentru persoana în cauză, fiindcă nu este doar un exerciţiu oarecare de imaginaţie, ci dimpotrivă, un apel facil la memoria afectivă a fiinţei profunde. Faptul că ştii că într-o anumită perioadă a vieţilor tale multiple ai manifestat o calitate pozitivă de care ai acum nevoie, te ajută să retrăieşti acea stare. Este o formă

spontană, naturală de revenire la un echilibru sufletesc familiar. Îţi dispare neîncrederea că ai putea să te schimbi pozitiv, deoarece ai siguranţa că ai mai fost cândva aşa cum îţi doreşti acum.

De altfel, acesta ar fi şi unul din scopurile studiului reîncarnărilor, care nu este o simplă înşiruire de povestiri despre alţi oameni, ci solicită participarea mentală şi afectivă a clientului, care ar trebui să mediteze repetat asupra acestor revelaţii, obţinute cu greu. El va putea face conexiuni nebănuite dacă are un interes real să tragă învăţăminte înţelepte. Privirea superficială asupra personajelor din vieţile anterioare nu îi va aduce un real folos psihologic. E nevoie de mai mult, de implicare emoţională şi retrăire, de analiză inteligentă a propriului psihic, a evenimentelor neexplicate din viaţa actuală, cu alte cuvinte de „inteligenţă intrapersonală”, după definiţia dată de psihologul Howard Gardner.

EVOLUŢIE SPIRITUALĂ

Beneficiarul studiului karmic poate suferi o mutaţie în atitudinea lăuntrică. Contrar credinţei ateiste, nu se va mai considera o fiinţă apărută întâmplător, un efect al unor reacţii biochimice, care se îndreaptă inexorabil către extincţie în neant. Dimpotrivă, Existenţa sa are un sens mai înalt, este integrată într-un Plan bine pus la punct de Forţele inteligente ale Universului. Luând la cunoştinţă de întâmplările şi personalităţile anterioare, omul nostru se simte mai puternic. El simte suportul experienţelor trecute, care l-au maturizat ca Spirit şi care se manifestă acum drept calităţi naturale. Nu mai percepe lumea ca pe un inamic virtual, ci îşi poate privi semenii ca pe nişte colegi urmând aceeaşi şcoală ca şi el, unii fiind în clasele primare, alţii chiar în pragul absolvirii.

Mai mult, omul se simte parte a unei echipe sudate pe care o face cu Spiritul său nemuritor şi atoateştiutor, ale cărui puteri divine încă nu s-au dezvăluit. În concluzie, nu se mai simte stingher într-o lume haotică, ci un individ mult mai puternic, cu resurse nebănuite, însoţit de binecuvântarea divinităţii interioare – se simte ca făcând parte din umanitate şi din divinitate, în acelaşi timp.

Nu te poţi identifica total cu o viaţă anterioară, din mai multe motive. Trăieşti în alt mediu şi ai o altă personalitate. Niciodată doi oameni nu vor fi identici, nici măcar gemenii monozigoţi. Principial, este imposibil, ba chiar de nedorit să fii acelaşi om ca în trecut. Spiritul trebuie să aibă experienţe noi şi diferite pentru a progresa, nu să repete acelaşi scenariu. Ceea ce se păstrează sunt anumite particularităţi psihologice. Numai printr-un studiu spiritual pot fi depistate acele caracteristici care provin din alte vieţi. Desigur că viaţa actuală generează şi alte aspecte tipologice noi, diferite de cele anterioare. Spiritul vrea să se apropie de măreţia şi perfecţiunea lui Dumnezeu şi pentru asta trebuie să dobândească noi experienţe de viaţă, chiar cu preţul suferinţei.

Dacă Spiritul îşi doreşte evoluţia, este normal să vrea să scape de balastul care îl îngreunează în zborul său spre înalt. Lucrurile bune şi clipele fericite trecute au construit nivelul său înalt de acum, dar el doreşte îndreptarea greşelilor – iar aceasta se face prin focalizarea asupra surselor de nefericire. E vorba de emoţii, scheme de gândire, şabloane care ne condiţionează şi trebuie conştientizate şi modificate treptat, prin provocări şi eforturi permanente de autodepăşire. O simplă înţelegere intelectuală nu ne vindecă, este doar începutul optimizării. Vindecarea sufletului cere o echilibrare pe toate planurile şi acţiuni bine conduse.

OMUL NU ESTE IDENTIC CU SPIRITUL SĂU

Trebuie să clarificăm un aspect deseori greşit înţeles despre reîncarnare. Unii oameni consideră că ei înşişi au mai trăit cândva, ceea ce este absurd. Nu omul, ci Spiritul său a mai fost încarnat în alte persoane în trecut şi va mai fi în viitor. Omul este o creaţie temporară, s-a născut şi va muri. Însă conştiinţa şi o parte din personalitatea sa rămâne în aura Spiritului, care este preluată de următoarea încarnare, şi tot aşa, până la epuizarea lanţului reîntrupărilor în lumea fizică, pe această planetă sau pe altele.

Odată ce înţelege drama dualismului în care trăieşte fiinţa sa (suflet - Spirit), omul va începe să se întrebe: *De ce există acest divorţ între suflet şi Spirit? De ce mă simt rupt de Dumnezeu?* Aceste întrebări sunt începutul evoluţiei spirituale accelerate. Odată ce şi le pune, deja îşi aşterne în faţă alternative de răspuns şi metode concrete de a se apropia de propriul Spirit, aşa cum au reuşit marii înţelepţi şi sfinţi. Misterul identităţii profunde a persoanei poate fi treptat devoalat numai prin introspecţie şi studii spiritualiste. Astfel ne pornim „pe cale”, iar ziua în care vom gândi cu mintea Spiritului este aproape...

Este cert că omul obişnuit (conştiinţa egotică) nu are perspectiva înaltă a Spiritului. Studiile karmice ne demonstrează, cu argumente concrete, că deşi Spiritul este diferit de ego-ul nostru, totuşi este vital să colaborăm cu El. Dacă nu o facem acum, noi înşine sau un alt om va suferi cândva în viitor, din cauza greşelilor noastre, cu sau fără de voie. Prin urmare, dacă de obicei avem compasiune pentru semenii noştri, de ce nu am avea şi pentru omul care se va naşte în viitor, purtând în interior acelaşi Spirit, al nostru?! Stă în puterea noastră să eliminăm suferinţa din noi şi din alţii dacă acţionăm înţelept de acum înainte, apropiindu-ne voinţa egotică de cea spirituală.

Aspecte culturale şi antropologice desprinse din lectura reîncarnărilor

Prezentarea vieţilor anterioare reprezintă o frescă a omenirii ultimelor secole, de pe toată planeta. Conştiinţa ni se extinde către toate tipurile de destine, foarte diferite, pe care le-au trăit protagoniştii. Nu mai putem gândi limitat, pentru că ne-am identificat, în sutele de biografii lecturate, cu tipologii extrem de diverse. Totuşi, spre deosebire de filmele de ficţiune sau romanele, aici este vorba de experienţe reale, care au legătură cu prezentul clienţilor. Nu trucăm realitatea, aşa cum fac majoritatea scenariştilor. Viaţa personajelor are o doză de imprevizibil foarte mare uneori; alteori, are atâta monotonie câtă nu poate suporta un film artistic.

Cunoaşterea existenţelor anterioare ale altora şi implicaţiile lor karmice ne prezintă viaţa aşa cum este şi a fost. Nu este un film romanţat cu happy-end şi nici unul cu violenţă gratuită, ci sunt fragmente, cele mai semnificative, din traiul unor oameni diferiţi, din diverse locuri ale planetei. Lectura studiilor karmice este ca o pastilă efervescentă de înţelepciune dizolvată într-un pahar cu apa vieţii.

În general, noi nu ne dăm seama că - înainte cu zeci, sute şi mii de ani înaintea noastră - au trăit persoane concrete. Pentru noi este doar istorie moartă, povestită de cărţi şi eventual întărită de vestigii arheologice. Dar nimic viu. Chiar şi acum, sunt reali pentru noi doar oamenii pe care îi vedem, pe care îi cunoaştem. „Omenirea” este un termen abstract. Analiza reîncarnărilor revitalizează vremurile trecute. Oamenii aceia simpli chiar au existat, asemănători nouă, cu aceleaşi griji, dorinţe, preocupări, nevoi. Eram tot NOI, dar în alte contexte. Lectura studiilor ne ajută să ne identificăm mai uşor cu trecutul omenirii, cu întreaga rasă umană - trecută, prezentă, viitoare.

Cercetarea spirituală trece în revistă vieţile trecute, derulându-le pe „repede înainte” şi punctând doar evenimentele importante, bolile grave, traumele, căsătoriile, copiii, moartea, obiceiurile. Deşi atât de diverse, cam toate vieţile au aceste punctele comune. Din aceste tipare nu putem ieşi nici noi, cititorii. Şi noi vom fi nişte „cazuri obişnuite” studiate de clarvăzătorii viitorului. Mă întreb curios, ce vor spune aceştia despre mine, peste câteva sute de ani, ce elemente principale vor putea fi extrase din experienţa mea terestră actuală?!

Vedem că civilizaţia şi moralitatea există, au existat şi pe alte continente, în alte culturi decât cea cu care ne-am obişnuit. Regulile de vieţuire sunt, în mare, aceleaşi, pe întreg globul. Şi defectele umane sunt cam aceleaşi, dintotdeauna şi pretutindeni.

Printre multe altele, iese în evidenţă infidelitatea conjugală, care a generat nenumărate drame şi tragedii. Pare a fi un blestem al neamului omenesc. Deseori, nici nu prea este considerat un defect, ci normalitate, mai ales de către bărbaţi. Oricum, este cert că infidelitatea generează, acum ca şi în trecut, multe suferinţe.

Pentru omul modern şi civilizat, a merge la şcoală pare o banalitate. Dar strămoşii noştri, din toată lumea, nu au fost chiar atât de norocoşi. Numai cei realmente dornici de învăţătură, având părinţi cu venituri decente, puteau să se instruiască. În vremurile dinainte, fetele nici nu visau la educaţie, fiindcă tradiţia era ca femeia să se ocupe exclusiv de gospodărie şi copii. Să fim recunoscători timpului nostru şi civilizaţiei în care trăim pentru privilegiul de a ne putea instrui în mod generalizat! Şcoala este o minune, dar nu toţi o apreciază acum, pentru că nu ştiu de câtă inteligenţă, voinţă şi noroc aveau nevoie antecesorii noştri pentru a o urma şi a deveni oameni superiori.

În familiile sărace, părăsirea domiciliului la vârsta adolescenţei devenea aproape obligatorie, pentru a scăpa părinţii de încă o gură de hrănit (prin plecarea în lume sau prin măritiş precoce). Urmarea cursurilor şcolare şi învăţarea unei meserii mai bănoase era (şi încă mai este) un ţel remarcabil pentru copiii din casele modeste.

Sare în ochi importanţa pe care o acordau familiile naşterii de copii. Este aproape o obsesie a tuturor să aibă moştenitori care să le ducă numele, averea, tradiţiile mai departe. Chiar şi în familiile sărace, vedem aceeaşi preocupare (sau fatalitate?) de a naşte şi creşte copii. Grija pentru perpetuarea speciei este implantată de Creator în toate creaturile, pentru ca jocul Creaţiei să continue şi a permite mereu altor spirite să se încarneze, a acumula experienţe şi a evolua către perfecţiune. Totuşi, să ne bucurăm că trăim într-o societate care poate ţine sub control natalitatea, iar femeia poate alege să îşi dezvolte şi alte laturi ale personalităţii!

Aceste aspecte şi altele, nemenţionate aici, pot fi o sursă de inspiraţie pentru studiile moderne de antropologie. Folosind „lecturile din Akasha”, un savant ar putea descoperi multe lucruri necunoscute despre oamenii aflaţi în locuri şi timpuri mai mult sau mai puţin depărtate.

Viaţă peste viaţă, oamenii au clădit lumea în care trăim acum. Eforturile lor, oricât de mărunte ar fi fost ele, au contribuit cu câte ceva la evoluţia omenirii per ansamblu. Destinele strălucite au donat lucruri importante, descoperiri, opere, invenţii, istorii de neuitat, pe când destinele modeste au putut şi ele păstra continuitatea unor calităţi perene, precum munca responsabilă, grija faţă de cei dragi, iubirea sinceră etc. Orice om poate, în poziţia în care se află la un moment dat, să transmită urmaşilor săi obiceiuri şi învăţături utile şi frumoase, care ajută umanitatea să progreseze…

Aspecte filosofice şi spiritologice privind reîncarnările Spiritului

REÎNCARNĂRILE ADUC ECHILIBRU

Putem considera că, în virtutea echilibrului natural, o suferinţă în altă viaţă se cere a fi compensată printr-o uşurare în actuala viaţă. Adică, dacă ai fost sărac, să fii bogat, dacă ai fost bolnav, să fii sănătos etc. De multe ori, chiar aşa se petrece: dacă ai fost bogat, acum eşti sărac, dacă ai fost sănătos, acum experimentezi şi boala etc. Există însă şi o continuitate a stărilor anterioare. Uneori, lecţiile karmice se repetă până când sunt învăţate. Sau poate fi vorba de o dorinţă a Spiritului de a aprofunda şi a-şi perfecţiona anumite calităţi.

Deci, se pot distinge două mari tipuri de influenţe karmice peste veacuri: cele de <u>continuitate</u> şi cele de <u>complementaritate</u>.

Dintre influenţele de <u>continuitate</u> putem generaliza câteva astfel:

- Însuşirile personale din viaţa anterioară se transmit în cea prezentă.
- Dorinţele neîmplinite trecute se transformă în şanse şi realizări actuale.
- Spiritele prietene se reîntâlnesc în mai multe vieţi.
- Comportamentul agresiv trecut aduce în prezent accidente, suferinţe, boli grave.
- Moartea în condiţii cumplite poate transfera o sensibilitate ţesuturilor biologice respective.
- Excesele de orice fel au urmări corespondente asupra bolilor actuale.

În privinţa urmărilor <u>adverse</u>, destinate echilibrării spirituale, putem da ca exemplu:

- Dezmăţul şi adulterul din trecut provoacă acum singurătate, necazuri în dragoste şi în căsnicie.
- Viaţa retrasă şi un singur partener aduce în prezent posibilităţi de cunoaştere mai largi a lumii şi a mai multor parteneri amoroşi.
- Bogăţia şi traiul de huzur anterior poate provoca o viaţă de muncă intensă.
- Traiul în mizerie aduce acum o viaţă decentă.
- Lipsa studiilor din trecut aduce acum studii superioare, de mare valoare socială şi ştiinţifică.
- Cine a avut multe vieţi scurte, în cea prezentă experimentează oportunităţi şi metode naturale pentru creşterea longevităţii.

Se poate observa că Legea cauzei şi efectului acţionează peste veacuri ca şi cum ar fi vorba despre aceeaşi persoană. De fapt, este vorba despre acelaşi <u>Spirit</u>**,** încarnat în două sau mai multe persoane diferite, pe rând.

Ideile sumare de mai sus încearcă să sintetizeze experienţa umană şi să ne orienteze, dar trebuie să admitem că fiecare om suportă un cocktail original de influenţe foarte diverse, într-o combinaţie unică. Numai

Savanţii Cerurilor ştiu cu exactitate toate programele karmice care ne afectează şi în ce măsură pot fi evitate. Şi Spiritul încarnat ştie. De asemenea, îngerii păzitori.

Memoria vieţilor anterioare este prezentă în toate straturile de energie subtilă ale perispiritului*. De aceea apar inclusiv predispoziţii şi sensibilităţi fizice (memoria celulară). Cauzele-sământă se păstrează la toate nivelurile. Nivelul *cauzal* înalt ar fi baza de date Akashică a evenimentelor, dar influenţa lor asupra fiinţei (ca sensibilităţi psiho-somatice, scheme comportamentale etc.) se transmite prin învelişurile subtile de mai jos (corpul *mental*, corpul *astral*, corpul *eteric*) care completează corpul fizic uman.

După moarte, defectele şi sensibilităţile fostului corp fizic nu ne mai deranjează, ca Spirit, dar, dacă decidem să ne reîncarnăm, trebuie să fim gata să preluăm o parte din vechile sensibilităţi, care erau arhivate în sâmburele energetic din perispirit. Ele vor da roade şi ne vor da de furcă, dar acesta este unul din preţurile pe care le plătim pentru a experimenta din nou viaţa fizică.

*** În „Cartea Spiritelor", de Allan Kardec, se spune că Spiritul este înconjurat de o substanţă vaporoasă, eterică, formată din fluidul universal al planetei. Acest înveliş semi-material se numeşte perispirit. El poate lua o formă după voinţa Spiritului. Astfel, un Spirit liber ne poate apare sub aspect uman în vis, când de exemplu ne întâlnim cu o rudă decedată, sau chiar când suntem treji şi el ia o formă vizibilă ori chiar palpabilă (aşa cum s-a petrecut „învierea" lui Isus Cristos!).**

Multe vieţi anterioare studiate au fost grele, încât moartea ne pare ca o binecuvântare pentru bietele suflete care au suportat atâtea dureri în viaţă. Decesul este prilejul unei regenerări, a renaşterii poftei de reîncarnare într-un nou trup, un nou destin, noi provocări. După o viaţă grea, moartea este singura odihnă capabilă să redeschidă apetitul pentru o nouă întrupare.

Unii oameni trăiesc o singură dragoste absolută, alţii cunosc două sau mai multe iubiri în timpul vieţii. Oricum, dincolo de moarte, toate spiritele compatibile între ele sunt prietene, indiferent ce sex au avut în viaţa terestră. Prietenie, camaraderie, afecţiune sufletească – acesta este laitmotivul convieţuirii spirituale. Foarte importantă se dovedeşte a fi iubirea universală, altruistă, sufletească, nu corporală, afecţiunea care nu cere nimic în schimb şi nu vrea să rănească pe nimeni...

Pe parcursul vreunui studiu karmic, vedem cum fraţii mai mari sau alte persoane îl ajută pe protagonist să iasă din situaţii grele. Iată dovada că faptele noastre sunt cunoscute nu doar în Cer, dar chiar şi de clarvăzători. Nimic nu rămâne ascuns, niciodată! Faptele virtuoase pot fi aflate chiar peste secole şi date ca pildă, pentru că urmările lor bune se perpetuează. Iar cititorul se bucură, în sinea sa, de ajutorul umanitar de care a beneficiat protagonistul. În general, pentru a trăi cât mai multe momente fericite, să rezonăm cu Binele, oriunde îl vedem în jurul nostru!

SFATURILE SPIRITULUI CĂTRE SUFLET

Sunt utile şi interesante atenţionările privind situaţiile periculoase asemănătoare cu cele din vieţile anterioare, care au provocat rănirea gravă sau moartea predecesorilor spirituali. Poate părea ciudat că pericolul continuă să planeze asupra omului actual, deşi a trecut o dată prin acel episod traumatic. *Unde ar fi atunci compensaţia karmică? De ce nu s-a anihilat acest pericol prin faptul că deja a fructificat o traumă?* Cel mai probabil, este vorba despre o karmă mult mai veche, care este adevărat că a dat unele roade în viaţa trecută, dar nu suficient, rămânând în aura perispirituală. Singura metodă sigură ar fi evitarea locurilor sau situaţiilor cu potenţial periculos din această perspectivă karmică cu bătaie lungă în trecut.

Sfaturile venite de la propriul Spirit nu sunt imperative, ne lasă loc pentru variaţii personale, ba chiar pentru a face invers. Omul, cu mintea sa limitată, este supremul arbitru şi judecător pentru viaţa sa. Deşi Spiritul ar dori ca el să îi respecte dorinţa, acceptă totuşi că omul este decidentul final, care nu trebuie să fie constrâns nici măcar de Dumnezeu. De altfel, acest model al respectului pentru libertatea de alegere vine tocmai de la Creatorul Suprem, care ne-a oferit-o în dar, ca cel mai de preţ cadou. Indicaţiile venite de la Spirit nu sunt foarte detaliate şi din dorinţa ca să ne antrenăm la maximum posibilităţile specific umane de a ne descurca în lumea fizică.

Numai oamenii evoluaţi spiritual se pot supune de bună voie indicaţiilor exacte ale Spiritului, fiindcă nu resimt nici o impunere sau dictatură, ci îşi doresc să îşi învingă ego-ul, acceptând voinţa spirituală ca poruncă supremă. Cine însă nu a ajuns la un nivel superior de înţelegere a Legilor universului nu se va simţi obligat să asculte de intuiţia spirituală.

Marele înţelept, filosof şi yoghin Sri Aurobindo spunea: „*Singura noastră libertate adevărată constă în descoperirea şi deblocarea realităţii spirituale care există în noi*”. Desigur, nu trebuie să înţelegem greşit că omul nu are liber arbitru şi nici responsabilitatea faptelor, ci faptul că, în lipsa intuiţiei spirituale (care înseamnă contactul cu sursa adevăratei libertăţi din noi, Spiritul), acţiunile noastre sunt supuse mecanismelor automate ale psihicului ori influenţelor exterioare manipulatoare.

UNICITATEA SPIRITULUI

S-ar putea crede că Spiritele ajung, după multe reîntrupări, să se uniformizeze, pentru că ar fi trecut cam prin aceleaşi situaţii, la nivel statistic. Este fals! Sigur că, în general, Spiritul alege să îşi alterneze condiţiile, născându-se o dată bărbat, altă dată femeie, o dată bogat, altă dată sărac ş.a.m.d. Dar alegerea acestor condiţii se face în urma unei deliberări atente a Sa împreună cu Îngerii care se ocupă cu întrupările. Astfel, unele Spirite se nasc de mai multe ori ca bărbat sau ca femeie.

Spre finalul lanţului reîncarnărilor, este posibil ca ocupaţia de bază să oscileze în jurul aceluiaşi domeniu sau, mai exact, să întărească anumite calităţi deja antrenate în vieţile anterioare. Spre exemplu, un Spirit poate alege să se perfecţioneze ca medic-vindecător, altul ca lider-conducător, altul ca preot-maestru spiritual sau orice alt tip arhetipal. Fiecare Spirit este unic, creat pentru a ajunge la perfecţiune, dar având un anumit specific. În lumea spiritelor există aşadar o specializare, ca şi în cea a oamenilor.

Nivelul de elevare, rafinare, lumină al Spiritului este un cu totul alt aspect, care se referă la calitatea vibraţiei şi la eliminarea restanţelor karmice din perispirit. Comunitatea cerească a sfinţilor este diversă ca abilităţi, dar unitară ca puritate energetică şi devotament către Dumnezeu.

INTERVALUL DE TIMP ÎNTRE REÎNCARNĂRI

Cercetările doctorului Ian Stevenson privind amintirile din viaţa anterioară a unor copii indieni au arătat că aceştia se reîncarnau la câteva zile sau luni după moartea antecesorului spiritual. Pe de altă parte, în diverse surse esoterice se spune că intervalul dintre încarnări ar fi de secole. Ei bine, adevărul este la mijloc! Cazurile studiate de dr. Stevenson luau în calcul numai amintiri clare şi puternice din viaţa anterioară a unor copii, ceea ce implica o renaştere la mică distanţă în timp, pentru ca amintirile să fi rămas încă vii. Dar marea majoritate a oamenilor nu îşi amintesc viaţa anterioară... Pe de altă parte, este adevărat că există şi Spirite foarte evoluate, care nu mai sunt presate să se reîncarneze, ele putând aştepta liniştite timp de secole, până când se prezintă o ocazie de reîntrupare potrivită cu misiunea specială pe care o primesc de la Dumnezeu. Aceştia sunt aşa-zişii bodhisattvaşi, avatari sau maeştri eliberaţi, a căror prezenţă pe Pământ este rară şi remarcabilă, o binecuvântare pentru toţi oamenii.

Cu aproximaţie, un Spirit se reîntrupează - în persoane care ating maturitatea, fără a mai pomeni copiii care mor în fragedă pruncie - de circa 10-14 ori într-un mileniu (observaţie valabilă cel puţin pentru mileniul II al erei noastre). Dacă acceptăm faptul că Spiritele aflate astăzi peste nivelul mediu de evoluţie au fost încarnate şi în Atlantida, deci cu circa 12000 ani în urmă, putem estima că un om interesat de spiritualitate are la activ zeci şi chiar sute de vieţi în regnul uman pământesc. Aceasta, fără a mai adăuga celelalte mii de vieţi în regnurile inferioare. Desigur că vorbim de o medie, fiecare Spirit având o istorie proprie, mai lungă sau mai scurtă, după cât de harnic a fost să evolueze - mai încet sau mai rapid.

Contrar teoriei metempsihozei - a renaşterilor dintr-un regn în altul şi înapoi (întâlnită în India) -, analiza practică arată că nici un Spirit uman nu a regresat într-o viaţă de animal. Sensul evolutiv al transmigraţiei este de la simplu la complex, de la plantă la animal, de la animal la om, nu şi invers. Dacă un om a greşit, va avea în viitoarea viaţă

suficiente condiţii de ispăşire într-un corp de om, nefiind nevoie să se întoarcă într-un corp simplu de animal. Dimpotrivă, are nevoie de o minte pe deplin conştientă de drama prin care trece, ca să poată trage cât mai multe învăţăminte.

Am urmărit, în sute de studii de caz asupra persoanelor obişnuite, anul morţii ultimilor antecesori spirituali şi am constatat că toţi au renăscut la <u>cel mult un secol</u> după moartea predecesorului, dar de cele mai multe ori nu au trecut nici <u>trei decenii</u> sau doar <u>câţiva ani</u>. Astfel că urmaşii genetici ai fostului trup omenesc încă mai trăiesc în prezent şi i-am putea întâlni faţă în faţă.

Iată de ce devine aproape un fratricid să porneşti un război împotriva altei ţări, unde posibil se află rudele tale din fosta încarnare. Generalizând această concluzie, întreaga umanitate prezentă este interconectată prin legături spirituale, astfel încât devin absurde teoriile care susţin că alte popoare sunt duşmanii poporului tău. Diferenţele etnice sunt dorite de Dumnezeu, ele există şi pentru a ne oferi experienţe diverse în momentul încarnării, dar NU pot fi invocate pentru crime etnice sau războaie. Ar fi un fratricid, şi chiar un infanticid, căci maturii de azi pot fi copiii noştri de ieri!

Studiul spiritual ne dezvăluie, nu teoretic, ci concret, cine şi unde am fost în multe alte încarnări umane. Toate analizele arată că ne-am născut cam peste tot prin lume, în toate rasele, clasele sociale, femei şi bărbaţi. Aşa că nu ar trebui să încurajăm sub nicio formă xenofobia, rasismul, misoginismul etc., iar dacă le-am moştenit din viaţa anterioară, atunci trebuie contracarate prin înţelepciune şi autocontrol. Chiar dacă nu vom reuşi să iubim toţi oamenii, măcar să nu mai avem prejudecăţi şi complexe de superioritate sau inferioritate! Am trăit de toate în alte vieţi, aşa că am cunoscut toate „condiţiile umane” posibile.

Ar trebui să ne pună pe gânduri că în viitoarea viaţă am putea nimeri absolut oriunde pe Pământ. Deci să încercăm a nu avea prejudecăţi, căci s-ar putea ca, pentru a ne dezvăţa de ele, Dumnezeu să ne aleagă viitoarea încarnare tocmai într-un neam de care avem repulsie acum (chiar am întâlnit două astfel de cazuri concrete). Omenirea este o mare familie, indiferent unde îşi duce viaţa, prin urmare să o tratăm cu respectul cuvenit! Putem să ne trezim „aruncaţi” oriunde pe planetă în viitoarea viaţă de om şi în orice condiţie umană imaginabilă!

ÎNDEMN SPRE APROPIEREA DE DIVINITATE

Urmărind evoluţia vieţii personajelor noastre, ne dăm seama cât de imprevizibil le-a fost destinul. Se spune că *„viaţa lor ar fi decurs normal şi liniştit dacă...”* şi aici apare elementul de insolit, turnura bruscă, care le-a dat peste cap toate planurile. Cât de puţin au contat dorinţele, ideile lor de viitor! Soarta a făcut ce a vrut cu viaţa lor. Şi cât de asemănătoare sunt vieţile noastre actuale cu cele ale personajelor din alte timpuri!

Analizând la rece, cam totul este deşertăciune, nu rămâne prea mult în urma noastră. Ce contează este înţelepciunea pe care am acumulat-o,

aceasta îmbogăţind Spiritul care se va reîncarna. Contează cât efort depunem pentru a ne apropia de Voinţa lui Dumnezeu, acest efort acumulându-se în perispirit şi transmiţându-se de la o încarnare la alta. În loc să ne identificăm, total ignorant, cu strădaniile noastre spre micile realizări omeneşti, ar fi mai bine să ne ducem la îndeplinire datoriile lumeşti mereu cu gândul la ceea ce este înalt şi superior, etern şi luminos.

Cât de măruntă este viaţa omului! Şi câtă lumină poate aduce în ea gândul la Supremul Far al lumii! Gândind des la Cele Sfinte, viaţa noastră, oricât de neînsemnată ar părea privită din exterior, devine atunci cu adevărat interesantă. Atâtea vieţi banale s-au scurs pe planetă, nerămânând nimic din ele. Şi cât de simplu este să ne scrijelim urma pe răbojul eternităţii! Cum? Prin permanenta aducere aminte de Spirit şi Dumnezeu în toate faptele noastre mărunte. Ele vor părea celorlalţi la fel ca înainte, dar noi ne vom simţi integraţi în Divinitate şi fericirea ne va purifica mintea şi sufletul până într-atât, încât vom trăi fiecare moment al acestui iluzoriu joc al vieţii cu o mare plăcere, tocmai pentru că îi vom realiza efemeritatea şi caracterul său ludic. Ne vom bucura de fiecare clipă, ştiind că toate vor trece, precum se încheie o piesă de teatru, rămânând doar plăcerea jocului. Nu vom mai suferi atât, ştiind că suferinţa sau fericirea lumească sunt stări trecătoare, valuri mişcătoare pe oceanul fericirii divine...

Banalitatea vieţii NU poate fi eliminată prin aventuri, excese şi experimente iraţionale. Acelea nu pot duce spre bine, ci spre rătăcire mentală. În final, la Judecată, majoritatea Spiritelor regretă şi promit că se vor îndrepta în viaţa următoare. Dar de ce să aşteptăm înfăţişarea în faţa Juriului Sacru ca să înţelegem că puteam face mai mult pentru apropierea noastră de Divinitate? Ce-ar fi să începem chiar acum?!

Vieţile oamenilor se supun unor reguli impuse de la început, repetăm aceleaşi scenarii ca la crearea lumii, mergem cu valul instinctelor şi mentalităţilor colective, vrem sau nu vrem. Putem însă să adăugăm un element de originalitate şi ieşire din turmă. Să ne privim viaţa detaşaţi, de sus, ca pe un film şi să dedicăm mai multe clipe, ore, zile şi ani dialogului cu Cel care ne-a creat şi cu Fiii Săi, Sfinţii Săi, Mesagerii Săi binecuvântaţi! Vom depăşi astfel conştiinţa banalităţii şi a deşertăciunii vieţii omului, înlocuind-o cu o simţire proaspătă a minunăţiei de a trăi, oportunitate extraordinară a Spiritului nostru divin de a opera în planul fizic. Viaţa, oricât de modestă ar fi, va deveni un prilej de bucurie constantă.

Oricât ne-am angrena liberul arbitru şi imaginaţia, acţiunile noastre sunt foarte limitate de ceea ce numim „condiţia umană”. Chiar şi pretinsa libertate de a te sinucide nu este decât o monstruoasă crimă împotriva unei persoane fără apărare. De fapt, marea libertate a omului este să îşi dedice gândurile lui Dumnezeu sau să nu o facă. Nimic nu îl obligă la asta, nici măcar, sau mai ales, Dumnezeu. EL ar dori să avem cu toţii libertatea totală pe care o are şi EL, ca Tată al nostru. Din păcate, noi nu suntem încă în stare să o avem, fiindcă ea ne impune şi o mare

responsabilitate, de care omul actual nu prea se poate achita. Avem însă la dispoziţie singura acţiune cu adevărat liberă: gândul la Creator, dialogul interior cu Tatăl Ceresc.

Chiar dacă Îl certăm copilăreşte, în ignoranţa noastră, tot este mai bine decât să-L ignorăm! Dialogul lăuntric cu Cel care ne-a dat viaţă ne va oferi o fericire reală, ne va umple sufletul cu iubire. Nu este autosugestie, ci o energie directă, exterioară nouă, răspunsul Său imediat la invocarea noastră. Dumnezeu nu este un mit, ci o Prezenţă rafinată, cu care putem dialoga pe orice subiect, deşi nu Îl putem vedea. EL are soluţii pentru toate problemele noastre.

De obicei, dorinţa de a avea copii nu lipseşte nimănui, ca un laitmotiv al vieţii, ea fiind de fapt impunerea unei datorii sacre de a perpetua specia umană. Existenţa oamenilor se învârte în jurul aceloraşi activităţi importante: creşterea şi educarea copiilor, căsătoria, lupta pentru existenţă, boala, pierderile celor dragi etc. Este cam la fel pentru toţi. Variaţiile se produc prin reîncarnare, pentru experimentarea altor situaţii problematice. Totul urmează nişte tipare. Numai dragostea de Dumnezeu este unică pentru fiecare. Pentru că fiecare Spirit este unic şi original. A Îl băga în seamă pe Dumnezeu este singurul favor pe care i-L putem face. În rest, EL are totul. Numai atenţia noastră nu ne-o poate impune, ci este libertatea noastră de a I-o da sau nu.

Tu ce alegi? Te înduri să Îi acorzi câteva clipe zilnic sau consideri că EL nu merită atâta minim efort?! Sau că nu te va băga în seamă?! EL le răspunde tuturor, fiindcă este singura bucurie pe care I-o putem face şi nu se va lipsi de ea, trimiţându-ne-o înapoi, amplificată. Nu contează ce vorbeşti cu EL. Bagă-L în seamă şi te va copleşi cu o fericire neaşteptată! Antrenează-te zilnic în această îndeletnicire amuzantă! Dă-I atenţie! Măcar atâta câtă dai privitului la televizor sau lecturii ziarului sau unei bârfe la serviciu. Atâta libertate ai cu adevărat: să Îl consideri un partener de dialog sau nu. Restul nu sunt libertăţi reale, ci opţiuni dintr-un set limitat de alegeri obligatorii.

SUBTILITĂŢILE DOCTRINEI REÎNCARNĂRII

Legea karmei este expresia unui principiu suveran ce veghează la echilibrul cosmic. Ea acţionează într-o perspectivă largă, atât pe termen scurt, cât şi de la o viaţă la alta. Iată cele trei variante principale prin care se poate transmite karma peste veacuri, de la un om al altul:

Se vorbeşte în popor despre „blestemele pe neam”, care sunt o formă de karmă negativă familială. Ştafeta ghinionului este predată în acest caz genetic, din tată în fiu (mamă, fiică), sau chiar de la bunic la nepot. Desigur, este nevoie şi de o sensibilitate karmică individuală pe care să se cuibărească aceste ghinioane! Nu toţi urmaşii unui neam suferă de aceleaşi probleme.

Mai există şi karma colectivă a unor largi pături de oameni, naţiuni şi chiar a omenirii întregi. Ea se combină cu moştenirea istorică şi cu obiceiurile, tradiţiile colectivităţile respective, dar nu se identifică cu

acestea. Un exemplu: dezbinarea şi invidia - ca stări nelipsite din colectivităţile româneşti - face parte din karma negativă a neamului nostru, încă de la geto-daci. Desigur, asta nu înseamnă că manifestăm cu toţii aceste defecte!

Cel mai des uzitat sens al karmei este cel aplicat individual, asupra Spiritului nemuritor. În acest sens, legea karmei este dublată de principiul reîncarnării. Ele sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede (filosoful Leibniz ar fi spus *„cele două feţe ale aceleiaşi monade”*!). Într-adevăr, karma nu se poate aplica Spiritului (*„monadei”*), decât dacă el se reîncarnează, şi reciproc, dacă Spiritul se reîncarnează, va trebui să suporte urmările karmice din alte vieţi trăite pe Pământ.

Asupra doctrinei reîncarnării planează multe neînţelegeri. Lăsând la o parte rezistenţa unor clerici care îşi văd periclitate poziţiile de pe care îndoctrinează mulţimile evlavioase, rămân unele semne de întrebare. *Dacă am mai trăit alte vieţi, de ce nu ni le amintim*? Aceasta pare a fi cea mai rezonabilă critică la adresa doctrinei reîncarnării. Cu riscul de a plictisi cititorul, vom expune explicaţia acestui fenomen, mai ales că ea nu poate fi găsită la alţi autori...

Nu sufletul imaterial (info-energetic) se reîncarnează, ci Spiritul omului. Iată deci că trebuie să facem diferenţa subtilă dintre suflet şi Spirit. Putem defini sufletul ca fiind format din *conştiinţa* omului împreună cu *mintea* sa, minte care se formează la naştere şi se dezvoltă pe parcursul vieţii. De aceea, sufletul nu are memoria vieţilor anterioare - pur şi simplu pentru că aceste amintiri aparţin memoriei Spiritului. Spiritul este o structură diferită de *mintea* şi *conştiinţa* umană, dar conlucrează strâns şi permanent cu ele pe tot parcursul vieţii. Dacă omul manifestă intuiţie, înseamnă că legătura dintre Spirit şi *conştiinţă* este bine realizată. Ne putem imagina Spiritul ca fiind centrul invizibil al unei sfere reprezentate de suflet.

Dar dacă Spiritul este cel care se reîncarnează şi nu sufletul omului, atunci mai putem vorbi de „nemurirea sufletului”?

Conform datelor ştiinţei şi tradiţiilor religioase, sufletul nu moare odată cu trupul. Imediat după moarte, sufletul este la fel de viu ca înainte, ba chiar mai viu, mai sensibil. El părăseşte corpul cadaveric şi este dezorientat, plutind într-o lume neobişnuită, dar păstrând încă legătura cu lumea fizică, locurile şi persoanele familiare. Acest suflet este partea psihică a omului, care evident, nu dispare prin moarte. Totuşi, după o anumită perioadă (în tradiţia creştină ea ar fi de 40 de zile), energia sufletului se destramă, îşi pierde din forţă, iar ceea ce rămâne - esenţa omului psihic - se păstrează în Spirit, de care nu a fost niciodată despărţit. De fapt, pe timpul vieţii, au format o echipă unitară, Spiritul manifestându-se în lumea fizică prin intermediul sufletului.

În Spirit există, sub o formă concentrată, armonios combinată, esenţa tuturor celorlalte suflete ale oamenilor în care a fost încarnat Spiritul. Să nu se înţeleagă că Spiritul are mai multe identităţi, sau că sufletul ar avea altă identitate decât a Spiritului! Nicidecum. Acesta este

un mare mister, care, odată devoalat, pune ordine în diversele teorii care nu se împacă raţional. Dacă identitatea sufletului este aceeaşi cu a Spiritului - deşi am spus că ele sunt structuri separate pe timpul vieţii omului - înseamnă că sufletul va trăi nemurirea în sânul Spiritului etern, care îl absoarbe după moarte, păstrându-şi continuitatea conştiinţei!

Cum putem înţelege identitatea unică a două structuri diferite, sufletul şi Spiritul?

Iată cum. La intrarea în embrionul uman care va forma noul-născut, Spiritul modelează structurile neuronale (viitorul suport material al *minţii* info-energetice a copilului) şi, mai mult de atât, îşi rupe o parte din perispiritul său (aura sa energetică) pentru a forma *conştiinţa* viitorului om. Deci *conştiinţa* umană este o mică parte din Spirit, cu calităţi similare acestuia (identitate, voinţă, atenţie), detaşată temporar pentru a conduce direct *mintea* (inconştientul) omului, de care se „lipeşte" până la moarte. Practic, *conştiinţa* umană nu poate fi separată de Spiritul de care aparţine în eternitate decât fiind combinată cu substanţa *mentală*. Dacă ne-am imagina o separare „chirurgicală" a *conştiinţei* de *minte*, în secunda imediat următoare, *conştiinţa* ar fi atrasă magnetic de către Spiritul de unde provine.

Chiar şi pe timpul dedublărilor astrale, *conştiinţa* umană este combinată cu un fragment de minte („*mintea de rezervă*") în lumea subtilă. Unele persoane foarte dotate paranormal reuşesc să se multiplice temporar în două sau mai multe fiinţe eterice, între care îşi pot transfera *conştiinţa* rapid şi alternativ.

O parte importantă a minţii este ego-ul, care este alcătuit din tipare de gândire, impulsuri emoţionale, amintiri, obiceiuri, instincte etc. El este rodul vieţii de om, alcătuind o personalitate aparentă. Ego-ul nu poate fi dizolvat prin practica spirituală, ci doar purificat, astfel încât să nu mai acţioneze dictatorial asupra *conştiinţei*.

Spiritul părăseşte creierul pe parcursul somnului (având diverse experienţe, traduse *mental* prin vise), dar *conştiinţa* nu, în mod normal, cu excepţia extracorporalizărilor. *Conştiinţa* este un mini-Spirit, un ambasador permanent al Spiritului în ţara *minţii* (iar ambasadorul va avea întotdeauna naţionalitatea ţării de unde provine). În mod similar, Spiritul este un ambasador al lui Dumnezeu în om, un mini-Dumnezeu.

Fiind o parte indisolubilă a Spiritului, în care va reveni imediat după moarte, *conştiinţa* are acelaşi tipar energetic cu acesta (fiind precum un fragment holografic). Prin extensie, sufletul - fiind format din *conştiinţă* şi mintea egotică - are aceeaşi identitate cu Spiritul.

Este de menţionat şi faptul că Spiritul îşi poate pierde din luciditate în momentul când se reuneşte definitiv cu sufletul confuz al muribundului, dar pe măsură ce se acomodează cu noua sa stare, în „formaţie completă", Spiritului îi revine întreaga memorie şi putere, chiar amplificate.

Dacă putem accepta şi înţelege acest mister al unităţii în multiplicitate vom putea să ne apropiem şi de alte mistere ale Creaţiei.

Putem folosi o comparaţie cu oceanul (fiinţa totală) în care există două curente de apă, unul de suprafaţă, cu ape calde, iar altul de adâncime, cu ape reci. Cei doi curenţi sunt formaţi din aceeaşi apă oceanică, având aceeaşi compoziţie, dar cu densităţi diferite. Direcţiile de curgere ale celor doi curenţi pot fi asemănate cu două voinţe diferite (ego-ul şi Spiritul), dar având acelaşi ţel: deplasarea apelor. Dacă am reuşi să amestecăm apa oceanului, atunci particulele s-ar combina într-o mişcare unică. Totuşi, oceanul este o fiinţă complexă, care se foloseşte de mişcări diferite ale apei la adâncimi diferite...

Mitul androginului, cunoscut de la Platon, vorbeşte de reunirea celor două jumătăţi ce au fost separate la naşterea lumii. Unii au spus că acest mit ne îndeamnă să ne căutăm jumătatea într-o altă persoană de sex opus, punându-ne în comun energiile complementare, masculine şi feminine. Totuşi, realitatea a dovedit, în ciuda acestor păreri, că fericirea divină nu poate fi găsită într-un alt om (imperfect prin definiţie) şi cu atât mai puţin poate dura prin această alăturare! De fapt, cele două jumătăţi care au nevoie să se regăsească sunt sufletul şi Spiritul omului. Marii înţelepţi ai planetei au demonstrat personal şi i-au învăţat pe discipolii lor că reunirea lor este posibilă şi dezirabilă, dându-i diferite nume: realizarea Sinelui, extaz divin, unirea cu Dumnezeu, opera alchimică, refacerea androginului etc.

Cuvânt de încheiere

Omenirea trece printr-o criză de profunde transformări pe toate planurile, inclusiv cel al gândirii ştiinţifice şi valorilor morale. Noua paradigmă spirituală se răspândeşte rapid, iar conform principiilor acesteia, în prezent parcurgem o etapă firească a evoluţiei umanităţii, căreia îi va urma o alta şi mai luminoasă, mai progresistă. Odată cu evoluţia omenirii, va creşte cererea pentru consiliere spirituală (fenomen vizibil şi în prezent) şi, ca răspuns, se vor trezi în oameni capacităţi noi, extraordinare astăzi, pentru a fi de folos pământenilor. De fapt, deja există astfel de oameni, ei trebuie doar găsiţi, direcţionaţi, ajutaţi, încurajaţi!

Investigaţia karmică este prezentă ici şi colo, deocamdată, dar ea va fi tot mai răspândită şi, până la urmă, nelipsită din consilierea şi terapia psihologică. Politologii viitorului, de asemenea, vor cerceta karma şi menirea populaţiilor, pentru a şti ce mari decizii sunt necesare pentru binele şi progresul real al acestora.

Viitorul este probabil, dar ne apropiem de certitudini urmând vectorii prezentului. În lume, vectorul spiritual e tot mai pregnant şi convingător – dincolo de dogmele religioase, de ignoranţa mediocrităţii şi mai presus de conspiraţiile întunericului. În ciuda multor nemulţumiri şi prilejuri de critică, este evident că lumea de azi este mai puţin violentă decât în urmă cu secole sau milenii. Prin urmare, să aşteptăm cu speranţă viitorul!

30 noiembrie 2011

AFINITĂŢILE ROMÂNILOR CU LUMEA

STUDIU SOCIOLOGIC PRIVIND AFINITATEA CULTURALĂ A ROMÂNILOR CU ALTE NAŢII, STABILITĂ PE BAZA ULTIMEI ÎNCARNĂRI

S-au făcut şi se fac nenumărate studii psiho-sociologice despre poporul român, începând cu C.Rădulescu-Motru şi terminând cu sondajele de opinie lunare. Literaţii au şi ei opiniile lor despre acest subiect, pe baza creaţiilor populare şi a celor culte. Mass-media occidentală a început şi ea să îşi dea cu părerea despre noi. Fiecare român îşi are propria opinie despre caracterul general al naţiei care l-a zămislit.

Pe lângă toate acestea, lansăm acum o nouă perspectivă, analizând acest popor din punct de vedere karmico-spiritual. Nu abordăm karma pământului nostru legendar, adunată de-a lungul secolelor şi mileniilor – acesta este un subiect diferit! Ne vom referi în cele ce urmează doar la ceea ce putem deduce statistic pe baza karmei individuale a cât mai multor români. Şi ne vom limita la ceea ce putem defini simplu, cum este afinitatea culturală cu alte naţii prin prisma ultimei încarnări a spiritelor care alcătuiesc azi populaţia românească (din ţară sau plecată peste hotare).

Odată ce acceptăm teoria reîncarnării spiritului, noi orizonturi ni se deschid. Şi multe întrebări, de asemenea. De exemplu, este oare reîncarnarea (numită şi *metempsihoză*) un fenomen total natural, generat automat de karmă şi legea atracţiei (precum polenizarea cu ajutorul insectelor ori aranjarea piliturii de fier sub forma câmpului magnetic)? Sau, dimpotrivă, este un proces condus cu mare inteligenţă de Dumnezeu şi Îngerii Săi?

Am încercat să descopăr eventuale reguli sau legităţi neprobabilistice, care ar confirma, o dată în plus, că reîncarnarea nu este un fenomen mecanic, orbesc, ci unul coordonat de Marile Inteligenţe Cosmice. Am folosit ca bază de studiu singura cazuistică la care am avut acces. Mă refer aici la analizele realizate de mediumul clarvăzător Nina Petre, care a cercetat încarnările anterioare ale spiritelor întrupate actualmente în clienţii săi din România. Este o bază de date cu sute de persoane, suficientă pentru scopul pe care mi l-am propus.

Am selectat doar ultima încarnare a spiritelor, contabilizând ţările unde ea a avut loc. Rezultatul este concludent: majoritatea antecesorilor spirituali ai românilor provin dintr-un număr mic de ţări şi regiuni. Aceasta confirmă faptul că reîncarnarile nu se supun legilor probabilistice, ci urmează legităţi complexe. Aceste legităţi sunt cunoscute doar entităţilor inteligente care supervizează întrupările spiritelor în fiinţe biologice. Prin acest studiu încercăm să extragem posibile informaţii spirituale secrete despre românii din prezent.

DE UNDE VENIM

Iată clasamentul zonelor unde s-au petrecut încarnările anterioare ale spiritelor românilor, luând în calcul 85% dintre încarnările anterioare (desfăşurate în secolele 19-20, prin naştere şi, eventual, emigrare). Am tăiat zecimalele procentelor, pentru o citire mai uşoară, ceea ce face ca totalul cifrelor afişate să dea mai puţin de 85%.

ŢĂRILE UNDE AU TRĂIT, ÎN VIAŢA ANTERIOARĂ, SPIRITELE ROMÂNILOR DE AZI

Peninsula Iberică (Spania, Portugalia) 14%
Regatul Unit (Anglia, Scoţia, Irlanda întreagă) 13%
Italia 13%
Franţa 7%
Ţările scandinave (Suedia, Norvegia, Danemarca) 4%

Australia 3%
Maghreb (Maroc, Algeria, Tunisia) 3%
Brazilia 2%
Germania 2%
Marea Columbie (Columbia, Venezuela, Ecuador) 2%
Turcia 2%
Belgia 1%
Canada 1%
Noua Zeelandă 1%
SUA 1%
Austria 1%
Grecia 1%
India 1%
Rusia 1%
Cehoslovacia 1%
Albania 1%
Indonezia 1%

CONCLUZII

Pe această bază statistică, putem trage unele concluzii privind legăturile culturale resimţite de poporul român datorită moştenirii karmico-spirituale. Concluziile sunt globale, nu individuale. Plecăm de la ipoteza că, din toată istoria sa spirituală, asupra omului actual influenţa ultimei vieţi anterioare este cea mai pregnantă.

Ipoteza este însă parţial falsă. Unele traume mult mai vechi pot avea uneori pregnanţă în actuala viaţă. Iar în alte cazuri urmările încarnării anterioare generează în prezent o reacţie de respingere faţă de respectiva ţară şi cultură, din cauza necazurilor suferite.

Iată concluziile cultural-sociologice despre poporul român, pe baza clasamentului de mai sus:

- Este normal să simţim că facem parte din Europa.

- Este normal să ne îndreptăm atenţia şi speranţele mai ales către Italia, Regatul britanic, Spania, Franţa (cele mai mari procente de moştenire culturală).

- Avem unele legături spirituale cu Balcanii (Turcia, Grecia, Bulgaria, Albania), dar nu într-o măsură foarte mare.

- Nu prea avem legături spirituale recente cu Rusia.

- Avem destul de puţin de a face cu ţările central-europene. Ele sunt mai puţin apropiate spiritual de români, comparativ cu apropierea lor geografică.

- Simpatizăm în mod natural cu Australia, deşi este foarte îndepărtată.

- Dintre popoarele rasei galbene, doar cu Indonezia şi Thailanda avem unele vagi legături, aproape deloc cu celelalte.

- Faţă de mărimea populaţiei din India, legăturile sunt foarte reduse.

- Lipsesc legăturile cu Africa, cu excepţia ţărilor din Nordul Africii (mai ales Marocul, dar ca ţară de adopţie).

- Interesul românilor faţă de SUA şi Canada are foarte puţine reminiscenţe culturale din ultima încarnare.

Aceste concluzii au nişte limite inerente:

1 - Se bazează pe ipoteza că influenţa ultimei vieţi anterioare a spiritului este cea mai importantă asupra psihicului omului, faţă de celelalte încarnări. Totuşi, şi alte legături spirituale se pot păstra puternice peste timp. O viaţă petrecută acum, să zicem, 300 de ani poate avea încă mari influenţe asupra omului actual. Este însă imposibil de evaluat statistic acest aspect strict individual. (De altfel, personalitatea spiritului se constituie din toate încarnările în regnul uman, iar personalitatea omului preia în mare măsură – dar nu în totalitate – caracteristicile personalităţii spiritului său.)

Totuşi, cu cât ne depărtăm înapoi în timp, cu atât influenţa culturală nu mai este concludentă şi nu mai putem trage concluzii simple. De exemplu, influenţa unei vieţi pe continentul nord-american în secolul 16 era una, iar în secolul 19, cu totul alta! (De aceea, pentru o analiză detaliată ideală, ar trebui luată în calcul etnia antecesorului spiritual, nu numele oficial al ţării.)

2 - Concluziile pot fi perturbate şi de modalitatea de alegere a eşantionului de analiză. E vorba de câteva sute de persoane – cele care au solicitat studiul karmic. Or, în sondaje, alegerea eşantionului trebuie făcută obiectiv, după un pas statistic, fără a ţine seama de preferinţele nimănui.

Totuşi, un număr de câteva sute de persoane formează un eşantion destul de reprezentativ, ţinand cont că sondajele sociologice actuale considerate suficient de exacte (cu marja de eroare 3%) nu solicită mai mult de 1200 de români. Şi, să mai ţinem cont de faptul că este un studiu

în premieră, iar concluziile sale, chiar dacă aproximative, sunt oricum preţioase pentru cei interesaţi de evoluţia poporului român.

3 – După cum am menţionat, sunt concluzii generale, nu individuale. Unii dintre cititori s-ar putea să nu se recunoască în ele, poate şi din cauză că istoria lor spirituală a urmat cu totul alte cărări decât ale majorităţii. Dar, per ansamblu, concluziile cultural-sociologice de origine karmico-spirituală credem că sunt corecte.

4 - În eşalonul codaş (cu procente mici) pot apare mici modificări, pe măsură ce studiul avansează şi se adaugă noi cazuri studiate. Totuşi, nu ne aşteptăm la mari schimbări în ierarhia primelor ţări din clasament. Deci, concluziile referitoare la acestea din urmă vor rămâne valabile şi pe viitor! La data redactării acestei analize (7 octombrie 2014), NINA PETRE continuă să cerceteze cu pasiune karmele şi vieţile anterioare ale românilor care i-o cer.

Edgar Cayce a studiat şi el încarnările precedente ale clienţilor săi, deşi nu a realizat o bază de date precisă, precum cea folosită de mine. Din citirile sale, am putea spune că destule se refereau la ultima existenţă a clienţilor săi americani ca având loc tot în America. Hiroshi Motoyama, un clarvăzător japonez contemporan, a găsit multe încarnări anterioare ale clienţilor săi japonezi tot în Japonia. În acelaşi sens, se povesteşte că mulţi mari iniţiaţi tibetani au mai fost întrupaţi în Tibet. Aceste mărturii ne pot indica faptul că unele popoare pot fi alcătuite cu predilecţie din spirite conservatoare, constante, repetitive. Totuşi, nu este o concluzie fermă şi nici nu aş merge pe ea, fiindcă nu există studii dedicate, ci doar indicii vagi.

În schimb, din baza de date a românilor studiată de mine, pot spune cu certitudine că spiritele noastre s-au reîncarnat în diverse ţări, evitând monotonia. Destul de rar un spirit se reîncarnează succesiv în aceeaşi ţară, iar dacă o face, lasă să treacă câteva secole înainte de repetarea experienţei, după ce a mai trăit şi în alte zone geografice.

Deci, putem spune că spiritele noastre au preferat diversitatea, experienţele în ţări diferite. Totuşi, statistic vorbind, s-a aplicat o selecţie destul de drastică a zonelor de reîncarnare, conform tabelului... De fapt, analiza de faţă tocmai acest fapt a dorit să suprindă: care sunt zonele predilecte din care au venit spiritele românilor de azi. Încercăm astfel să ne apropiem, timizi, de tainele spiritelor, să le tatonăm intenţiile şi strategia.

Reîntâlniri karmice, suflete-pereche

În literatura spiritistă apar, pe ici, pe colo, informaţii despre faptul că reîncarnările spiritelor se fac deseori în grup. Acest fenomen se referă la faptul că membrii unei familii lărgite (incluzând rude, dar şi cunoştinţe, prieteni de familie) se vor reîncarna tot într-o familie lărgită, probabil în altă ţară. Foarte rar am putut verifica această ipoteză. Unii pasionaţi ai studiului vieţilor anterioare vor să ştie ce grad de rudenie au

avut în viaţa anterioară cu diverşi apropiaţi. Totuşi, răspunsul nu este aşa simplu cum şi l-ar dori. De obicei, cele mai apropiate persoane nu au împărtăşit o istorie comună în ultima încarnare. Desigur, ar fi posibil ca în istoria multimilenară a spiritelor să fi existat cândva şi astfel de comuniuni.

Iată câteva informaţii inedite, din surse spirituale, despre spiritele înrudite:

SPIRITE ADIACENTE: se încarnează în mai multe vieţi pentru a fi împreună.

SPIRITE IDENTICE: se încarnează numai ca fraţi gemeni.

SPIRITE ÎNRUDITE PARŢIAL: de obicei se încarnează ca prieteni de o viaţă sau temporar.

SPIRITE FRAŢI: construite pe aceeaşi tulpină energetică.

Totuşi, trebuie să gândim ceva mai larg: în fiecare viaţă avem ocazia să ne apropiem omeneşte de alte spirite, astfel ca experienţa noastră să se lărgească. O reîntâlnire karmică are un rol bine stabilit de evoluţia spirituală. Fericirea umană nu depinde neapărat de aşa ceva. Ba, uneori, chiar dimpotrivă. La fel de posibilă ar fi asocierea cu un fost duşman, pentru a echilibra relaţia, care cu siguranţă va genera anumite tensiuni. Alteori, ne putem întâlni cu „sufletul-pereche”, dar numai fugitiv şi doar pentru a ne aminti că prietenia sinceră sau iubirea sunt posibile în această lume ipocrită. Şi chiar în situaţia dorită, de reîntâlnire karmică fericită pe termen lung, aceasta poate pune anumite condiţii şi impuneri legate de fosta relaţie, care limitează liberul arbitru, ca un revers al medaliei.

7 octombrie 2014

În aceeaşi serie de cărţi – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro fac parte următoarele titluri:

1) Esoterismul în mileniul 3
2) Karma, valurile timpului
3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
4) Cristos, binele, adevărul
5) Spiritualitatea în psihologie
6) Filosofie spirituală